

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE

im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

- **Materiały programowe i informacyjne,
opinie i stanowiska z 2014
i początku 2015 roku**

*Nawet jeśli się mylisz, mów prawdę
Seneka*

Publikacja nr 26

Warszawa, marzec 2015 r.

Redakcja:
mgr inż. Edmund Misterski,
dr Henryk Potrzebowski,
prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

Zdjęcia:
dr Henryk Potrzebowski, Stanisław Dominiak,
Grzegorz Moc, Bogdan Węgrzynek

Realizacja:
Ośrodek Wydawniczo-Poligraficzny SIM
00-669 Warszawa, ul. Emilii Plater 9/11, tel. 22 629 80 38
e-mail: owpsim@post.pl
Nakład: 420 egz.

Spis treści

Wstęp	9
Geneza, charakter i dokonania Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego oraz podmioty uczestniczące w jego pracach (1993-2015 r.)	11
Dokument założycielski PLP	19
Status Polskiego Lobby Przemysłowego	
Status Polskiego Lobby Przemysłowego	25
Pismo PLP do Ludwika Dorna – Wicepremiera, Ministra Spraw Wewnętrznych	26
Odpowiedź Ministra Spraw Wewnętrznych	27
List Gratulacyjny Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego do organizatorów i uczestników Jubileuszu 15-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego.....	28
Partnerzy Polskiego Lobby Przemysłowego	
Porozumienie o współpracy pomiędzy Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich a Polskim Lobby Przemysłowym	31
Porozumienie o współpracy pomiędzy Polskim Lobby Przemysłowym a Towarzystwem Wiedzy Obronnej	34
Porozumienie o współdziałaniu w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu	37

Porozumienie Obywatelskie organizacji społecznych i związków zawodowych „Dla polskiej nauki, rozwoju ponad podziałami” z dnia 7 września 2004 roku	51
--	----

Uroczystość dwudziestej rocznicy powstania PLP i I edycja Honorowego Wyróżnienia Bene Meritus pro Industria Poloniae (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu)

Komunikat Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego	59
---	----

Uroczystość XXI-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego i wręczenie II edycji Wróżnień Honorowych PLP pt. Bene Meritus pro Industria Poloniae (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu)	67
--	----

Komunikat Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i Kapituły Honorowego Wyróżnienia Bene Meritus pro Industria Poloniae (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu)	74
--	----

Problemy Polityki Przemysłowej

MEMORIAŁ Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie potrzeby zmian w stosunku do rozwoju przemysłu w Polsce	80
--	----

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie zamierzonej przez Rząd RP likwidacji 4 kopalni węgla kamiennego	87
--	----

Modernizacja Połączonych Rodzajów Sił Zbrojnych z udziałem polskiego przemysłu obronnego

Komunikat. Powstał Społeczny Zespół ds. Monitorowania Konsolidacji Polskiego przemysłu Obronnego	93
--	----

Komunikat z pierwszego posiedzenia Społecznego Zespołu ds. Monitorowania Konsolidacji Polskiego przemysłu Obronnego	95
---	----

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie dalszej eksploatacji samolotów Su-22	99
--	----

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo- rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej „Tarcza Polski”	107
--	-----

Uzasadnienie Stanowiska Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej „Tarcza Polski”	110
--	-----

Zaproszenie na Ogólnopolską Konferencję Naukową pt. „Modernizacja połączonych Rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych”	122
---	-----

Wnioski z Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej pt. „Modernizacja połączonych Rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych”	137
---	-----

Wspólne Stanowisko Rady Budowy Okrętów i Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie konsolidacji polskiego przemysłu zbrojeniowego i modernizacji Marynarki Wojennej RP.....	148
---	-----

Wystąpienia w sprawie polityki energetyczno-klimatycznej

Pismo Polskiego Lobby Przemysłowego do Posła Stanisława Żelichowskiego – Przewodniczącego Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa Sejmu RP	157
--	-----

Pismo do Wicepremiera Janusza Piechocińskiego, Ministra Gospodarki w sprawie konsultacji na temat projektu polityki energetycznej Polski do 2050 r.	161
--	-----

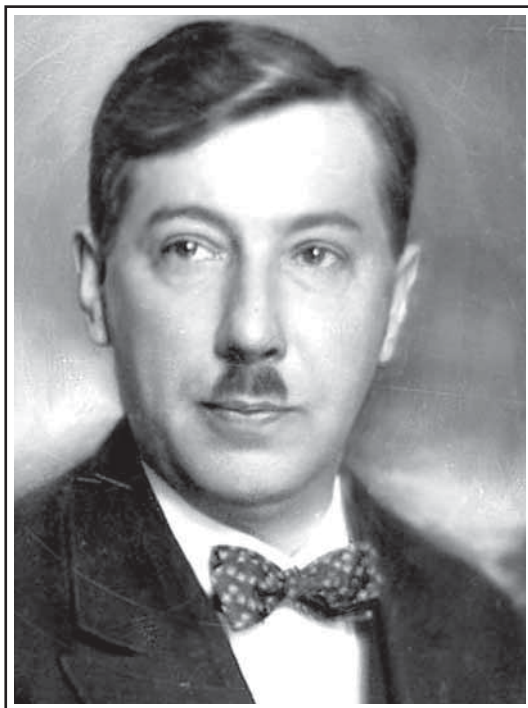
Pismo Polskiego Lobby Przemysłowego do Macieja
H. Grabowskiego – Ministra Środowiska dotyczące powstałej
z inicjatywy USA koalicji na rzecz klimatu i czystego powietrza
w ramach Konwencji Klimatycznej ONZ-UNFCCC 171

Pismo Polskiego Lobby Przemysłowego do Macieja
H. Grabowskiego – Ministra Środowiska zawierające Apel
PLP w sprawie czystego powietrza atmosferycznego na
podstawie pomiarów stężenia zanieczyszczeń 175

**Polskie Lobby Przemysłowe na łamach prasy i w Internecie
(kwiecień 2014 r. – marzec 2015 r.) 181**

**Kalendarium Polskiego Lobby Przemysłowego
(marzec 2014 r. – marzec 2015 r.) 205**

Bibliografia dotychczasowych wydawnictw PLP 209

Eugeniusz Kwiatkowski
patron Polskiego Lobby Przemysłowego

WSTĘP

Niniejszy rocznik Polskiego Lobby Przemysłowego został wydany z okazji dwudziestej drugiej rocznicy jego powstania. **W roczniku zamieszczone zostały stanowiska, opinie, wystąpienia i opracowania, które Polskie Lobby Przemysłowe sformułowało w 2014 i na początku 2015 roku.** Przekazano je najwyższym władzom w Polsce.

Niniejszy rocznik zawiera dokumentację I i II edycji Honorowego Wyróżnienia Polskiego Lobby Przemysłowego ***Bene Meritus pro Industria Poloniae***. A także opinie, stanowiska i opracowania Polskiego Lobby Przemysłowego m.in. dotyczące polityki przemysłowej, w tym Memoriał Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie potrzeby zmian w stosunku do rozwoju przemysłu w Polsce, jak również stanowiska i wnioski dotyczące konsolidacji polskiego przemysłu obronnego i modernizacji połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP, w tym „Tarczy Polskiej” – budowy systemu obronny powietrznej Polski. W roczniku zamieszczono także blok materiałów poświęconych polityce klimatyczno-energetycznej w kontekście perspektyw polskiego przemysłu.

Ponadto w publikacji zamieszczono kalendarium oraz reprodukcje wybranych wycinków prasowych i tekstów zamieszczonych w Internecie od kwietnia 2014 r. do marca 2015 r., dotyczące PLP i jego wystąpień.

Z okazji dwudziestej drugiej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego wszystkim jego członkom: prezesom i dyrektorom przedsiębiorstw i instytutów, działaczom naszego partnera strategicznego SIMP oraz naszym ekspertom i współdziałającym z nami działaczom związkowym, bardzo dziękuję za

aktywne zaangażowanie w działania mające na celu obronę interesów polskiego przemysłu i wspieranie jego rozwoju.

Koordinator
Polskiego Lobby Przemysłowego

Paweł Soroka
prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

Geneza, charakter i dokonania Polskiego Lobby Przemysłowego oraz podmioty uczestniczące w jego pracach (1993–2015 r.)

1. Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego powstało 22 lat temu w Warszawie. Inicjatorami jego powołania byli dyrektorzy, pracownicy naukowcy współpracujący z przemysłem i związkowcy będący uczestnikami trzech ogólnopolskich konferencji i seminariów, które odbyły się w 1992 roku w Świdniku oraz Warszawie i były poświęcone kondycji i przekształceniom w polskich przemysłach: elektronicznym, lotniczym i obronnym, których istnienie było wówczas bardzo zagrożone. Ich uczestnicy wskazali na konieczność sformułowania długofalowej polityki przemysłowej, realizowanej przez państwo, od której odżegnywał się ówczesny rząd. Obowiązywała bowiem wówczas formuła lansowana przez ówczesnego ministra przemysłu Tadeusza Syryjczyka, że *„najlepszą polityką przemysłową jest brak polityki przemysłowej”*. Uczestnicy wspomnianych spotkań wspólnie doszli do wniosku, że konieczne jest stałe i systematyczne oddziaływanie na władze i polityków w celu obrony interesów polskiego przemysłu i stwarzania warunków dla jego rozwoju w globalizującym się świecie.

Tak się zrodziła idea powołania Polskiego Lobby Przemysłowego, które ukonstytuowało się 13 marca 1993 roku na zebraniu założycielskim, które odbyło się w Warszawskiej Szkole Zarządzania – Szkole Wyższej. Nadano mu formę niezależnej społecznej organizacji lobbingowej, będącej porozumieniem o współdziałaniu działających na rzecz polskiego przemysłu, w tym obronnego, stowarzyszeń i organizacji oraz związków

zawodowych różnych nurtów i branż. Do PLP przystąpiła także grupa dyrektorów oraz ekspertów i pracowników naukowych działających na styku z przemysłem, w tym naukowców związanych z przemysłem obronnym i wojskiem. Polskie Lobby Przemysłowe stało się płaszczyzną uzgadniania i wypracowania stanowisk, opinii i ekspertyz w istotnych sprawach polskiego przemysłu, zwłaszcza branż strategicznych i wysokiej techniki.

W tych kwestiach upoważnieni przedstawiciele poszczególnych instytucji i stowarzyszeń podpisali listę założycieli, będącą deklaracją uczestnictwa w działalności Polskiego Lobby Przemysłowego i akceptującą jego założenia programowe. Osoby fizyczne – dyrektorzy, prezesi i eksperci – wypełniły deklaracje członkowskie.

Polskie Lobby Przemysłowe w 1995 roku za swojego patrona wybrało wybitnego polskiego polityka gospodarczego i męża stanu Eugeniusza Kwiatkowskiego. W swojej działalności – jako nadrzędnym kryterium – PLP kieruje się polską racją stanu w gospodarce i konsekwentnie podejmuje wysiłki na rzecz suwerenności gospodarczej Polski w zglobalizowanym świecie. Nie jest związane z żadną opcją polityczną. **Należy podkreślić, że Polskie Lobby Przemysłowe nie prowadzi jakiegokolwiek działalności gospodarczej i ogranicza się wyłącznie do funkcji opiniotwórczych i opiniodawczych oraz edukacyjnych. Jest zatem organizacją non-profit. Nie jest też klasyczną organizacją lobbystyczną, działa bowiem w oparciu o pracę społeczną, choć swoją działalność – w związku z wejściem w życie Ustawy o lobbingu – zgłosiła do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji jako przejaw lobbingu społecznego, uzyskując z jego strony tego akceptację.**

W ciągu 22 lat swojego istnienia Polskie Lobby Przemysłowe wykazywało dużą aktywność w obronie polskiego przemysłu. Podejmowało również działania interwencyjne, mające na celu ratowanie przedsiębiorstw o szczególnym znaczeniu dla gospodarki lub obronności.

W okresie 21 lat swojej działalności PLP sformułowało ok. 420 opinii, opracowań i stanowisk oraz ekspertyz, dotyczących

całej gospodarki, poszczególnych branż polskiego przemysłu lub konkretnych jego problemów oraz obronności. Przekazane one zostały Prezydentowi i Premierowi RP, poszczególnym rządóm i wybranym ministerstwóm oraz komisjom sejmowym i senackim. Niejednokrotnie spotkały się one z odpowiedzią i wyjaśnieniami ze strony władz rządowych i parlamentarnych. W niektórych sprawach przedstawiciele PLP odbywali rozmowy na szczeblu ministerialnym lub w Biurze Bezpieczeństwa Narodowego. Byli również zapraszani na posiedzenia poszczególnych komisji sejmowych i senackich. Wielokrotnie byli także przyjmowani przez Sztab Generalny WP.

Do największych osiągnięć Polskiego Lobby Przemysłowego w czasie 22 lat jego istnienia należy zaliczyć opublikowane w 1996 roku opracowanie pt. *„Wielozadaniowy samolot bojowy dla wojsk lotniczych RP – szansa na modernizację gospodarki i rozwój ekonomiczny Polski. Opinia na temat sposobu wyboru oferty”* oraz opracowanie pt. *„Polska racja stanu. Elementy alternatywnego programu gospodarczego”*, które w postaci książkowej zostały opublikowane w marcu 2000 roku. W 2004 roku opublikowany został *„Alternatywny program naprawy PKP”*. Natomiast w czerwcu 2005 roku wydany został *„Raport o stanie państwa i sposobach jego naprawy”*, opracowany przez – powołane z inicjatywy Polskiego Lobby Przemysłowego – Konwersatorium „O lepszą Polskę”, w pracach którego uczestniczyło ponad 40 intelektualistów i ekspertów. 17 grudnia 2008 r. Konwersatorium wznowiło swoje prace w celu opracowania *raportu poświęconego globalnemu kryzysowi finansowo – gospodarczemu*. Raport ten został ukończony wiosną 2011 i wydany w czerwcu 2011 roku w nakładzie 600 egz. Zawiera on diagnozę i określenie przyczyn tego kryzysu, zarówno w wymiarze światowym jak i w warunkach polskich, a ponadto propozycje działań i narzędzi umożliwiających jego przezwyciężenie. W marcu 2012 r. został opracowany przez ekspertów PLP kolejny Raport pt. *„Straty w potencjale polskiego przemysłu i jego*

ułamna transformacja po 1989 roku. Wizja nowoczesnej reindustrializacji Polski”, opublikowany w roczniku PLP z 2012 roku. Natomiast w roczniku PLP z 2013 roku opublikowana została Część druga Raportu „Przyczyny i konsekwencje globalnego kryzysu finansowo-gospodarczego i jego przejawy w Polsce”.

Ważną formą aktywności Polskiego Lobby Przemysłowego przez cały okres jego istnienia były i są ogólnopolskie konferencje problemowe i seminaria oraz fora dyskusyjne i programowe. **W ciągu 22 lat Polskie Lobby Przemysłowe – wspólnie z różnymi związkami zawodowymi i niektórymi uczelniami lub stowarzyszeniami – zorganizowało ich prawie pięćdziesiąt.** Wszystkie one kończyły się przyjęciem uchwał, wniosków lub stanowisk, pod którymi podpisali się – oprócz PLP – przedstawiciele związków zawodowych i organizacji w nich uczestniczących. Referaty wygłaszane podczas tych konferencji były wydawane w formie książkowej lub zbindowanej.

Jako organizacji o charakterze opiniotwórczym i opiniodawczym, Polskiemu Lobby Przemysłowemu zależy na dotarciu ze swoimi opiniami i postulatami do społeczeństwa. Dlatego najważniejsze jego stanowiska, opinie i opracowania przedstawiane były na konferencjach prasowych, a ponadto zamieszczane na różnych portalach internetowych. **W czasie 22 lat istnienia, PLP zorganizowało ponad 80 konferencji prasowych. Za pomocą wyszukiwarki Google można wyszukać w Internecie setki artykułów i omówień wystąpień PLP będących wynikiem tych konferencji prasowych; większość z nich znajduje się także na stronach internetowych PLP: *www.plp.info.pl*.**

W celu zwiększenia swego oddziaływania i siły przebicia, a także dotarcia ze swoimi postulatami do środowisk pracowniczych, Polskie Lobby Przemysłowe doprowadziło do partnerskiej, ścisłej współpracy jego ekspertów ze środowiskami pracowniczymi, reprezentowanymi przez związki zawodowe różnych nurtów. **19 czerwca 1996 roku podpisane zostało porozumienie o współdziałaniu Polskiego Lobby Przemysłowego ze**

związkami zawodowymi różnych nurtów – ponad podziałami – w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu. Sygnatariusze porozumienia zadeklarowali, że wspólnie będą monitorować procesy decyzyjne dotyczące przyszłości polskich branż strategicznych i przeciwstawiać się rozwiązaniom niekorzystnym dla Polski. I czynili to wielokrotnie.

10 marca 2004 roku Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego zawarło Porozumienie o Współpracy ze swoim partnerem strategicznym – Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich. 7 września 2004 roku, z inicjatywy Polskiego Lobby Przemysłowego, zawarte zostało Porozumienie Obywatelskie Organizacji Społecznych i Związków Zawodowych „Dla polskiej nauki, rozwoju ponad podziałami”. Sygnatariuszami Porozumienia są: Polskie Lobby Przemysłowe, Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” i Związek Zawodowy Pracowników Polskiej Akademii Nauk. Natomiast 17 stycznia 2007 roku podpisane zostało Porozumienie o Współpracy pomiędzy Polskim Lobby Przemysłowym a Towarzystwem Wiedzy Obronnej, a w 2012 – z Ligą Konsumentów Energii.

Trwająca 22 lata działalność Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego świadczy o tym, że ta niezależna od ugrupowań politycznych społeczna organizacja gospodarcza non profit zawsze dążyła do połączenia kryteriów efektywności ekonomicznej z potrzebami społecznymi. Ważnym punktem odniesienia dla PLP są bowiem ideały Sierpnia 1980 roku.

2. Bieżącą działalnością Polskiego Lobby Przemysłowego kieruje Gremium Koordynacyjne w składzie: mgr inż. Marian Bardecki, mgr inż. Zygmunt Dębiński, prof. dr Tadeusz Gałązka, mgr inż. Jerzy Horodecki, prof. dr hab. Andrzej Janicki, płk Jerzy Kade, prof. dr hab. Jerzy Klamka, mgr inż. Wiesław Klimek, inż. Czesław Książek, mgr Kazimierz Łasiewicki, mgr inż. Witold Michałowski, mgr inż. Edmund Misterski, dr inż. Henryk Potrzebowski i prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka.

Koordynatorem PLP – na kolejną kadencję – w dniu 3 marca 2012 r. wybrany został przez Walne Zgromadzenie Sprawozdawczo-Wyborcze prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka, a sekretarzem dr inż. Henryk Potrzebowski. Komisję Rewizyjną PLP tworzą: mgr inż Jerzy Czeszko, i mgr inż Franciszek Michalski.

**Adres Polskiego Lobby Przemysłowego:
00-050 Warszawa ul. Świętokrzyska 14a, pok. 540 (ZG SIMP),
tel. 22 827-17-68, fax: 22 826-03-54.**

**Tel. kom. koordynatora PLP
prof. nadzw. dr hab. Pawła Soroki:**

603-425-568

E-mail:pawel@plp.info.pl

Zebranie założycielskie Polskiego Lobby Przemysłowego
w dniu 13 marca 1993 r. w Warszawskiej Szkole Zarządzania
– Szkole Wyższej

Otwarcie uroczystości pierwszej rocznicy PLP:
Marian Migdalski, Paweł Soroka, Bolesław Jesionek

Uczestnicy pierwszej rocznicy Polskiego Lobby Przemysłowego
(12 marca 1994 r.)

DOKUMENT ZAŁOŻYCIELSKI

Założenia programowo-organizacyjne Polskiego Lobby Przemysłowego, przyjęte w trakcie zebrania założycielskiego w dniu 13 marca 1993 roku

Polski przemysł znalazł się w bardzo trudnej sytuacji. Brak prorozwojowej polityki przemysłowej, restrykcyjne obciążenia podatkowe i niekorzystna polityka importowa doprowadziły wiele przedsiębiorstw na skraj upadku. W takiej sytuacji znalazły się również przedsiębiorstwa nowoczesne, mające strategiczne znaczenie dla naszej gospodarki, w tym produkujące na potrzeby obronności. Szybko postępuje degradacja polskiej nauki i rośnie bezrobocie wśród inteligencji technicznej.

Dokonująca się w Polsce przebudowa gospodarki była dotąd procesem odgórnym, sterowanym przez urzędników i doradców zagranicznych. W przekształceniach nie uwzględniane są opinie i umiejętności praktyków – środowisk menedżerskich i inżynierskich, a także aspiracje i podmiotowe dążenia pracowników. Do przezwyciężenia recesji i wyprowadzenia kraju z kryzysu może przyczynić się wykorzystanie wielkiego potencjału tych środowisk. Szansą na powodzenie reform jest wykreowanie szerokiego ruchu, spełniającego funkcję lobby przemysłowego, skupiającego najlepszych fachowców. Niezbędne jest także wypracowanie długofalowej strategii zmian strukturalnych i własnościowych, wyznaczonej przez polską rację stanu i spełniającej aspiracje i oczekiwania społeczne. Dla realizacji tych celów powstało Polskie Lobby Przemysłowe.

1. Polskie Lobby Przemysłowe jest dobrowolnym porozumieniem o współdziałaniu równoprawnych i samodzielnych organizacji, związków zawodowych i stowarzyszeń związanych z przemysłem, działających na rzecz zahamowania regresu oraz pobudzenia i stymulowania procesów rozwojowych w przemyśle i poprawienia kondycji polskich przedsiębiorstw przemysłowych. Porozumienie będzie dążyć do przekształcenia się w przyszłości w ogólnopolską strukturę posiadającą osobowość prawną.

2. Lobby stanowi forum uzgadniania stanowisk i opinii oraz wspólnych działań w istotnych sprawach naszego przemysłu, zwłaszcza branż strategicznych i nowoczesnych, uwzględniających różne aspekty, charakterystyczne dla tworzących je organizacji i stowarzyszeń. Jednocześnie lobby reprezentuje uzgodnione interesy polskiego przemysłu i przedsiębiorstw wobec parlamentu i jego komisji, rządu, samorządów terytorialnych i organizacji oddziałujących na sytuację w przemyśle.

3. Lobby jest ruchem niezależnym od ugrupowań politycznych i działa na rzecz popierania fachowców i oddzielenia ideologii od gospodarki.

4. Porozumienie będzie wpływać na politykę przemysłową państwa i uczestniczyć w jej realizacji, oraz oddziaływać na kierunki przekształceń własnościowych.

5. Istotnym celem porozumienia jest wywieranie wpływu na kształt decyzji parlamentarnych, rządowych i samorządowych dotyczących polskiego przemysłu i przedsiębiorstw oraz włączenie się w ich urzeczywistnienie – przy wykorzystaniu potencjału i możliwości organizacji i związków zawodowych współdziałających w ramach lobby.

§ 1

Swoje cele lobby realizuje poprzez:

- 1) Inicjowanie, opiniowanie i uzupełnianie projektów ważnych aktów prawnych odnoszących się do przemysłu i przedsiębiorstw.

- 2) Pośredniczenie w nawiązywaniu współpracy między przedsiębiorstwami różnych branż.
- 3) Organizowanie i podejmowanie wspólnych przedsięwzięć – w tym akcji i działań w terenie.
- 4) Inspirowanie i organizowanie badań, prac projektowych i ekspertyz – we współpracy z profesjonalnymi placówkami naukowymi – dotyczących przemysłu i przedsiębiorstw, oraz upowszechnianie ich wyników.
- 5) Organizowanie seminariów, konferencji i spotkań o charakterze programowym.
- 6) Popieranie edukacji menadżerskiej, służącej podnoszeniu sprawności zarządzania przedsiębiorstwami w gospodarce rynkowej.
- 7) Nawiązywanie kontaktów i podejmowanie współpracy z organizacjami i instytucjami posiadającymi wpływ na sytuację w przemyśle i funkcjonowanie przedsiębiorstw, oraz organizacjami polonijnymi i wybitnymi polskimi specjalistami żyjącymi za granicą.
- 8) Reprezentowanie interesów skupionych w lobby organizacji w sporach z administracją państwową – z ich upoważnienia.

§ 2

Poszczególne organizacje i stowarzyszenia tworzące lobby reprezentowane są przez swoich przewodniczących lub sekretarzy albo przez upoważnionych przedstawicieli, co powinno zapewnić ścisły związek porozumienia ze środowiskami, których wyrazicielami są te organizacje i stowarzyszenia.

§ 3

Oprócz organizacji i stowarzyszeń tworzących lobby, w jego ramach działają:

- 1) Rada Dyrektorów przedsiębiorstw różnych branż i instytutów badawczo-rozwojowych, reprezentująca racje pracodawców.

- 2) Rada Związkowa złożona z przedstawicieli różnych związków zawodowych, reprezentująca racje pracobiorców.
- 3) Rada Naukowo-Doradcza, skupiająca pracowników naukowo-badawczych z uczelni i instytutów związanych z przemysłem i przedsiębiorstwami.

§ 4

Bieżąca działalność lobby – w uzgodnieniu z tworzącymi je podmiotami – prowadzi Gremium Koordynacyjne, złożone z osób deklarujących chęć aktywnego działania na rzecz całego lobby. Gremium wybiera koordynatora organizującego jego prace.

§ 5

Decyzje i stanowiska lobby przyjmuje metodą uzgodnień.

§ 6

W ramach porozumienia istnieją stałe komisje problemowe. Powoływane są także komisje zadaniowe.

§ 7

W ramach Polskiego Lobby Przemysłowego mogą tworzyć się ognia terenowe o zasięgu wojewódzkim lub międzywojewódzkim, które realizują cele programowe określone w niniejszych założeniach. Ognia terenowe mogą skupiać przedstawicieli tych środowisk z danego terenu, które zostały wymienione w pkt. 1 i § 3.

§ 8

Szczegółowe zasady funkcjonowania ognia terenowego Polskiego Lobby Przemysłowego określa regulamin przyjęty przez jego założycieli i uzgodniony z Gremium Koordynacyjnym PLP, które wspiera działalność ogniw terenowych.

STATUS POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

STATUS POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

W związku z wejściem w życie U S T A W Y z dnia 7 lipca 2005 r. O DZIAŁALNOŚCI LOBBINGOWEJ W PROCESIE STANOWIENIA PRAWA, Polskie Lobby Przemysłowe zwróciło się do **Ludwika Dorna – Wicepremiera Rządu RP, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji** z pismem z dnia 24.03.2006 r., zgłaszającym swoją działalność w formie lobbingu społecznego niezawodowego (w załączeniu). Na pismo to otrzymało odpowiedź z datą 21.07.2006 r., podpisaną – z upoważnienia Ministra – przez **Sekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jarosława Zielińskiego**, którą także tu załączamy.

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a pok. 540
(ZG SIMP)
00-090 Warszawa

L. dr. 9/2006

Warszawa, 24 marca 2006 r.

Szanowny Pan
Ludwik Dorn
Wicepremier Rządu RP
Minister Spraw Wewnętrznych

Szanowny Panie Premierze,

W związku z wejściem w życie Ustawy o działalności lobbingsowej i z uwagi na prace nad stosownymi zmianami Regulaminu Sejmu i Senatu RP związanymi z tym faktem, pragniemy przedłożyć do Pańskiej akceptującej wiadomości co następuje:

1. Jak wiadomo, Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i jego agendy od kilkunastu lat prowadziły i nadal prowadzą swoją działalność jedynie dla dobra wspólnego, całkowicie społecznie, a więc bez jakiegokolwiek wynagrodzenia, kierując się wyłącznie najlepszym obywatelskim rozumieniem polskiej racji stanu. Jest to zatem działalność nie poddająca się zarówno wpływom politycznym, jak i naciskom komercjalizacji.

2. W toku prac Nadzwyczajnej Komisji Sejmowej do spraw wyżej wspomnianej ustawy, w których uczestniczył nasz reprezentant, dobitnie i konsekwentnie artykułowaliśmy istnienie już w Polsce tradycji lobbingu społecznego – w odróżnieniu do wprowadzanego do naszego kraju lobbingu zawodowego, finansowanego przez zainteresowane podmioty.

3. Dalsze nasze zamierzenia, cele i pełne jawności metody działania, podporządkowujemy idei pomyślności narodu i państwa polskiego, zdolnego do skutecznego konkurencyjnego w ramach Unii Europejskiej i globalizującego się świata.

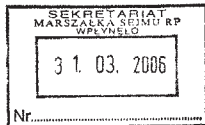
Bylibyśmy wdzięczni, jeśli zechciałby Pan Premier odpowiedzieć na ten list, akcentując zwłaszcza w nim zrozumienie dla naszych wysiłków.

Do wiadomości:

2 wyrazami' szacunku

Pan Marek Jurek – Marszałek Sejmu RP

Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego
Paweł Soroka
dr Paweł Soroka

Warszawa, dnia 24.07.2006 r.

**MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI**

DAP/730-39/06/Am

Pan
Paweł Soroka
Koordynator Polskiego
Lobby Przemysłowego
ul. Świętokrzyska 14a pok. 540
00 – 050 Warszawa

Szanowny Panie

W nawiązaniu do Pana wystąpienia na temat działalności lobbingowej Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i jego agend zwracam uwagę, że wszelkie działania lobbingowe, które byłyby prowadzone w sposób zgodny z prawem i innymi normami życia społecznego, oraz – jak Pan wspomniał w wyżej wymienionym wystąpieniu – z myślą o „idei pomyślności narodu i państwa polskiego”, zasługują na uznanie i poparcie.

Pragnę zatem wyrazić nadzieję, że działalność lobbingowa Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i jego agend pomoże w wypracowaniu najwłaściwszych rozwiązań prawnych.

Z pozdrowieniem

MINISTER
Spraw Wewnętrznych i Administracji
[Signature]
Z up. Jarosław Zieliński
Sekretarz Stanu

Prezydent
Rzeczypospolitej Polskiej

Warszawa, 29 marca 2008 roku

Organizatorzy i Uczestnicy
Jubileuszu 15 - lecia
Polskiego Lobby Przemysłowego
Warszawa

serdecznie pozdrawiam uczestników i organizatorów uroczystych obchodów 15 - tej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego imienia Eugeniusza Kwiatkowskiego. Proszę przyjąć moje najlepsze gratulacje z okazji obchodzonego przez Państwa jubileuszu. Pragnę złożyć wszystkim osobom i instytucjom zaangażowanym w działania Polskiego Lobby Przemysłowego wyrazy uznania wobec roli, jaką organizacja odgrywa w debacie nad kondycją polskiej gospodarki i kształtem przemian ekonomicznych w naszym kraju.

Prowadzone przez Państwa przedsięwzięcie ma formułę organizacji non - profit, opiera się na pracy społecznej i nie forsuje żadnych partykularnych interesów. W swoich analizach i raportach starają się Państwo prezentować szerokie, interdyscyplinarne, merytoryczne spojrzenie i kierować się najlepiej rozumianą polską racją stanu. Są Państwo wierni przesłaniu Eugeniusza Kwiatkowskiego, postaci o ogromnych zasługach dla polskiego państwa i gospodarki, jednego z głównych twórców historycznych przedsięwzięć odrodzonej Rzeczypospolitej - portu w Gdyni i Centralnego Okręgu Przemysłowego.

W swojej działalności opiniotwórczej i opiniotwórczej pragną Państwo pomagać w rozwiązywaniu problemów gospodarczych, w popularyzowaniu i przyswajaniu dobrych praktyk w zarządzaniu sektorem publicznym i przedsiębiorstwami, a także kształtować postawy mentalne w środowiskach związanych z polskim przemysłem. Z uznaniem należy podkreślić liczne inicjatywy i opracowania, przygotowane przez Polskie Lobby Przemysłowe, jak *Polska racja stanu. Elementy alternatywnego programu gospodarczego* czy też *Raport o stanie państwa i sposobach jego naprawy*. Nie ulega wątpliwości, że Państwa wysiłki i aktywność, niejednokrotnie wymagające odwagi i nonkonformizmu, mają istotne znaczenie dla polskiej gospodarki i przemian cywilizacyjnych w naszym kraju, w budowanie suwerennej, demokratycznej, solidarnej Rzeczypospolitej, o wydajnej i mocnej gospodarce.

Pragnę raz jeszcze złożyć Państwu serdeczne gratulacje z okazji jubileuszu. Życzę wszystkim, którzy związali swoją wiedzę, kwalifikacje i doświadczenie z działalnością Polskiego Lobby Przemysłowego, wielu kolejnych osiągnięć oraz satysfakcji z pracy dla Polski.

PARTNERZY POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

POROZUMIENIE O WSPÓŁPRACY pomiędzy Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich a Polskim Lobby Przemysłowym

Nawiązując do wieloletniej współpracy Polskiego Lobby Przemysłowego ze Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, mając na celu działania na rzecz dobra polskiej gospodarki i jej rozwoju, a także dążąc do zacieśnienia więzi między środowiskami – inżynierskimi i przemysłowymi, zawarto porozumienie pomiędzy:

Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, reprezentowanym przez prezesa SIMP – Andrzeja Ciszewskiego i wiceprezesa SIMP – Jana Salamończyka i Polskim Lobby Przemysłowym, reprezentowanym przez koordynatora PLP – Pawła Sorokę.

§ 1

Strony niniejszego porozumienia, kierując się postanowieniami zawartymi w § 9 pkt 3 statutu SIMP i założeniami programowo-organizacyjnymi PLP ustalają współpracę w zakresie formułowania opinii i ekspertyz dotyczących stanu polskiej gospodarki, a zwłaszcza przemysłu, i docierania z nimi do gremiów decydenckich i opinii publicznej.

§ 2

Współpraca pomiędzy SIMP i PLP realizowana będzie przez:

1. Organizowanie dyskusji i debat z udziałem ekspertów SIMP i PLP, poświęconych wybranym problemom ogólnym i branżowym.
2. Organizowanie wspólnych seminariów i konferencji o charakterze programowym.
3. Organizowanie wspólnych konferencji prasowych.
4. Wydawanie publikacji, prezentujących wspólne opinie i stanowiska.

§ 3

W konsekwencji postanowień określonych w § 1 i § 2 strony przyjmują następujące zakresy obowiązków:

1. Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich:
 - a) wspólne występowanie z PLP na wewnątrz, w przypadkach gdy od występującego wymagane jest posiadanie osobowości prawnej,
 - b) udostępnianie nieodpłatne pomieszczeń na zebrania PLP i udzielanie mu swego adresu,
 - c) przechowywanie dokumentacji PLP.
2. Polskie Lobby Przemysłowe:
 - a) udział ekspertów PLP w opracowywaniu stanowisk, opinii i ekspertyz inicjowanych przez poszczególne sekcje i towarzystwa naukowo-techniczne SIMP,
 - b) udział w konferencjach i seminariach organizowanych przez SIMP,
 - c) pomoc w redagowaniu wspólnych wydawnictw,
 - d) promocję w środowiskach przemysłowych dorobku SIMP w zakresie postępu naukowo-technicznego.

§ 4

Strony uznają za celowe dokonywanie wymiany oficjalnych dokumentów, stanowisk, materiałów konferencyjnych wydanych przez każdą ze stron.

§ 5

Strony postanawiają, że pełnomocnikami do spraw kontaktów roboczych będą:

- ze strony SIMP – Kazimierz Łasiewicki,
- ze strony PLP – Paweł Soroka.

§ 6

Strony postanawiają, że co roku dokonywana będzie ocena realizacji niniejszego porozumienia.

§ 7

Porozumienie zawiera się na czas nieokreślony z możliwością jego wypowiedzenia przez każdą ze stron z terminem 3-miesięcznym.

§ 8

Porozumienie zostało sporządzone w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, po jednym dla każdej ze stron.

§ 9

Porozumienie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Prezes SIMP
Andrzej Ciszewski

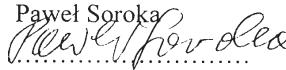

Wiceprezes SIMP
Jan Salamoneńczyk

STOWARZYSZENIE
Inżynierów i Techników Mechaników Polskich
Zarząd Główny
00-950 W-wa, ul. Świętokrzyska 14A

Koordinator PLP
Paweł Soroka

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a pok. 540
(ZG SIMP)
00-050 Warszawa

Warszawa, 2004-03-10.

POROZUMIENIE O WSPÓŁPRACY pomiędzy Polskim Lobby Przemysłowym a Towarzystwem Wiedzy Obronnej

Pozytywne efekty dotychczasowej doraźnej współpracy na rzecz promowania obronności i bezpieczeństwa kraju, motywują Polskie Lobby Przemysłowe i Towarzystwo Wiedzy Obronnej do nadania jej instytucjonalnej, bardziej ścisłej i dynamicznej formy. Dlatego też układające się strony:

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego (PLP), reprezentowane przez koordynatora PLP – Pawła Sorokę i Towarzystwo Wiedzy Obronnej, reprezentowane przez prezesa Zarządu Głównego TWO – Wiesława Józwicka zawierają porozumienie.

§ 1

Strony niniejszego porozumienia, kierując się postanowieniami zawartymi w założeniach programowo-organizacyjnych PLP i w statucie TWO (§ 6 pkt 3 i § 7 pkt 5), ustalają następujące płaszczyzny współpracy:

- 1) zapoznavanie i upowszechnianie dokumentów prawnych w dziedzinie obronności i gospodarki narodowej pracującej na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa;
- 2) popularyzowanie osiągnięć naukowych i technicznych, krajowych i zagranicznych związanych z obronnością;
- 3) formułowanie opinii i ekspertyz dotyczących obronności i bezpieczeństwa państwa;
- 4) współdziałanie w przedsięwzięciach promocyjnych PLP i TWO, m.in. na forum targów zbrojeniowych.

§ 2

Współpraca pomiędzy PLP i TWO realizowana będzie przez:

- 1) organizowanie wspólnych konferencji, sympozjów i warsztatów edukacyjnych o charakterze programowym;
- 2) wydawanie publikacji, prezentujących dorobek naukowy oraz opinie i stanowiska wypracowane przez oba stowarzyszenia;
- 3) wymianę informacji o najistotniejszych przedsięwzięciach PLP i TWO.

§ 3

Realizując postanowienia § 1 i § 2 niniejszego porozumienia, układające się strony przyjmują następujące zobowiązania:

1. Polskie Lobby Przemysłowe
 - a) udział w konferencjach i warsztatach edukacyjnych organizowanych przez TWO;
 - b) pomoc w redagowaniu wspólnych wydawnictw;
 - c) promowanie w środowiskach przemysłowych TWO oraz jego możliwości marketingowych za pośrednictwem wydawnictw („Wiedza Obronna”, „Zeszyt Problemowy”, „Biuletyn Informacyjny”) i płyt DVD, CD;
 - d) udział ekspertów PLP w opracowywaniu stanowisk, opinii i ekspertyz inicjowanych przez TWO.
2. Towarzystwo Wiedzy Obronnej
 - a) udział przedstawicieli TWO w przedsięwzięciach realizowanych przez PLP, dotyczących spraw obronnych i bezpieczeństwa państwa;
 - b) udział ekspertów TWO w opracowaniu stanowisk, opinii i ekspertyz inicjowanych przez PLP;
 - c) promowanie dokonań PLP w środowiskach, w których działa TWO;
 - d) udostępnienie wydawnictw TWO dla autorów publikujących materiały na temat przemysłu a przemysłu zbrojeniowego w szczególności;

- e) współdział w realizowaniu filmów promujących polski przemysł (zakłady, grupy zakładów przemysłowych).

§ 4

Strony uznają za celowe dokonywanie wymiany materiałów konferencyjnych wydawanych przez każdą ze stron.

§ 5

Porozumienie zawiera się na czas nieokreślony z możliwością jego wypowiedzenia przez każdą ze stron w terminie 3-miesięcznym.

§ 6

Porozumienie nie powoduje dla żadnej ze stron zobowiązań finansowych.

§ 7

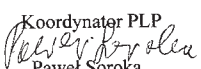
Porozumienie zostało sporządzone w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, po jednym dla każdej strony.

§ 8

Porozumienie wchodzi w życie z dniem podpisania.

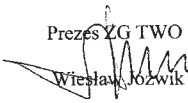
POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a p.o. 540
(ZG SIMP)
00-050 Warszawa

Koordinator PLP

Paweł Soroka

TOWARZYSTWO WIEDZY OBRONNEJ
ZARZĄD GŁÓWNY
63-446 Warszawa
ul. II^{go} Lziospada 17/19
NIP 526-058-17-72

Prezes ZG TWO

Wiesław Józwik

Warszawa, dnia 19.06.1996 r.

POROZUMIENIE O WSPÓŁDZIAŁANIU w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu

W okresie najbliższych dwóch lat zapadną zasadnicze decyzje dotyczące restrukturyzacji i przekształceń własnościowych wiodących strategicznych branż polskiego przemysłu i skupionych w nich wielkich przedsiębiorstwach oraz związanego z nimi zaplecza badawczego i rozwojowego. Koncepcje tych przekształceń powstają pod naciskiem wysoko rozwiniętych krajów świata i wielkich korporacji międzynarodowych, a w ich tworzeniu przeważnie uczestniczą zagraniczne firmy konsultingowe. Wdrażanie zaś tych koncepcji odbywa się często z zastosowaniem nieuczciwej konkurencji i monopolizacji środków pomocowych. Niżej podpisani uważają, że ze względu na znaczenie strategicznych branż przemysłu dla całej gospodarki i potrzebę zachowania suwerenności ekonomicznej Polski, decyzje dotyczące ich przyszłości powinny zapadać w parlamencie i pod kontrolą niezależnych sił społecznych, zwłaszcza Związków Zawodowych. W szczególności niezbędne są niezależne – alternatywne wobec rządowych – opracowania dotyczące kierunków przekształceń w branżach strategicznych.

Związki Zawodowe, których przedstawiciele podpisali niniejsze porozumienie, będą współdziałać z ekspertami Polskiego Lobby Przemysłowego w tworzeniu tego rodzaju opracowań oraz na rzecz ich uwzględnienia przez organy państwowe odpowiedzialne za politykę gospodarczą i przemysłową. Jednocześnie będą wspólnie monitorować procesy decyzyjne dotyczące przyszłości tych branż i przeciwstawiać się rozwiązaniom niekorzystnym dla Polski. Sygnatariusze porozumienia w swym postępowaniu kierować się będą polską racją stanu w gospodarce i kryteriami efektywności ekonomicznej, przy uwzględnieniu racji społecznych i interesów pracowniczych.

Polskie Lobby Przemysłowe
Dr Paweł Soroka

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 146 pok. 540
00-660 Warszawa
726 51 11 71

Sekretariat Górnictwa i Energetyki NSZZ „Solidarność”
Władysław Remiasz

SEKRETARIAT GÓRNICWA I ENERGETYKI
h. 106

V-ce PRZEWODNICZĄCY
Władysław REMIASZ

Związek Zawodowy Górników w Polsce
Lesław Jankiewicz

* V-CE PRZEWODNICZĄCY *
Związku Zawodowego Górników w Polsce
Lesław Jankiewicz

Federacja Związków Zawodowych „Metalowcy”
Krzysztof Trzosowski

VICEPRZEWODNICZĄCY
FEDERACJI „METALOWCY”
Krzysztof Trzosowski

Sekretariat Przemysłu Chemicznego NSZZ „Solidarność”
Sekcja Krajowa Górnictwa Naftowego i Gazownictwa
Andrzej Sęk

Sekcja Krajowa Pracowników Dystrybucji i Magazynowania Produktów
Naftowych CPN
Walenty Cywiński

PRZEWODNICZĄCY
Szekcji Krajowej NSZZ „Solidarność”
Prac. Dystrybucji i Magazynowania
Produktów Naftowych „CPN”
Walenty Cywiński

Federacja Związków Zawodowych Przemysłu Chemicznego
Tadeusz Szmit

Federacja Związków Zawodowych Przemysłu Chemicznego
Przemysłu Chemicznego
Szkół Zawodowych 23
ul. Jagiellońska 40-004 KATOWICE

Związek Zawodowy Inżynierów i Techników
Zygmunt Mierzejewski

PRZEWODNICZĄCY
ZARZĄDU KRAJOWEGO ZW. ZAW. INŻYNIERÓW I TECHNIKÓW
Zygmunt Mierzejewski

Sekcja Branżowa NSZZ „Solidarność - 80”
przy Przedsiębiorstwach Państwowych „Polmos”
Jarosław Marek Garczewski

Przewodniczący Sekcji Branżowej
NSZZ „Solidarność 80”
przy Przedsiębiorstwach Państwowych „POLMOS”
Jarosław Marek Garczewski

Związek Zawodowy „Kontra”
Krzysztof Fijałkowski

SEKRETARZ
Komisji Kłowej
Związku Zawodowego „KONTRA”
Krzysztof Fijałkowski
Krzysztof Fijałkowski

Związek Zawodowy Przemysłu Elektromaszynowego
Zbigniew Wyrzykowski
ZWIĄZKA ZAWODOWY
PRZEMYSŁU ELEKTROMASZYNOWEGO
V CO PRZEWODNICZĄCY
Zbigniew Wyrzykowski
Zbigniew Wyrzykowski

Wolny Związek Zawodowy „Sierpień - 80”
Dr Gabriel Kraus

G. Kraus
W.Z.Z. **SIERPIEŃ 80**
40-009 Katowice, ul. Warszawska 11
tel. 66.84.30 fax 66.84.30

Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność”
Kopalni Węgla Brunatnego „Bełchatów”
Ryszard Brzuzy
Komisja Zakładowa
NSZZ „Solidarność” KWB „Bełchatów”
Przewodniczący
Ryszard Brzuzy
Ryszard Brzuzy

WOLNY ZWIĄZEK ZAWODOWY
SIERPIEŃ 80
w KWB „Bełchatów”
PRZEWODNICZĄCY KOMISJI ZAKŁADOWEJ
Ryszard Brzuzy

07.01.1991

NSZZ „Solidarność - 80” przy Centrali Produktów Naftowych S.A.
Klemens Dziubiński

Komitet Założycielski NSZZ „Solidarność - 80” Elektrowni „Bełchatów”
Andrzej Górąjek

Niezależny Samorządny
Związek Zawodowy „SOLIDARNOŚĆ 80”
Elektrowni Bełchatów z/s w Rogowcu
97-400 Bełchatów 5

Konfederacja Związków Zawodowych Przemysłu
Zdzisław Tuszyński

Federacja Zakładowych Związków Zawodowych Pracowników Energetyki
Mikołaj Bernas

F E D E R A C J A
Zakładowych Związków Zawodowych
Pracowników Energetyki
ul. Dąbrowskiego 23
40-032 KATOWICE

PRZEWODNICZĄCY

Mikołaj Bernas
Mikołaj Bernas

Sekcja Krajowej Energetyki NSZZ "Solidarność - 80"
Szczepan Kędziak

Sekcja Krajowa Energetyki
NSZZ "SOLIDARNOSC - 80"
PRZEWODNICZĄCY
Szczepan Kędziak

Sekcja Krajowa Górnictwa Węgla
Brunatnego NSZZ „Solidarność”
Zdzisław Boksa
SEKCJA KRAJOWA
GÓRNICWA WĘGLA BRUNATNEGO
NSZZ „Solidarność”
PRZEWODNICZĄCY
Zdzisław Boksa

Sekcja Krajowa Związków
Zawodowych Pracowników "CPN" -
FZZPCH
Zdzisław Kędzierski
Johanna Kędzierska

Federacja Związków Zawodowych
Górnictwa Węgla Brunatnego

Federacja Związków Zawodowych
Górnictwa Węgla Brunatnego
PRZEWODNICZĄCY
Lucjan Jakubowski -1-

Sekcja Krajowa Górnictwa, Energetyki i
Paliw Płynnych KNSZZ "Solidarność 80"
Przewodniczący
Szekcji Krajowej
Górnictwa Energetyki i Paliw Płynnych
KNSZZ „SOLIDARNOSC 80”
Zdzisław Orlowski

Federacja Związków Zawodowych Pracowników
Automatyki i Telekomunikacji PKP

FEDERACJA Zw. Zaw. Prac.
Automatyki i Telekomunikacji PKP
inż. Tadeusz Gawin
PRZEWODNICZĄCY

Ranga Krajowy OM 22ZTK
Przewodniczący
Elżbieta Jędrzejewska

Związek Zawodowy Administracji PKP-SFT

PRZEWODNICZĄCY
Zarządu Głównego ZZA-PKP
mgr inż. Marek Bodnarczyk

22P Dorostatus
PRZEWODNICZĄCY
Stanisław Piwoński

Związek Zawodowy Dyspozytorów PKP

Wojciech Kędziak

Z.Z. Bud. Komunikacji
Marcin Siatkowski
Przewodniczący Z.Z. 22Br
M...

SEKCJA KRAJOWA
Pracowników Związków Zawodowych
Transportu Kolejowego
76-200 Skuteczno, ul. Piłataja 32

*Związek Zawodowy
Pracowników
Transportu Kolejowego
Sekcja Krajowa
ul. Piłataja 32, Skuteczno*

* W 1999 r. Sekcja Krajowa Górnictwa Węgla Brunatnego NSZZ „Solidarność” odstąpiła od ww. porozumienia.

**SEKCJA KRAJOWA
PRZEMYSŁU TELEELEKTRONICZNEGO
SEKRETARIAT METALOWCÓW**

SIEDZIBA :BYDGOSZCZ :

[adres do korespondencji : ul. Piłicka 6 85-776 Bydgoszcz]

Przewodniczący: Leszek Szmyt, tel. (0-52) 349 11 40; fax (0-52) 349 10 01

Sekretarz: Bartłomiej Soszyński, ul. Okulickiego 7/9, 05-500 Piaseczno; tel.(0-22) 757 13 21.fax(0-22) 756 70 20

Piaseczno dn. 23. 11. 1998r.

Pan Paweł Soroka
Koordynator Polskiego
Lobby Przemysłowego
ul. Świętokrzyska 14a
00-050 Warszawa

W związku z kampanią wyborczą, jaka miała miejsce w tym roku w naszym Związku, nastąpiła niezawiniona przez nas przerwa w naszych kontaktach.

Pragnę poinformować Pana, że Rada Sekcji Krajowej podjęła decyzję o kontynuowaniu naszej współpracy. Myślę, że będzie ona pożyteczna dla obu stron, a najbardziej dla rozwoju przemysłu teleelektronicznego.

Ze związkowym pozdrowieniem

**SEKRETARZ SEKCJI KRAJOWEJ
PRZEMYSŁU TELEELEKTRONICZNEGO**

NSZZ Solidarność
Bartłomiej Soszyński
Bartłomiej Soszyński

OGÓLNOKRAJOWE ZRZESZENIE ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH PRACOWNIKÓW RUCHU CIĄGŁEGO

Biuro Główne Warszawa

Adres :
03 - 503 Warszawa
ul. Oszmiańska 20
Regon: 272313900

kierunkowy : 0 - 22
tel/fax: 678 - 23 - 20

NIP: 769 - 12 - 88 - 130

Konto bankowe - PKO S.A. I O/Belchatów 10801297 - 941 - 27006 - 801000 - 111

e-mail: ozzzprc@kki.pl
<http://www.kki.pl/ozzzprc/>

Warszawa, dnia 13.07.1999

BG / 7 / 07 / 99

Polskie Lobby Przemysłowe
Koordynator
Dr Paweł Soroka

W dniu 13.07.1999 Zarząd Ogólnokrajowego Zrzeszenia Związków Zawodowych Pracowników Ruchu Ciągłego podjął Uchwałą nr 2/13.07.99 decyzję o ratyfikowaniu treści porozumienia o współdziałaniu z Polskim Lobby Przemysłowym w/s strategicznych branż polskiego przemysłu, tym samym rozpoczynając oficjalną współpracę z PLP.

Z poważaniem

Ogólnokrajowe Zrzeszenie
Związków Zawodowych
Pracowników Ruchu Ciągłego
PRZEWODNICZĄCY

Zbigniew Stępień

Porozumienie Związków Zawodowych •KADRA•

40-032 KATOWICE, ul. Dąbrowskiego 23 tel. 255-24-02; 255-10-17 w. 112, 160 fax: 256-12-93 tel./fax: 255-43-73

PKO BP II O/K-ce 10202326-701907-270-1-111
Nr Regon 003498822

Katowice, 29 maj 2000 r.

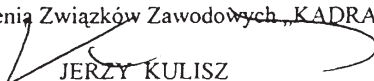
L.Dz.222/2000/PZZ-KAD/K

Szanowny Pan
Dr PAWEŁ SOROKA
Koordynator
Polskie Lobby Przemysłowe
Warszawa

Porozumienie Związków Zawodowych „KADRA” zgodnie z uchwałą Prezydium z dnia 19 kwietnia 2000 r. postanawia przystąpić do Porozumienia o Współdziałaniu w Sprawie Strategicznych Branż Polskiego Przemysłu.

W załączeniu przesyłam odpis uchwały z posiedzenia Prezydium.

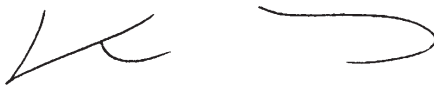
Przewodniczący
Porozumienia Związków Zawodowych „KADRA”

JERZY KULISZ

Katowice, 19 kwiecień 2000 r.

UCHWAŁA nr 4
Prezydium Porozumienia Związków Zawodowych „KADRA”

Prezydium Porozumienia Związków Zawodowych „KADRA” na posiedzeniu w dniu 19 kwietnia 2000 r. postanawia o przystąpieniu do Porozumienia o współdziałaniu w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu.

**ZWIĄZEK ZAWODOWY MASZYNISTÓW KOLEJOWYCH W POLSCE
BIURO RADY KRAJOWEJ**

03-734 Warszawa, ul. Targowa 74 (s. E, pok. 04)
tel./fax, (+48 022) 513-36-81, tel. PKP 336-81

RK ZZM 12/02/02

Warszawa, dnia 11.02.2002r.

**Pan
Dr Paweł Soroka
Koordynator Polskiego
Lobby Przemysłowego**

Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce potwierdza współdziałanie z PLP. Wierzymy, że w działaniach PLP na rzecz obrony polskiego przemysłu znajdzie się miejsce dla obrony polskiej kolei.

Dotychczas przygotowane wspólnie dwie konferencje nt. alternatywnych rozwiązań restrukturyzacji PKP pokazały, że jest w Polsce wielu ludzi, którym bliski jest problem ratowania polskich kolei.

Liczymy, że jak dotąd głuche na stanowisko PLP i ZZM K w P ekipy rządowe uwzględnią w swojej polityce gospodarczej przedstawiane przez nas rozwiązania i efekt naszych wspólnych działań będzie widoczny.

**ZWIĄZEK ZAWODOWY MASZYNISTÓW
KOLEJOWYCH W POLSCE
PREZYSTENT
Kazimierz Gonfarczyk**

ZWIĄZEK ZAWODOWY DYŻURNYCH RUCHU PKP

RADA KRAJOWA

03 734 Warszawa
tel/fax kol. 33 513

ul. Targowa 74
tel/fax poczt/ 0/22/51 33 513

RK ZZDR PKP Nr 153/2004

Warszawa, dnia 17.02.2004r.

Pan Paweł Soroka
Koordinator

Polskiego Lobby Przemysłowego
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14a (pokój 540)
00 – 050 Warszawa

Związek Zawodowy Dyżurnych Ruchu PKP po zapoznaniu się z ustną propozycją przedstawioną przez Pana o podpisaniu Porozumienia o współdziałaniu pomiędzy Polskim Lobby Przemysłowym a Związkiem Zawodowym Dyżurnych Ruchu PKP w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu, informuje, że Związek jest zainteresowany współpracą z Polskim Lobby Przemysłowym w temacie przyszłości transportu kolejowego.

Pragnę Pana poinformować, że Zgodnie z Uchwałą Nr 15/2004 Rady Krajowej Związku Zawodowego Dyżurnych Ruchu PKP z dnia 16.01.2004 roku, Związek zgłasza wolę nawiązania współpracy z Polskim Lobby Przemysłowym.

Myślę, że nasza współpraca będzie pożyteczna dla obu stron i przyniesie wymierne korzyści dla transportu kolejowego.

Z poważaniem
Związek Zawodowy Dyżurnych Ruchu
Polskich Kolei Państwowych
PRZEWODNICZĄCY
Barbara Komander

Pan
Paweł Soroka
Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego
ul. Świętokrzyska 14a (pokój 540)
00 – 050 Warszawa

Rada Krajowa Federacji Zrzeszającej Związki Zawodowe Prowadzących Pojazdy Komunikacji Miejskiej w Rzeczypospolitej Polskiej oraz organizacje związkowe zrzeszone w Federacji, po przedstawieniu przez Pana problematyki działania Polskiego Lobby Przemysłowego są zainteresowane współdziałaniem w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu, a zwłaszcza tak trudnej dziedziny jaką jest komunikacja miejska w kraju i państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Pragnę Pana poinformować, że Rada Krajowa Federacji Zrzeszającej Związki Zawodowe Prowadzących Pojazdy Komunikacji Miejskiej w Rzeczypospolitej Polskiej na swym Krajowym Zjeździe podjęła jednomyślnie **Uchwałę Nr 5 / 6 / 2004** Krajowego Zjazdu Federacji do podpisania porozumień z Polskim Lobby Przemysłowym na rzecz polskiej gospodarki a także komunikacji miejskiej.

Jesteśmy przekonani, że nasza współpraca będzie pomyślna dla obu stron porozumienia na rzecz polskiej gospodarki i komunikacji miejskiej.

W załączeniu przesyłamy kserokopię uchwały oraz pieczęcie organizacji podejmujących Uchwałę Federacji

Z wyrazami szacunku

Federacja Zrzeszająca Związki Zawodowe Prowadzących Pojazdy Komunikacji Miejskiej w Rzeczypospolitej Polskiej

Załącznik nr 1

ADRES
ul. Głogowska 131
60 – 244 Poznań

Siedziba Federacji
Pętla Tramwajowa
Poznań - Górczyn

TEL / FAX
(061) 866 95 09

NIP
729-24-09-129
REGON
471285466

Uchwała nr5161.....2004

Federacja Zrzeszająca Związki Zawodowe Prowadzących
Pojazdy Komunikacji Miejskiej w Rzeczypospolitej Polskiej

Darłówek Zachodni 21.06.2004 r

Krajowy Zjazd Członków Federacji uchwała co następuje:

§ 1

UPRAWNIENIA PRZEWODNICZĄCEGO FEDERACJI DO
PODPISANIA POROZUMIENIA O WSPÓŁPRACY FEDERACJI
I POLSKIM LOBBY PRZEMYSŁOWYM

Głosowanie przeprowadzono w trybie jawnym / tajnym

Ilość organizacji związkowych uprawnionych do głosowania17.....

Ilość głosów „za”16.....
„przeciw”1.....
„wstrzymujących się”

Uchwała wchodzi w życie z dniem 22.06. 2004 r

Skład Komisji Skrutacyjnej

Podpisy Komisji

Motuszek Mirosław
Janczak Mirosław
Majdacki Jan

niepotrzebne skreślić.

ZALECZNIK DO UCHWAŁY 16/2004

Niezależny Samorządny Związek Zawodowy
Kierowców MPK w Jowrowie
Przewodniczący
Mirosław Matuszak

PRZEWODNICZĄCY
Związku Zawodowego Kierowców i Motocyklistów Komunikacji Miejskiej
w Gorzowie Wlkp.
HENRYK NACZEWICZ

PRZEWODNICZĄCY
Związku Zawodowego Kierowców i Motocyklistów Komunikacji Miejskiej
w Lublinie
Andrzej Wójcik

Związek Zawodowy Kierowców
Miejskiego Zakładu Komunikacji
67-500 Kłodzko, ul. M. Czerwoskiej 10
tel./fax 242 89 42, wew. 47, tel./fax 242 80 77
REGON 311063190

Niezależny Samorządny Związek Zawodowy
KIEROWCÓW
Prac. PST TRANSCOR S.A.
PRZEWODNICZĄCY
Tadeusz Wiśniewski

Z-ca Przewodniczącego
ZZKA i MTK w MPK
w Częstochowie Sp. z o.o.
Krzysztof Opalski

Związek Zawodowy Kierowców
Komunikacji Miejskiej
w Oświęcimiu
ul. St. Leszczyńskiej 7

PRZEWODNICZĄCY
Związku Zawodowego Kierowców i Motocyklistów Komunikacji Miejskiej
w Gorzowie Wlkp.
Henryk Kaiser

PRZEWODNICZĄCY
NSZZ Kierowców Autobusowych
Pracowników Przedsiębiorstwa Komunikacji
Miejskiej Sp. z o.o. w Sosnowcu
Dariusz Brzesowski

PRZEWODNICZĄCY
Niezależnego Związku Zawodowego
Kierowców - Przewodników
PKM Jastrzębie Sp. z o.o.
Marek Milewski

ZWIĄZEK ZAWODOWY PRACOWNIKÓW
W KÓRNIE KOMUNIKACJA MIEJSKA
W KÓRNIE KPA "KOMBUS" Sp. z o.o.
z siedzibą w Kornik
Człotowo, ul. Kornicka 1, 62-035 Kornik
tel. (061) 698066, tel./fax (061) 698066
NIP 777275019, REGON 634539811

ZWIĄZEK ZAWODOWY KIEROWCÓW
KOMUNIKACJI MIEJSKIEJ
Sp. z o.o. w Głogowie
ul. Rudnicka 30, 67-200 Głogów
tel. (076) 133-0044, 83-294-29
NIP 693-19-40-376, REGON 390739055

Związek Zawodowy Kierowców
Komunikacji Miejskiej i Obsługi
w Puławach
24-100 Puławy, ul. Debliska 2
Tel. (087) 886-67-55
Nr rej. 1433060000000

Federacja
Przechodząca Związki Zawodowe
Prowadzących Pojazdy w Komunikacji Miejskiej
w Rzeszowie
60-244 Poznań, ul. Głogowska 131
tel./fax (061) 866 95 09
NIP 729-24-09-129, REGON 471285466

PRZEWODNICZĄCY
NSZZ Kierowców w MMS Sp. z o.o.
w Skarżymowie-Karwonej
Irena Sz Smolińska

ZWIĄZEK ZAWODOWY KIEROWCÓW
Komunikacji Miejskiej w Lublinie
20-778 Lublin, ul. Puławska 25
NIP 72-25-00-000
Regon 430455833

NSZZ pracowników
710 - Kierowców.

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a.pok. 540
(ZG SIMP)
00-090 Warszawa

ZWIĄZEK ZAWODOWY PRACOWNIKÓW
POLSKIEJ AKADEMII NAUK
PAŁAC KULTURY I NAUKI
skr. poczt. 24
00-901 Warszawa, tel. 820-00-24, 666-80-39

KRAJOWA SEKCJA NAUKI
NSZZ SOLIDARNOŚĆ
ul. Waryńskiego 12. p. A 221
00-421 Warszawa, tel. 825-73-63

POROZUMIENIE OBYWATELSKIE **organizacji społecznych i związków zawodowych** **„Dla polskiej nauki, rozwoju ponad podziałami”** **z dnia 7 września 2004 roku**

Wobec wyzwań przed jakimi stanęła dzisiaj polska nauka, gospodarka, społeczeństwo, a także w związku z ogólnie znanym stanem organizacyjnym, budżetowym i zadłużeniowym Państwa, strony – sygnatariusze niniejszego porozumienia:

1. Polskie Lobby Przemysłowe – reprezentowane przez dr Pawła Sorokę – Koordynatora PLP i prof. Andrzeja Janickiego – Przewodniczącego Komisji Nauki i Postępu Technicznego PLP.
2. Związek Zawodowy Pracowników Polskiej Akademii Nauk – reprezentowany przez mgr Janinę Owczarek – Przewodniczącą Związku i prof. Andrzeja Straszaka – Wiceprzewodniczącego Związku.
3. Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” – reprezentowana przez dr Janusza Sobieszczańskiego – Przewodniczącego Krajowej Sekcji i dr Piotra Lewandowskiego – Wiceprzewodniczącego Krajowej Sekcji oświadczają wolę:

§ 1

Podpisania z dniem dzisiejszym porozumienia, którego celem jest współdziałanie w wykorzystywaniu pojawiających się szans rozwojowych i w skutecznym rozwiązywaniu kluczowych problemów w obszarze wspólnym nauki, gospodarki i społeczeństwa i ich relacjach wzajemnych – z wykorzystaniem inicjatyw i potencjału strony obywatelskiej w kraju i sieciach międzynarodowych.

§ 2

W szczególności chodzi o:

- stworzenie i systematyczne funkcjonowanie obywatelskiej platformy wymiany myśli i twórczego formułowania problemów i propozycji inicjujących działania własne i odwołujących się do współdziałania strony rządowej i strony samorządowej;
- zapewnienie systematycznego funkcjonowania owej platformy dla dobra nauki, gospodarki i społeczeństwa polskiego w kontekście strategii rozwojowych Unii Europejskiej i partnerów z poza niej;
- wykorzystywanie szans i możliwości powstających w ramach współpracy europejskiej i globalnej z uwzględnieniem metod i sposobów tworzenia efektu synergii;
- opracowywanie strategii i przedłożeń w sferze nauki i rozwoju, kierowanych do organizacji i instytucji pozarządowych, a zwłaszcza przedkładanych stronie rządowej i samorządowej na mocy posiadanego autorytetu i wypracowanego uznania owych stron dla działalności Porozumienia.

§ 3

Porozumienie tworzy swój organ zwany „Radą Porozumienia”. W skład Rady Porozumienia wchodzi sygnatariusze, których podpis został złożony pod tekstem Porozumienia, zwani także założycielami, i naukowe gremium złożone z utytułowanych pracowników naukowych.

§ 4

Przewodniczących samego Porozumienia, a także Rady Porozumienia wybierają ich uczestnicy.

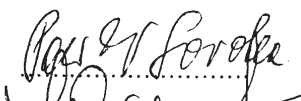
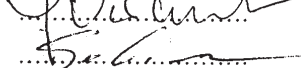
Regulaminy Porozumienia i Rady Porozumienia zostaną opracowane w terminie 2 miesięcy i zostaną zatwierdzone solidar-

nie przez sygnatariuszy tj. osoby podpisujące niniejsze Porozumienie.

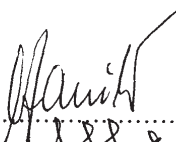
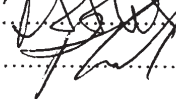
§ 5

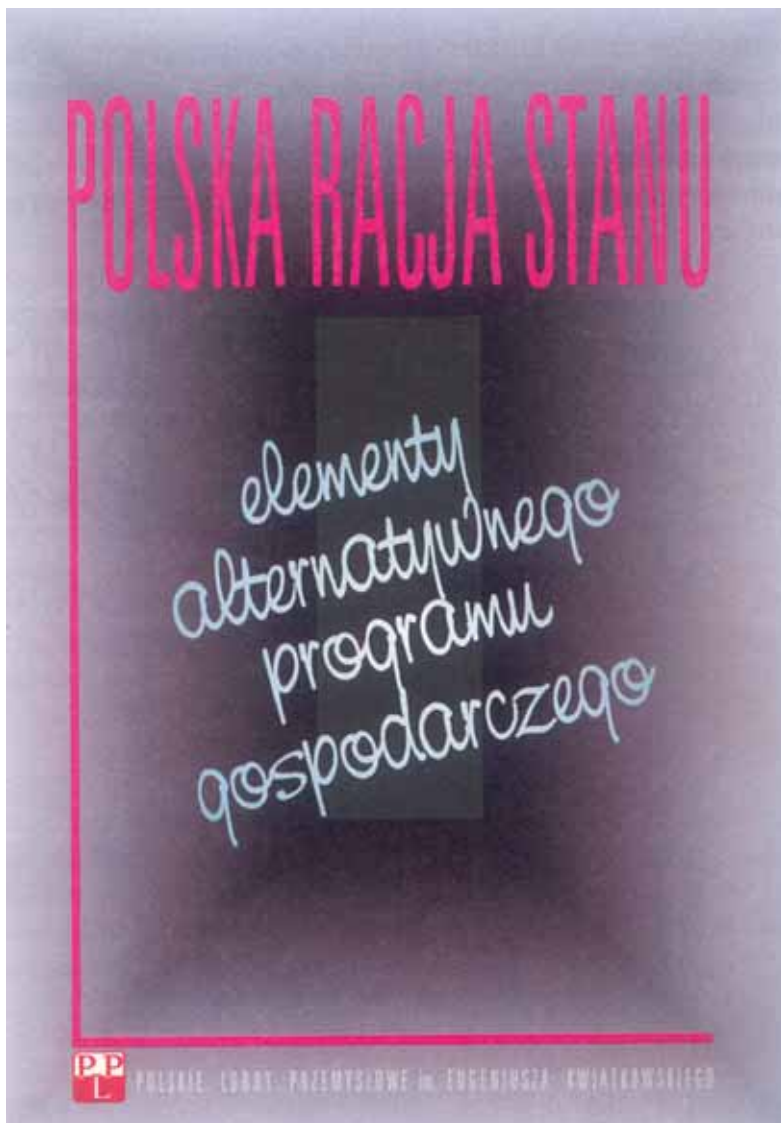
Porozumienie ma charakter otwarty, a przystąpienie do niego kolejnych uczestników wymaga uzgodnienia z jego sygnatariuszami.

Porozumienie niniejsze zostało podpisane w trzech jedno-brzmiących egzemplarzach po jednym dla każdej uczestniczącej strony.

1.
2.
3.

PODPISY

Reprodukcja okładki publikacji PLP pt. „Polska racja stanu”
(wydanie z marca 2000 r.), zawierającej elementy alternatywnego programu
gospodarczego, opracowanego przez ekspertów
Polskiego Lobby Przemysłowego

**UROCZYSTOŚĆ DWUDZIESTEJ
ROZCHNICY POWSTANIA PLP**

i

**I edycja Honorowego Wyróżnienia
Bene Meritus pro Industria Poloniae
(Dobrze Zasłużony dla Polskiego
Przemysłu)**

Uczestnicy uroczystości XX-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego
w dniu 23 marca 2013 roku w Centrum Konferencyjnym KORA EXPO

Gen. Waldemar Skrzypczak – Podsekretarz Stanu w MON
wręcza Krzysztofowi Kaperze Medal „Za Zasługi dla Obronności Kraju”,
przyznany przez Ministra Obrony Narodowej

Uroczystość XX-lecia PLP. Wystąpienie prof. dr hab. Mariana Marka Drozdowskiego, omawiającego dorobek Eugeniusza Kwiatkowskiego

Uczestnicy uroczystości XX-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego
w dniu 23 marca 2013 roku

Warszawa, 14.03.2013 r.

K O M U N I K A T

Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu
Bene Meritus pro Industria Poloniae

Na posiedzeniu władz Polskiego Lobby Przemysłowego w dniu 5 marca 2013 r. zostało ustanowione Honorowe Wyróżnienie, które co roku będzie przyznawane przez PLP pn. Bene Meritus pro Industria Poloniae (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu). Postanowiono, iż pierwsze Wyróżnienia będą przyznane w tym roku pośmiertnie i wręczone – członkom rodzin Świętej Pamięci wyróżnionych – w dniu 23 marca br. podczas uroczystości XX-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego.

W dniu 13 marca 2013 zebrała się – powołana przez władze Polskiego Lobby Przemysłowego – Komisja ds. Wyróżnień z okazji XX-lecia PLP, pełniąca funkcję tymczasowej Kapituły Honorowego Wyróżnienia, w składzie: prof. dr hab. Jerzy Klamka (przewodniczący), prof. dr hab. Andrzej Janicki, prof. dr hab. Andrzej Karpiński, Gen. dyw. w st. spocz. prof. dr hab. Jerzy Modrzewski, prof. nadzw. dr hab. inż. Ryszard Szczepanik, dr inż. Andrzej Ciszewski, dr inż. Piotr Matejuk, płk w st. spocz. mgr inż. Jerzy Kade i Marek Łukaniuk.

Po ustaleniu i zaakceptowaniu kryteriów wyboru osób zasługujących na Honorowe Wyróżnienie Polskiego Lobby Przemysłowego, Komisja podjęła decyzję o przyznaniu w tym roku pośmiertnie – spośród zaproponowanych przez różne środowiska i organizacje kandydatów – Honorowych Wyróżnień **Bene Meri-**

**tus pro Industria Poloniae – Dobrze Zasłużony dla Polskiego
Przemysłu** następującym osobom:

1. *Prof. Jan Czochralski,*
2. *Prof. Janusz Groszkowski,*
3. *Gen. dr Tadeusz Jauer,*
4. *Gen. prof. Sylwester Kaliski,*
5. *Inż. Marian Migdalski,*
6. *Inż. Tadeusz Sendzimir,*
7. *Prof. Tadeusz Sołtyk.*

Ponadto postanowiono, iż kolejne edycje Honorowego Wyróżnienia będą przyznawane co roku z okazji kolejnych rocznic powstania Polskiego Lobby Przemysłowego.

Za zgodność:

Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego
Prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka
tel. 603-425-568

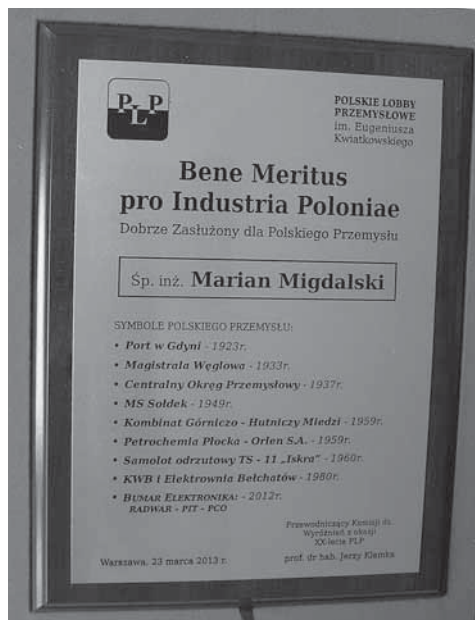
Prof. dr hab. Jerzy Klamka odczytuje komunikat Komisji ds Wyróżnień Polskiego Lobby Przemysłowego o przyznaniu Honorowych Wyróżnień „Bene Meritus pro Industria Poloniae” – w dniu 23 marca 2013

Gen. Waldemar Skrzypczak – wiceminister obrony narodowej wręcza Honorowe Wyróżnienie „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu” synowi gen. prof. Sylwestra Kaliskiego

Honorowe wyróżnienie PLP odbiera Andrzej Czochralski
– bratanek prof. Jana Czochralskiego

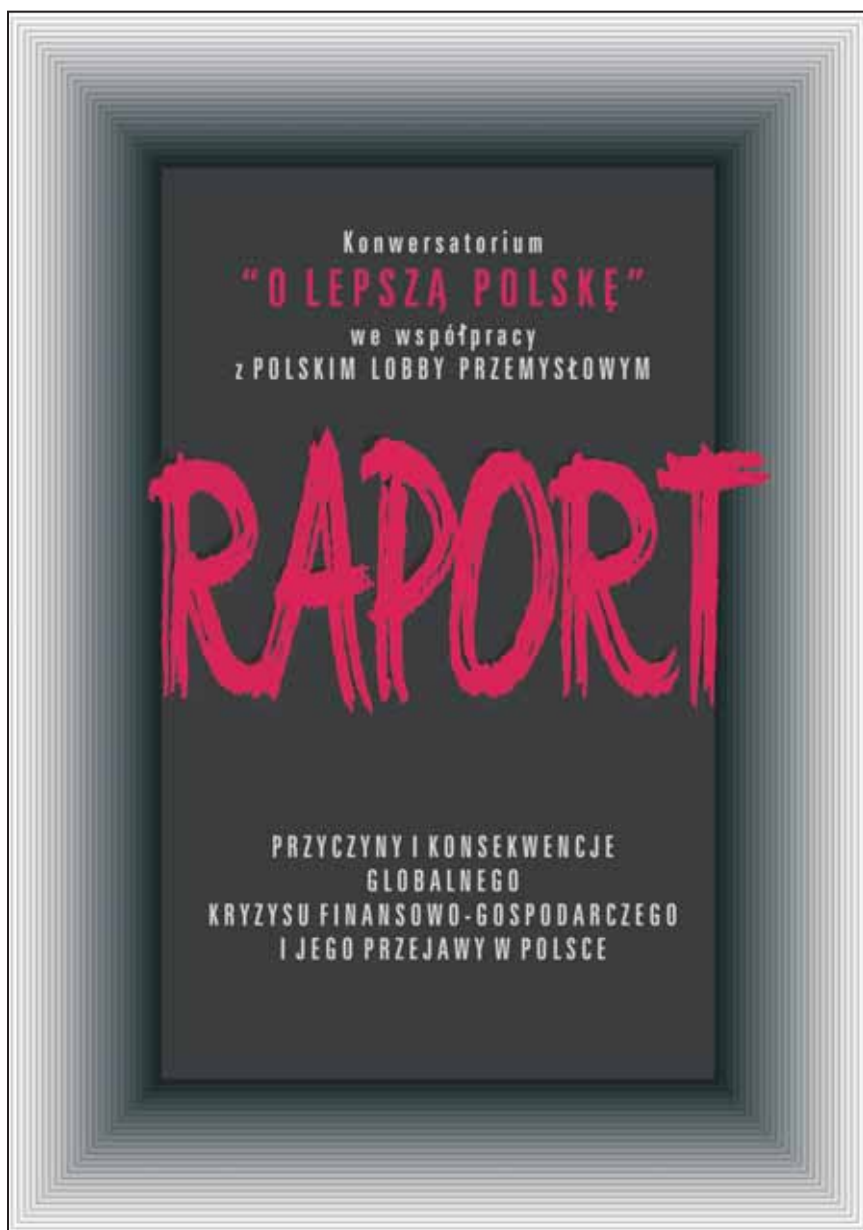
Wygrawerowana tablica Honorowego Wyróżnienia „Bene Meritus pro Industria Poloniae” przyznana pośmiertnie inż. Marianowi Migdalskiemu

Honorowe wyróżnienie PLP odbiera Stanisław Sołtyk
– syn prof. Tadeusza Sołtyka – 23 marca 2013 roku

Wyróżnienie Honorowe PLP „Bene Meritus pro Industria Poloniae”
odebrała Marta Sidaway – wnuczka prof. Janusza Groszkowskiego

Okladka Raportu o globalnym kryzysie finansowo-gospodarczym,
wydanego w czerwcu 2011 roku

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE

**im. Eugeniusza
Kwiatkowskiego**

Raport pt.
„Straty w potencjale polskiego przemysłu
i jego ułomna transformacja po 1989 roku.
Wizja nowoczesnej reindustrializacji Polski”

Warszawa 2012

Okladka Rocznika PLP zawierającego Raport „Straty w potencjale polskiego przemysłu i jego ułomna transformacja po 1989 roku. Wizja nowoczesnej reindustrializacji Polski”

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE

**im. Eugeniusza
Kwiatkowskiego**

**Część druga Raportu
„Przyczyny i konsekwencje globalnego kryzysu
finansowo-gospodarczego i jego przejawy w Polsce”**

Warszawa 2013

Okladka Rocznika Polskiego Lobby Przemysłowego z 2013 roku,
zawierającego część drugą Raportu „Przyczyna i konsekwencje globalnego
kryzysu finansowo-gospodarczego i jego przejawy w Polsce”

Uroczystość XXI-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego i wręczenie II edycji Wyróżnień Honorowych PLP pt. „Bene Meritus pro Industria Poloniae” (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu)

22 marca 2014 roku w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych w Warszawie odbyła się uroczystość dwudziestej pierwszej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Przybyli na nią prezesi przedsiębiorstw i firm, dyrektorzy instytutów – cywilnych i wojskowych, prezesi i działacze organizacji społecznych i stowarzyszeń, przedstawiciele Wojska Polskiego, pracownicy naukowcy i działacze związków zawodowych współpracujących z PLP oraz dziennikarze.

Powitał ich Koordynator PLP prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka, przedstawiając dokonania Polskiego Lobby Przemysłowego w okresie od marca 2013 roku do marca 2014 roku. Jego wystąpienie poprzedziła prezentacja multimedialna przedstawiająca sylwetkę Patrona PLP Eugeniusza Kwiatkowskiego – wybitnego polityka gospodarczego i męża stanu, budowniczego Gdyni i Centralnego Okręgu Przemysłowego. Następnie wystąpił prof. nadzw. dr hab. Ryszard Szczepanik – Dyrektor Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych, który także przywitał przybyłych na uroczystość i przedstawił – za pomocą prezentacji multimedialnej i krótkiego filmu – działalność i dorobek naukowy, a także produkty ITWL.

W uroczystości wzięli udział m.in.: Grażyna Henclewska- Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki, Poseł na Sejm RP Jerzy Polaczek, Gen. bryg. Włodzimierz Nowak – Dyrektor Departamentu Polityki Zbrojeniowej w Minister-

stwie Obrony Narodowej, płk Witold Lewandowski – przedstawiciel Biura Bezpieczeństwa Narodowego, kontradmirał Marek Kurzyk – reprezentujący Sztab Generalny Wojska Polskiego, oraz przedstawiciel Dowództwa Generalnego Rodzajów Sił Zbrojnych.

Najważniejszą częścią uroczystości XXI-lecia PLP było wręczenie II edycji Wyróżnień Honorowych Polskiego Lobby Przemysłowego pt. „**Bene Meritus pro Industria Poloniae**” (**Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu**). Kapituła Honorowego Wyróżnienia w składzie: prof. dr hab. inż. Jerzy Klamka (przewodniczący), prof. dr hab. Andrzej Janicki, Gen. dyw. w st. spocz. prof. dr hab. Jerzy Modrzewski, prof. nadzw. dr hab. inż. Ryszard Szczepanik, dr inż. Andrzej Ciszewski, dr inż. Piotr Matejuk, płk w st. spocz. mgr inż. Jerzy Kade, inż. Zygmunt Dębiński i Marek Łukaniuk, uwzględniając wcześniej ustalone niżej wymienione kryteria wyboru osób zasługujących na Honorowe Wyróżnienie PLP:

- całokształt dorobku zawodowego,
 - znaczące dokonania w działalności przemysłowo-gospodarczej,
 - osiągnięcia naukowe wdrożone do praktyki przemysłowej, oraz ich znaczenie dla społeczeństwa i gospodarki narodowej,
- podjęła decyzje o przyznaniu w tym roku Honorowego Wyróżnienia Bene Meritus pro Industria Poloniae – Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu następującym osobom:**

Mgr inż. Krzysztofowi Dędkowi – Prezesowi Przedsiębiorstwa Sprzętu Ochronnego Maskpol S.A., którego kandydaturę zgłosił członek Kapituły mgr inż. Jerzy Kade.

Dr inż. Ryszardowi Kardaszowi – Prezesowi PCO S.A. i Bumar Elektronika S.A., którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie „SIŁA i HONOR” im. Gen. Sławomira Petelickiego.

Mgr inż. Edwardowi Margańskiemu – założycielowi i współwłaścicielowi Zakładów Lotniczych Margański & Mysłowski Sp. z o.o., którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich.

Inż. Bogdanowi Tatarowskiemu – Prezesowi Zakładu Rozwoju Technicznej Ochrony Mienia „TECHOM” Sp. z o.o., którego kandydaturę zgłosiła Naczelna Organizacja Techniczna – Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych.

Mgr Tomaszowi Zaboklickiemu – Prezesowi firmy Pojazdów Szynowych PESA Bydgoszcz S.A., którego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce.

Wygrawerowane w brązie tablice Honorowego Wyróżnienia PLP „Bene Meritus pro Industria Poloniae” tegorocznym laureatom wręczali: Grażyna Henclewska – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki, Gen. Włodzimierz Nowak – Dyrektor Departamentu Polityki Zbrojeniowej MON i przewodniczący Kapituły prof. dr hab. inż. Jerzy Klamka. Towarzyszyli im przedstawiciele instytucji, które zgłosiły kandydatów do Honorowego Wyróżnienia. Warto dodać, iż po raz pierwszy Honorowe Wyróżnienie „Bene Meritus pro Industria Poloniae” – „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu” zostało przyznane rok temu – z okazji dwudziestej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego – pośmiertnie następującym osobom: prof. Janowi Czochrałskiemu, prof. Januszowi Groszkowskiemu, gen. dr Tadeuszowi Jauerowi, gen. prof. Sylwestrowi Kaliskiemu, inż. Marianowi Migdałskiemu, inż. Tadeuszowi Sendzimirowi i prof. Tadeuszowi Sołtykowi.

Po wręczeniu tablic Honorowych Wyróżnień zaprezentowano prezentacje multimedialne przedsiębiorstw i firm kierowanych przez laureatów tegorocznej edycji Wyróżnienia. Wręczono także dyplomy najaktywniejszym ekspertom Polskiego Lobby Przemysłowego.

Potem wystąpił współpracujący z PLP ekonomista prof. dr hab. Artur Śliwiński, którego krótki referat poświęcony był globalnemu kryzysowi finansowo-gospodarczemu i ocenie jego wpływu na polską gospodarkę, a także możliwym scenariuszom rozwoju tego kryzysu. Po nim głos zabrali goście imprezy: Poseł na Sejm RP Jerzy Polaczek, Jan Guz – Przewodniczący Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych, Leszek Mię-

tek – Prezydent Związku Zawodowego Maszynistów Kolejowych w Polsce i inż. Witold St. Michałowski – redaktor naczelny miesięcznika „Rurociągi”.

Ponadto uczestnicy uroczystości otrzymali kolejny rocznik Polskiego Lobby Przemysłowego – publikację nr 25, zawierający opinie, opracowania i stanowiska PLP z roku ubiegłego i początku 2014 roku.

Warto dodać, iż całą imprezę filmowała ekipa Telewizji Internetowej INTERWIZJA z Białej Podlaskiej.

Uroczystość zamknęła część nieoficjalna, przy stole szwedzkim, podczas której udzielano wywiadów, wymieniano poglądy oraz nawiązywano kontakty i nowe znajomości.

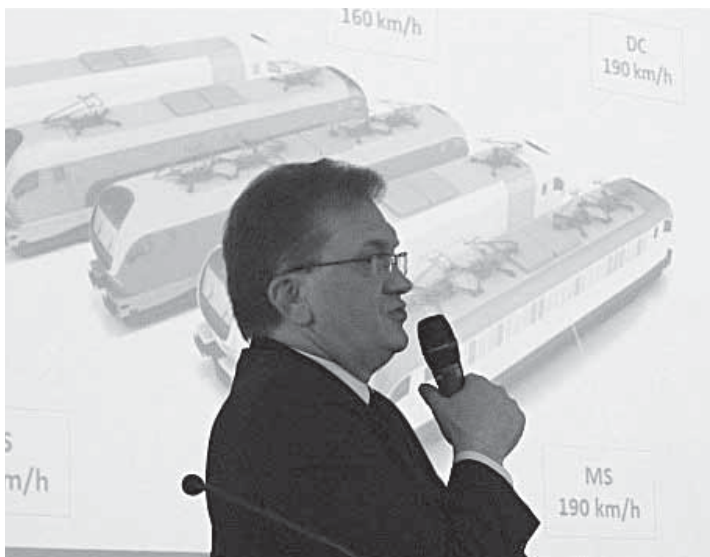
Uroczystość 21-rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego. Od lewej: prof. Paweł Soroka oraz: Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyna Henclewska i Gen. Włodzimierz Nowak – Dyrektor Departamentu Polityki Zbrojeniowej MON oraz laureaci II edycji Honorowego Wyróżnienia PLP pt. **„Bene Meritus pro Industria Poloniae”** i przedstawiciele organizacji ich nominujących

Wygrawerowane w brązie tablice Honorowych Wyróżnień PLP „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu” (II edycja 2014 r.)

XXI-rocznica powstania Polskiego Lobby Przemysłowego – wystąpienie Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej

Prezentację multimedialną firmy Pojazdy Szynowe „PESA” Bydgoszcz S.A. przedstawia przewodniczący jej Rady Nadzorczej Ireneusz Sitariski, który odebrał Honorowe Wyróżnienie PLP przyznane Tomaszowi Zaboklickiemu – Prezesowi PESY S.A.

Wystąpienie laureata Wyróżnienia „Bene Meritus pro Industria Poloniae”
w 2014 r. mgr inż. Edwarda Margańskiego

Głos zabrał dr inż. Ryszard Kardasz – Prezes PCO S.A. i PIT Radwar S.A.
– jeden z laureatów Honorowego Wyróżnienia PLP w 2014 r.

Warszawa, 25.02.2014 r.

KOMUNIKAT
Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza
Kwiatkowskiego i Kapituły Honorowego
Wyróżnienia „Bene Meritus pro Industria Poloniae”
(Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu)

Na posiedzeniu władz Polskiego Lobby Przemysłowego w dniu 5 marca 2013 r. zostało ustanowione Honorowe Wyróżnienie przyznawane przez PLP pn. **Bene Meritus pro Industria Poloniae (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu)**.

W dniu 25 lutego 2014 zebrała się – powołana przez władze Polskiego Lobby Przemysłowego – Kapituła Honorowego Wyróżnienia, w składzie: prof. dr hab. inż. Jerzy Klamka (przewodniczący), prof. dr hab. Andrzej Janicki, Gen. dyw. w st. spocz. prof. dr hab. Jerzy Modrzewski, prof. dr hab. Ryszard Szczepanik, dr inż. Andrzej Ciszewski, dr inż. Piotr Matejuk, płk w st. spocz. mgr inż. Jerzy Kade, inż. Zygmunt Dębiński i Marek Łukaniuk, która wybrała laureatów II edycji Honorowego Wyróżnienia PLP, spośród kandydatów zgłoszonych przez Stowarzyszenia, związki zawodowe oraz członków kapituły.

Uwzględniając wcześniej ustalone niżej wymienione kryteria wyboru osób zasługujących na Honorowe Wyróżnienie PLP:

- całokształt dorobku zawodowego,
- znaczące dokonania w działalności przemysłowo-gospodarczej,
- osiągnięcia naukowe wdrożone do praktyki przemysłowej, oraz ich znaczenie dla społeczeństwa i gospodarki narodowe.

Kapituła podjęła decyzję o przyznaniu w tym roku Honorowego Wyróżnienia Bene Meritus pro Industria Poloniae – Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu następującym osobom:

Mgr inż. Krzysztofowi Dędkowi – Prezesowi Przedsiębiorstwa Sprzętu Ochronnego Maskpol S.A., którego kandydaturę zgłosił członek Kapituły mgr inż. Jerzy Kade.

Dr inż. Ryszardowi Kardaszowi – Prezesowi Przemysłowego Centrum Optyki S.A. i Bumar Elektronika S.A., którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie „SIŁA i HONOR” im. Gen. Sławomira Petelickiego.

Mgr inż. Edwardowi Margańskiemu – założycielowi i współwłaścicielowi Zakładów Lotniczych Margański & Myśłowski Sp. z o.o., którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich.

Inż. Bogdanowi Tatarowskiemu – Prezesowi Zakładu Rozwoju Technicznej Ochrony Mienia „TECHOM” Sp. z o.o., którego kandydaturę zgłosiła Naczelna Organizacja Techniczna – Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych.

Mgr Tomaszowi Zaboklickiemu – Prezesowi firmy Pojazdy Szynowe PESA Bydgoszcz S.A., którego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce.

Po raz pierwszy Honorowe Wyróżnienie „Bene Meritus pro Industria Poloniae” – „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu” zostało przyznane rok temu – z okazji dwudziestej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego – pośmiertnie następującym osobom: prof. Janowi Czochrałskiemu, prof. Januszowi Groszkowskiemu, gen. dr Tadeuszowi Jauerowi, gen. prof. Sylwestrowi Kaliskiemu, inż. Marianowi Migdalskiemu, inż. Tadeuszowi Sendzimirowi i prof. Tadeuszowi Sołtykowi.

za zgodność:

Przewodniczący Kapituły
Honorowego Wyróżnienia PLP

prof. dr hab. Jerzy Klamka

Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

75

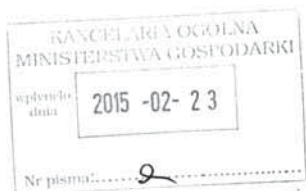
PROBLEMY POLITYKI PRZEMYSŁOWEJ

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego
ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel: 22 827-17-68; **fax:** 22 826-03-54
tel. kom. 603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl; www.plp.info.pl

Warszawa, 23 lutego 2015 r.

Szanowny Pan
Janusz Piechociński
Wicepremier, Minister Gospodarki

Szanowny Panie Wicepremierze,

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego przekazuje
w załączeniu Memoriał w sprawie potrzeby zmian w stosunku do rozwoju
przemysłu w Polsce.

Załącznik

Z wyrazami szacunku

Koordynator

Polskiego Lobby Przemysłowego

Paweł Soroka

prof. ndzw. dr hab. Paweł Soroka

Otrzymują:

- Bronisław Komorowski
Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej
- Ewa Kopacz
Prezes Rady Ministrów
- Tomasz Siemoniak
Wicepremier, Minister Obrony Narodowej
- Włodzimierz Karpiński
Minister Skarbu Państwa
- Poseł Wojciech Jasiński
Przewodniczący Sejmowej Komisji Gospodarki
- Poseł Stefan Niesiołowski
Przewodniczący Sejmowej Komisji Obrony Narodowej
- Senator Marek Ziółkowski
Przewodniczący Senackiej Komisji Gospodarki Narodowej
- **Przewodniczący Klubów Parlamentarnych**
- Gen. broni Mieczysław Gocuł
Szef Sztabu Generalnego WP

MEMORIAŁ

Polskiego Lobby Przemysłowego

w sprawie potrzeby zmian w stosunku do rozwoju przemysłu w Polsce

Polskie Lobby Przemysłowe wysoko ocenia zainicjowane przez prof. Andrzeja Karpińskiego badanie nad losem zakładów przemysłowych istniejących w końcowym roku Polski Ludowej, tj. w 1988 r. po wejściu Polski w procesy transformacji ustrojowej 1989 – 2014.

Badanie to zostało podjęte z inicjatywy społecznej i indywidualnej i nie było w żadnej formie finansowane ze środków publicznych. Dlatego Polskie Lobby Przemysłowe wyraża podziękowanie autorom tego badania i wszystkim uczestniczącym w nim specjalistom i ekspertom w województwach i miastach. Bez ich wysiłku badanie to nie mogłoby bowiem być przeprowadzone.

Polskie Lobby Przemysłowe uważa, że z badania tego wynikają ważne wnioski nie tylko co do diagnozy stanu przemysłu w naszym kraju, ale w jeszcze większym stopniu co do przyszłości. Stąd wnioski te powinny być uwzględnione w pracach rządu. Może to bowiem zwiększyć szanse na rozwój przemysłu w naszym kraju, a co jeszcze ważniejsze zapobiec narastającym obecnie rozbieżnościom pomiędzy tendencjami rozwoju przemysłu w Polsce a tendencjami globalnymi tego rozwoju w świecie i zaleceniami Unii Europejskiej. Kontynuacja dotychczasowych tendencji w przemyśle w Polsce mogłaby stać się poważnym zagrożeniem dla naszego procesu rozwoju nie tylko w przemyśle, ale w obliczu III rewolucji przemysłowej, przed którą stoi świat, również w całej gospodarce.

Jeżeli chodzi o diagnozę wynikającą z tego badania za szczególnie cenne Polskie Lobby Przemysłowe uważa odzyskanie zdolności do konkutowania na rynku wewnętrznym i rynkach zagranicznych przez przeważającą część przemysłu w naszym kraju. A z drugiej strony uzyskanie najbardziej dynamicznego w Europie wzrostu wydajności pracy w przemyśle. Tym bardziej, że wzrost ten osiągnięto przy znacznie niższym niż w innych krajach wzroście płac.

Nie może to jednak przesłaniać faktu, że po 1989 roku wystąpiła w Polsce wyjątkowo silna tendencja do upadku i likwidacji już istniejących zakładów przemysłowych. Skala tej likwidacji była bardzo duża i zdecydowanie za duża, gdyż większa niż w innych krajach i co szczególnie musi niepokoić również niż w krajach, które przechodziły w tym okresie przez podobny proces transformacji ustrojowej.

Skala likwidacji zakładów przemysłowych w Polsce przybrała naszym zdaniem rozmiary wysoce niepokojące, a analiza przyczyny tego wymaga jeszcze bardziej pogłębionej i kompleksowej analizy przez rząd i jego organy.

Następstwem tego był bowiem wyjątkowo duży, nienotowany w takiej skali w innych krajach regres w poziomie uprzemysłowienia Polski, mierzony odsetkiem ludzi pracujących w przemyśle w stosunku do całej ludności kraju. Było to główną przyczyną tego, że Polska weszła do grupy krajów o trwałym i chronicznym masowym bezrobociu. Z drugiej zaś – największej emigracji zarobkowej, która może przekształcić się w emigrację osiedleńczą, związaną już z trwałym opuszczeniem kraju.

Towarzyszyły temu też takie niepokojące zjawiska i procesy jak:

- 1) Udział importu w zaspokajaniu potrzeb rynku wewnętrznego na dobra przemysłowe przekroczył dopuszczalne granice jak na kraj o naszym potencjale ludnościowym i skali rynku. Dla roku 2006, dla którego dysponowano odpowiednimi danymi szacowano, że import stanowił 54% całej sprzedaży tych dóbr w naszym kraju. Tak wysoki stopień penetracji rynku krajowego przez import był dwukrotnie wyższy niż w krajach o podobnym potencjale ludnościowym i skali ryn-

ku, co Polska. Wywołało to niekorzystne tendencje w podziale efektów wzrostu PKB, odbiegające negatywnie od sytuacji w innych krajach, przejawiające się tym, że większe korzyści ze wzrostu PKB wytwarzanego w przemyśle uzyskali eksporterzy na rynek polski niż producenci krajowi. Szacuje się, że 2/3 przyrostu popytu na te dobra zostało zaspokojone przez import a nie produkcję krajową.

- 2) W Polsce nastąpiła największa dekoncentracja przemysłu, głębsza niż w innych krajach Europy. Najwyższy w Polsce uprzednio udział zakładów dużych o zatrudnieniu ponad 1000 osób głównie w przemyśle ciężkim zastąpił wysoki udział zakładów małych i średnich (SME). Zastąpienie zakładów dużych przez zakłady małe i średnie w skali nienotowanej w innych krajach Europy, obok zalet ma również następstwa ujemne. Zakłady duże mają bowiem większą zdolność konkurencyjną na rynkach zagranicznych i są w największym stopniu nośnikiem i twórcą innowacyjnych wyrobów i rozwiązań. Stąd obecna struktura nie sprzyja procesom innowacyjnym w skali globalnej, co stwarza pewne zagrożenia.
- 3) W procesie prywatyzacji przemysłu w Polsce wystąpiła z dużym nasileniem praktyka tzw. „wrogich przejęć ” i stała się specyfiką tego procesu. Powodują one likwidację lub zmianę profilu z produkcyjnego na dystrybucyjny (handlowy), a nie rozwój zakładów, zaś skala tych praktyk przekroczyła rozmiary występujące w innych krajach. Charakterystyczne przy tym jest, że wystąpiły one z największym nasileniem w przemysłach wysokiej techniki o kluczowym znaczeniu dla modernizacji struktury przemysłowej kraju.
- 4) W rezultacie w Polsce wyjątkowo głęboka była skala spadku zatrudnienia w przemysłach wysokiej techniki, co stwarza poważne zagrożenie dla procesu modernizacji struktury przemysłowej kraju. Stąd coraz bardziej odbiega ona u nas od odpowiedniej struktury w krajach najwyżej rozwiniętych. Szacuje się, że zatrudnienie w tych przemysłach spadło z 250 – 260 tys. w 1989 r. do 150 – 160 tys. w roku 2012, a spadek ten

był głębszy niż w całym przemyśle, czego nie notowano w innych krajach.

- 5) Pod wpływem ujemnych następstw żywiołowej deindustrializacji narastają poważne zagrożenia na niektórych terenach jak depopulacja, odpływ ludności i kadr, zaostrzenie sytuacji na lokalnych rynkach pracy i upadek miast, w których zlokalizowane były upadające zakłady. W większej skali zjawiska te wystąpiły w trzech województwach: opolskim, łódzkim i zachodniopomorskim, a ogólnie biorąc z większym nasileniem w województwach, które weszły w skład państwa polskiego w 1945 roku niż średnio w kraju. Może to niepokoić, bo zagraża integracji tych terenów z resztą kraju.

W świetle tej diagnozy Polskie Lobby Przemysłowe uważa za konieczne jak najszybsze podjęcie przez Rząd działań w następujących kierunkach:

- 1) Zahamowanie procesu żywiołowej deindustrializacji, która w warunkach naszego kraju nosi wszystkie cechy deindustrializacji przedwczesnej, a w dużej części również nieuzasadnionej ekonomicznie. Wymaga to zaostrzenia warunków dopuszczających do likwidacji zakładów, wzmocnienia uprawnień w tym zakresie samorządu terytorialnego i większej kontroli i nadzoru nad tymi procesami.
- 2) Zapoczątkowania procesu reindustrializacji zgodnie z dyrektywami Unii Europejskiej tak, aby nie dopuścić do spadku udziału przemysłu w tworzeniu PKB niżej 20%, a więc granicy zalecanej przez Unię Europejską. Sprzyjałoby temu powołanie przy Premierze czy Ministrze Gospodarki grupy roboczej lub rady do spraw reindustrializacji z równym udziałem przedstawicieli rządu, biznesu, nauki i administracji samorządowej. Skuteczne wejście na tę drogę wymaga zaprogramowania tego procesu, a w jego ramach określenia polityki w stosunku do kapitału zagranicznego. Powinna ona określić cele naszej strategii w stosunku do przemysłu i inwestorów zagranicznych, pożądane kierunki specjalizacji przemysłu i docelowej struktury przemysłowej.

- 3) Przyjęcia drogą ustawową zasady, że żaden państwowy zakład przemysłowy nie może być sprzedany za cenę niższą od rynkowej ceny gruntów, na których działa. Jest to warunkiem likwidacji spekulacji gruntami poprzemysłowymi, która w myśl ustaleń raportu z tych badań była przyczyną co najmniej 1/3 niepotrzebnych likwidacji zakładów przemysłowych.
- 4) Zablokowanie możliwości sprzedaży zakładów przemysłowych w częściach, zarówno w postaci wywozu urządzeń jak i wyodrębniania najbardziej efektywnych jego części kosztem pogorszenia pozycji pozostałych.
- 5) Podjęcia i energicznego działania na rzecz zwiększenia koncentracji przemysłu, co wymaga wsparcia procesów konsolidacji przez rząd aż do zwiększenia udziału zakładów dużych o zatrudnieniu ponad 1000 osób, co najmniej do średniego poziomu UE, a więc 30 – 35% według wielkości w nich zatrudnienia. Wymagałoby to wsparcia systemem ulg procesu zrzeszania się firm o znaczeniu strategicznym w szersze reprezentacje samorządu branżowego, aż do powołania kilku konsorcjów dla spraw o najważniejszym znaczeniu dla rozwoju przemysłu w Polsce.
- 6) Stopniowego zastępowania instytucji "specjalnych stref ekonomicznych", które w większości krajów powodowały zbyt duże straty dochodów budżetowych w stosunku do efektów, głównie przez ulgi inwestycyjne udzielane tylko i w przypadku podejmowania inwestycji zgodnych z preferencjami polityki gospodarczej państwa.
- 7) Przebudowy systemu bodźców i zachęt dla kapitału zagranicznego w taki sposób, aby maksymalnie ukierunkować inwestycje tego kapitału podejmowane na terenie Polski na przemysły wysokiej techniki i inne dziedziny preferowane przez politykę gospodarczą państwa.
- 8) Wsparcia i promocji dla powstawania firm o kapitale krajowym w tych segmentach rynku, gdzie doszło do opanowania całego rynku przez firmy zagraniczne i uzyskania przez nie wyłączności, aby unikać możliwości podważenia zasad uczci-

wej konkurencji przez dyktowanie cen w ujęciu kartelowym, narzucanie oferty rynkowej przez blokowanie wejścia na rynek nowych producentów oraz narastania tendencji monopolistycznych.

Reasumując, Polskie Lobby Przemysłowe ocenia, że 2,4-krotny wzrost produkcji przemysłowej w ciągu 25 lat transformacji w warunkach otwarcia rynku na zagraniczną konkurencję stanowi poważne osiągnięcie, które zawdzięczamy inicjatywie i aktywności naszych biznesmenów i producentów. Ale przełożenie tego sukcesu na wzrost poziomu i jakości warunków życia oraz płac najszerzych warstw społecznych zależy od jak najszybszego usunięcia wypaczeń, niedomagań, nieprawidłowości i niepowodzeń, jakie temu procesowi również towarzyszyły. Warunkuje to bowiem osiągnięcie sukcesu w reindustrializacji Polski. Inaczej mogą one stać się przeszkodą na drodze dalszego rozwoju i utrudnić sprostanie wyzwaniom przyszłości, a w szczególności wprowadzeniu naszego kraju w erę nowoczesnej cywilizacji informatycznej, co jest najbardziej aktualnym dziś naszym narodowym zadaniem.

Warszawa, 9 lutego 2015 r.

Wykorzystane materiały:

- 1) *„Straty w potencjale polskiego przemysłu i jego ułomna transformacja po 1989 r. Wizja nowoczesnej reindustrializacji Polski”*. Raport Polskiego Lobby Przemysłowego z 2012 r.
- 2) Karpiński Andrzej, Paradyś Stanisław, Soroka Paweł, Żółtkowski Wiesław: *„Jak powstały i jak upadły zakłady przemysłowe w Polsce”*, wyd. Muza, Warszawa 2013 r.
- 3) Karpiński Andrzej, Paradyś Stanisław, Soroka Paweł, Żółtkowski Wiesław: *„Od uprzemysłowienia w PRL do deindustrializacji kraju”*, wyd. Muza, Warszawa 2015 (w przygotowaniu).

Warszawa, 15 stycznia 2015

**Stanowisko
Polskiego Lobby Przemysłowego
w sprawie zamierzonej przez Rząd RP likwidacji
4 kopalni węgla kamiennego**

Rząd RP podjął decyzję o likwidacji 4 kopalni węgla kamiennego, uzasadniając to ich nierentownością, narażającą Skarb Państwa na dotacje budżetowe, obciążającą dochody państwa.

Polskie Lobby Przemysłowe wzywa Rząd RP do anulowania tej decyzji oraz podjęcia działań wspomagających samofinansowanie omawianych kopalni, a także o podjęcie rządowego programu naprawczo-restrukturyzacyjnego umożliwiającego ich dalsze funkcjonowanie oraz uzyskanie przez nie ponownie zdolności do samofinansowania ich działalności.

Stanowisko swoje w tej sprawie Polskie Lobby Przemysłowe uzasadnia następująco:

1. Potencjał polskiego przemysłu węglowego ma podstawowe znaczenie dla wzrostu gospodarczego Polski i poprzez zaopatrzenie polskich elektrowni dla bezpieczeństwa energetycznego. Dlatego nie powinien być ograniczany.
2. Zatrudnienie w omawianych kopalniach, łącznie z zatrudnieniem w przedsiębiorstwach i dziedzinach gospodarki powiązanych z nimi, szacuje się na kilkanaście tysięcy zatrudnionych. Łącznie z rodzinami tworzą oni znaczną zbiorowość mieszkańców Śląska. Utrata podstaw egzystencji przez tak dużą część ludności Śląska przyczyniłaby się do załamania równowagi społecznej w tym wiodącym dla gospodarki pol-

skiej obszarze Kraju, z wszystkimi wynikającymi stąd konsekwencjami dla gospodarki narodowej.

3. Jak wynika z danych statystycznych wynik finansowy przedsiębiorstw górniczych węgla kamiennego i brunatnego jest dodatni, co wspomaga gospodarkę narodową; dodatni wynik finansowy brutto wyniósł w nich 1899,7 mln zł w 2012 r. Wynik finansowy netto wzrósł w nich z 1361,8 mln zł w 2005 r. do 1437,7 mln zł w 2012 r.
4. Pomimo dodatniego wyniku finansowego produkcja węgla kamiennego w Polsce maleje, eksport węgla kamiennego również maleje, a import węgla kamiennego rośnie. Wskazują na to dane za 2000 i 2012 rok:

	rok 2000 w [mln ton]	rok 2012 w [mln ton]
Wolumen węgla kamiennego pozyskany dla gospodarki narodowej, w tym	106,6	90,0
– ze źródeł krajowych	105,1	79,8
– z importu	1,4	10,1
Wolumen węgla kamiennego w obrotach handlu zagranicznego:		
– eksport	23,2	7,1
– import	1,4	10,1

5. Z powyższych danych wynika, że polskie górnictwo węglowe jest rentowne, a spadek nadwyżki finansowej brutto z działalności gospodarczej wywołany jest ograniczeniem wydobycia węgla kamiennego, ograniczeniem jego eksportu oraz powiększaniem jego importu. Pomimo tego w latach 2005 – 2012 nastąpił wzrost wyniku finansowego netto. Nie należy więc nadal ograniczać produkcji węgla kamiennego, lecz zapewnić wzrost jej efektywności, ograniczenie importu oraz wzrost jego eksportu.

Wywołaniu wyżej wymienionych tendencji powinna służyć polityka gospodarcza państwa zapewniająca górnictwu węglowemu:

- tanie kredyty inwestycyjne na modernizację kopalń i unowocześnienie sposobów wydobywania oraz umorzenie ich zadłużenia,
 - wsparcie polityką gospodarczą (kredytową) państwa, promującą eksport węgla,
 - podjęcie polityki gospodarczej ograniczającej import węgla (podatek importowy dla przedsiębiorstw importujących węgiel).
6. W odniesieniu do kopalni węgla kamiennego Rząd RP powinien podjąć program naprawy pod nadzorem państwowym odnoszący się do majątku trwałego kopalń, powiększenia wydajności pracy, poprawy jakości wydobywanego węgla, a także promowania wieloletnich umów zakupu węgla.
7. Program naprawy wskazany w p. 5 powinien być poprzedzony ekspertyzą odnoszącą się do oceny stanu technicznego omawianych kopalń oraz zasad i kierunków ich restrukturyzacji produkcyjno – organizacyjnej. Ekspertyzę taką powinien nadzorować Minister Gospodarki.

**MODERNIZACJA POŁĄCZONYCH
RODZAJÓW SIŁ ZBROJNYCH
Z UDZIAŁEM POLSKIEGO PRZEMYSŁU
OBRONNEGO**

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 „a” pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa

tel: 0-22 827-17-68; **fax:** 0-22 826-03-54

tel. kom. 0603-425-568

e-mail: pawel@plp.info.pl ; www.plp.info.pl

Warszawa, 15 marca 2014 r.

KOMUNIKAT

**Powstał Społeczny Zespół ds. Monitorowania Konso-
lidacji Polskiego Przemysłu Obronnego**

Uprzejmie informuję, iż przy Polskim Lobby Przemysłowym powstał **Społeczny Zespół ds. Monitorowania Konsolidacji Polskiego Przemysłu Obronnego**. Zespół, zachowując niezależność, będzie współpracował z resortami odpowiedzialnymi za tworzenie i rozwój Polskiej Grupy Zbrojeniowej, zwłaszcza z Ministerstwem Obrony Narodowej. **Przewodniczącym Zespołu** został **dr Waldemar Walczak** – pracownik naukowy Uniwersytetu Łódzkiego, specjalista od teorii organizacji i zarządzania (m.in. tworzenia wielkich struktur. Ponadto w skład Zespołu weszli:

1. Jako wiceprzewodnicząca Zespołu **Małgorzata Kucab** – przewodnicząca Zarządu Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych i Sfery Pozabudżetowej NSZZ Pracowników Wojska
2. **Mgr inż. Włodzimierz Budziński** – Prezes Zarządu „Air-Pol” Sp. z o.o.,
3. **Inż. Zygmunt Dębiński** – ekspert Polskiego Lobby Przemysłowego,
4. **Janusz Hyjek** – członek Prezydium Forum Związków Zawodowych (ZZIT) – Huta Stalowa Wola S.A.

5. **Krzysztof Kaźmierski** – Zakłady Lotnicze Nr 1 S.A. Łódź,
6. **Sławomir Kotyrba** – Morska Stocznia Remontowa „GRYFIA” S.A.
7. **Tadeusz Mirkiewicz** – Stocznia Marynarki Wojennej S.A., Gdynia,
8. **Krzysztof Mirowski** – Wojskowe Zakłady Mechaniczne S.A., Siemianowice Śl.
9. **Maciej Ostrowski** – Wojskowe Zakłady Lotnicze Nr 2 S.A., Bydgoszcz,
10. **Stefan Sulikowski** – Wojskowe Zakłady Uzbrojenia S.A., Grudziądz,
11. **Dr inż. Józef Zakrzewski.**

Za zgodność:

Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego

prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

Uwaga:

We wrześniu 2014 r. z udziału w pracach Zespołu zrezygnowała jego wiceprzewodnicząca Małgorzata Kucab oraz inni przedstawiciele Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych za wyjątkiem Stefana Sulikowskiego.

Warszawa, 29 czerwca 2014

KOMUNIKAT
z pierwszego posiedzenia Społecznego Zespołu ds.
Monitorowania Konsolidacji Polskiego Przemysłu
Obronnego

17 czerwca 2014 roku w Warszawie odbyło się pierwsze posiedzenie powołanego przez Polskie Lobby Przemysłowe Społecznego Zespołu ds. Monitorowania Konsolidacji Polskiego Przemysłu Obronnego.

W trakcie tego posiedzenia jego członkowie określili cele i formy działalności Zespołu. Podkreślono, że Zespół musi być merytoryczny, a swoje opinie powinien opierać na rzetelnych, potwierdzonych i zweryfikowanych informacjach. Za bardzo istotny element działalności Zespołu uznano upublicznianie stanowisk Zespołu poprzez współpracę z mediami. Kolejnym istotnym czynnikiem jest też popularyzowanie prezentowanych opinii na różnych konferencjach i spotkaniach, w tym związkowych. Biorąc pod uwagę fakt prezentowania merytorycznych informacji, ich weryfikacji oraz na ich podstawie wypracowania obiektywnej opinii za pożądaną uznano współpracę z innymi ekspertami z segmentu naukowego, przemysłowego oraz wojskowego.

Podczas pierwszego posiedzenia dokonano wstępnej oceny procesów konsolidacji polskiego przemysłu obronnego, dokonującej się w ramach Polskiej Grupy Zbrojeniowej. Podkreślono konieczność uwzględnienia doświadczeń z prób konsolidacji polskiej „zbrojeniówki” wokół BUMAR-u w celu uniknięcia błędów popełnionych w poprzednich latach. W ocenie Zespołu

struktura konsolidująca powinna być „służebna” wobec przedsiębiorstw tworzących Grupę, nie powinna generować relatywnie wysokich kosztów obciążających przedsiębiorstwa, a jednocześnie być efektywna w pozyskiwaniu zamówień, szczególnie zagranicznych. Załogi bowiem oczekują pomocy w pozyskaniu długofalowych zamówień ze strony PGZ.

Spółeczny Zespół ds. Monitorowania Konsolidacji Polskiego Przemysłu Obronnego za istotne uznał konieczność opracowanie strategii Polskiej Grupy Zbrojeniowej na co najmniej 5 lat (jeżeli taka nie istnieje). Strategia ta powinna w ocenie Zespołu zostać opracowana przed włączeniem do niej kolejnych spółek.

Zdaniem członków Zespołu, koncepcja konsolidacji powinna zostać oparta na konsolidacji zadaniowej. Jest to rozwiązanie sprawdzone w świecie, a zarządzanie Grupą powinno być „spłaszczone” i uwzględniać podmiotowość włączonych do niej spółek. Jednocześnie należy unikać instytucji pośredniczących np. w postaci funduszy inwestycyjnych. Zasugerowano koncepcję, wg której do PGZ miałyby być włączone spółki „zdrowe” i niezbędne dla Sił Zbrojnych i bezpieczeństwa Państwa, a pozostałymi powinna się zająć ARP i poddać je restrukturyzacji, aby te spółki nie pogarszały kondycji ekonomicznej całej Grupy i dopiero po uzdrowieniu mogą być do niej włączone.

Zwrócono również uwagę, że w statucie PGZ znalazł się zapis, że jej „akcje są zbywalne”. Może to świadczyć o tym, że przygotowywany jest proces jej prywatyzacji. Dlatego należałoby rozważyć możliwość wprowadzenia do statutu Polskiej Grupy Zbrojeniowej zapisu dotyczącego zachowania nad nią kontroli przez Skarb Państwa. Członków Zespołu zaniepokoiła informacja, że ostatnio pojawiły się prywatne spółki, wykupujące akcje od pracowników spółek wchodzących w skład PGZ np. akcje Huty Stalowa Wola S.A. Istnieje bowiem niebezpieczeństwo, że po wykupieniu akcji od pracowników jakiś nieznany podmiot może stać się współwłaścicielem strategicznej firmy o wielkim znaczeniu dla bezpieczeństwa państwa, jaką jest Polska Grupa Zbrojeniowa, co przełoży się na określoną władzę nad Grupą.

Powstaje pytanie czy jest na to przyzwolenie Ministerstwa Skarbu Państwa?

Na zakończenie obrad ustalono, iż następne posiedzenie Społecznego Zespołu ds. Monitorowania Konsolidacji Polskiego Przemysłu Obronnego odbędzie się na początku września 2014 roku podczas XXII Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego w Kielcach.

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel: 0-22 827-17-68; **fax:** 0-22 826-03-54
tel. kom. 0603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl ; www.plp.info.pl

Warszawa, 31 marca 2014 r.

Szanowny Pan
Tomasz Siemoniak
Minister Obrony Narodowej

Szanowny Panie Ministrze,

Uprzejmie przesyłam w załączeniu Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie dalszej eksploatacji samolotów Su-22.

Załącznik

Z wyrazami szacunku

Koordynator

Polskiego Lobby Przemysłowego

Paweł Soroka
prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

Do wiadomości:

1. Janusz Piechociński - Wicepremier, Minister Gospodarki,
2. Poseł Stefan Niesiołowski- Przewodniczący Sejmowej Komisji Obrony Narodowej,
3. Gen. broni Mieczysław Gocuł - Szef Sztabu Generalnego WP,
4. Gen. broni pil. Lech Majewski - Dowódca Generalny Rodzajów Sił Zbrojnych,
5. Gen. broni Marek Tomaszewski - Dowódca Operacyjny Rodzajów Sił Zbrojnych.

1 - Kancelaria

Warszawa, 28 marca 2014 r.

STANOWISKO

Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie dalszej eksploatacji samolotów Su-22

Polskie Lobby Przemysłowe jako społeczna organizacja opiniotwórcza zajmująca się m.in. polskim przemysłem obronnym i lotniczym na styku z obronnością, w porozumieniu z konsorcjum ITWL i WZL nr 2 S.A., a także z WZL nr 4 S.A., wyraża swoją opinię dotyczącą przedłużenia eksploatacji lub ewentualnej modernizacji samolotów Su-22, znajdujących się na wyposażeniu 21 Bazy Lotnictwa Taktycznego.

Wyrażamy obawę, iż przyjęcie koncepcji dotyczącej przedłużenia eksploatacji (oraz ewentualnej modernizacji) jedynie 18 samolotów Su-22 może spowodować znaczące komplikacje dotyczące szkolenia lotniczego. W liczbie tej przewidzianych jest 6 samolotów dwumiejscowych Su-22UM3K oraz 12 samolotów jednomiejscowych Su-22M4, a jest to ilość niewystarczająca do równoczesnego prowadzenia operacji związanych z przeznaczeniem jednostki (wspomnianej 21. Bazy Lotnictwa Taktycznego) oraz szkolenia lotniczego. Wynika to z faktu, że przyjmując założone wskaźniki sprawności (70%), z posiadanych 12 samolotów Su-22M4 sprawnych do lotów będzie 8, ewentualnie 9. Tymczasem, zgodnie z zadaniami postawionymi przez przełożonych, 21.BLT utrzymuje w ciągłym dyżurze (7 dni w tygodniu, 24 godziny na dobę) 2 samoloty Su-22M4 do zadań rozpoznawczych oraz 4 samoloty do wsparcia działań antyterrorystycznych na morzu (M-RENEGADE). W ten sposób do działalności szkoleniowej (w tym ćwiczeń krajowych i międzynarodowych)

pozostanie jedynie 2 lub 3 samoloty jednomiejscowe. W takiej sytuacji najrozsądniejszym (optymalnym rozwiązaniem) wydaje się przedłużenie eksploatacji całej floty Su-22 (tj. 26 samolotów Su-22M4 i 6 Su-22UM3K), a minimalnym – 22 samolotów – 16 szt. samolotów Su-22M4 i 6 szt. samolotów Su-22UM3K. Natomiast rozliczenie wariantu preferowanego przez Dowództwo Generalne Rodzajów Sił Zbrojnych przedstawia się następująco:

- Proponowana ilość samolotów Su-22M4 – 12,
- Wskaźnik sprawności – 70%,
- Dostępna ilość samolotów – 8,
- Samoloty niezbędne do utrzymania dyżuru – 6,
- Samoloty dostępne do szkolenia – 2.

W związku z podjęciem przez Ministra Obrony Narodowej decyzji o wydłużeniu eksploatacji samolotów Su-22, Polskie Lobby Przemysłowe zostało poinformowane, że Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych w konsorcjum z WZL nr 2 S.A. w Bydgoszczy i WZL nr 4 S.A. w Warszawie są w stanie opracować i zrealizować program przedłużenia resursu tych samolotów o 10 lat z przejściem na eksploatację wg stanu technicznego.

Mając na uwadze przede wszystkim zadania wykonywane przez 21BLT oraz konieczność utrzymania minimalnej ilości personelu SIL, naszym zdaniem niezbędne jest podtrzymanie w eksploatacji minimum 16 szt. samolotów Su-22M4 i 6 szt. samolotów Su-22UM3K, a najlepiej – optymalnie – 32 samolotów tzn. 26 w wersji bojowej Su-22M4 i 6 w wersji szkolno-bojowej Su-22UM3K. Taka ilość samolotów wynika z konieczności wykonywania prac obsługowych po 100, 200 i 400 godz. oraz dodatkowych czynności ujętych w metodykach biuletynów przedłużających resurs techniczny samolotów o 10 lat. Mając na uwadze planowane przez Dowództwo Generalne Rodzajów Sił Zbrojnych ilości samolotów SU-22 (12 szt. Su-22M4 i 6 szt. S-52 UM3K) uważamy, że nie uwzględniono w DG RSZ zagadnień wynikających z konieczności realizacji prac na samolotach, co w konsekwencji uniemożliwi wykonywanie zadań planowanych dla tego typu samolotów. Pod uwagę należy również wziąć przypadki oczekiwania na dostawę i usprawnienia agregatów

(takie przypadki występują również na samolotach F-16, C-130 i MIG-29).

Za zwiększeniem ilości samolotów Su-22 w eksploatacji do 22, a nawet 32 sztuk (najbardziej optymalne rozwiązanie), przemawiają następujące względy techniczne i ekonomiczne:

Wskaźnik sprawności samolotów kształtuje się na poziomie 70%, ale dla samolotów w wersji bojowej jest on niższy i wynosi ok. 64%. Oznacza to, że – jak już wcześniej wspomniano – przy pozostawieniu w eksploatacji 12 samolotów w tej wersji, najwyżej 8-9 będzie w stanie zdadności do lotów. Przy pozostawieniu w eksploatacji wszystkich 26 samolotów bojowych, zdadnych do lotu będzie ok. 17 samolotów, co pozwoli na swobodne ich wykorzystanie do realizacji wszystkich zadań lotniczych. Należy również zwrócić uwagę na fakt, że głównym składnikiem niezdadności jest konieczność wykonywania na samolotach obsługi okresowych po 100 i 200 godzinach lotu. Obecnie średni czas realizacji obsługi po 100 godzinach lotu wynosi ok. 3 miesiące, a po 200 godzinach – 5 miesięcy. Przy obecnym poziomie nalotu obsługi po 100 godz. będą wykonywane średnio po 1,5 roku eksploatacji, a po 200 godz. – po 3 latach. Oznacza to, że przy 12 samolotach na obsługach zawsze będą 2-3 samoloty, a przy 26 samolotach – maximum 6. Pozostałymi składnikami niezdadności są głównie: usuwanie niesprawności i brak części. Wpływ tych czynników można ograniczać poprzez skuteczną profilaktykę i właściwe działania organizacyjne, ale niemożliwe jest całkowite ich wyeliminowanie.

Opracowywany przez konsorcjum ITWL i WZL nr 2 S.A. program przewiduje monitorowanie stanu technicznego samolotu w całym okresie eksploatacji po zakończeniu resursu 30 lat, w tym monitorowanie krytycznych obszarów konstrukcji. W przypadku wystąpienia niedopuszczalnych uszkodzeń samolotu lub stwierdzenia nadmiernej koncentracji naprężeń w krytycznych elementach jego konstrukcji, należy liczyć się z koniecznością przedwczesnego wycofania samolotu z eksploatacji. W takiej sytuacji posiadanie w dyspozycji większej liczby samolotów nie będzie osłabiało możliwości realizacji zadań lot-

niczych, co na pewno nastąpi w przypadku użytkowania tylko 18 samolotów.

3. Pragniemy podkreślić, iż Wojskowe Zakłady Lotnicze nr 4 S.A. od 1991 roku posiadają pełne możliwości zabezpieczenia logistycznego serwisowania i eksploatacji silników AŁ-21F3 do napędu samolotów Su-22. Do chwili obecnej wykonano w zakładzie 343 remonty kapitalne silników AŁ-21F3 na potrzeby Sił Powietrznych RP, jak i kontrahentów zagranicznych. W kontekście rozważanych wariantów wydłużenia eksploatacji samolotów Su-22 kierownictwo tych zakładów informuje, że posiadany przez WZL nr 4 S.A. potencjał remontowo produkcyjny pozwala w pełnym zakresie zabezpieczyć potrzeby remontowo – naprawcze i usługi serwisowe silników AŁ-21F3 Sił Powietrznych RP w każdym rozpatrywanym wariantcie. Niemniej należy podkreślić, że z punktu widzenia WZL nr 4 S.A. najbardziej optymalnym i najtańszym rozwiązaniem zdecydowanie ułatwiającym zorganizowanie procesu remontu i serwisowania silników AŁ-21F3 w zakładzie (zabezpieczenie części zamiennych i utrzymanie ciągłości produkcji) jest utrzymywanie w eksploatacji jak największej ilości samolotów Su-22.

4. Koszt opracowania i przygotowania tego programu szacuje się na ok. 15 mln zł – niezależnie od liczby samolotów, które zostaną nim objęte. Oznacza to, że przy objęciu programem wszystkich samolotów, koszt przedłużenia ресурсu pojedynczego samolotu będzie niższy o ok. 360 000 zł niż w przypadku przedłużenia ресурсu 18 samolotów.

Ilość samolotów objętych programem	Szacunkowy koszt przedłużenia ресурсu [mln PLN]	Szacunkowy koszt opracowania programu [mln PLN]	Szacunkowy koszt całkowity [mln PLN]	Szacunkowy koszt jednostkowy [mln PLN]
18	140	15	155	155/18= 8,61
32	249	15	264	264/32= 8,25

5. Oprócz względów operacyjnych i szkoleniowych bardzo ważnym czynnikiem uzasadniającym celowość wydłużenia okre-

su eksploatacji samolotów Su-22 do czasu wdrożenia w 21.BLT nowego samolotu wielozadaniowego jest konieczność zachowania odpowiednio wyszkolonego personelu do jego użytkowania. W przypadku programu obejmującego 22 a nawet 32 samoloty, udałoby się utrzymać w służbie proporcjonalnie większą liczbę wyszkolonych pilotów i doświadczonego personelu technicznego z uprawnieniami do bezpośredniej obsługi samolotów. W tym okresie większe też będą możliwości przeszkolenia personelu do obsługi nowych samolotów, przy jednoczesnym zachowaniu ciągłości eksploatacji samolotów Su-22.

Dotychczasowa praktyka wskazuje również, że piloci kierowani do przeszkolenia na samoloty F-16, a posiadający wcześniejsze, minimum 2-3 letnie doświadczenie na samolotach Su-22 lub MiG-29, są lepiej przygotowani do szkolenia na samolocie wielozadaniowym, niż absolwenci WSOSP w Dęblinie kierowani bezpośrednio po promocji oficerskiej.

Utrzymanie w linii większej ilości samolotów Su-22 (w domyśle nawet wszystkich 32) pozwoliłoby w przyszłości na płynne wdrożenie przyszłego samolotu wielozadaniowego, podczas którego jedna eskadra zostałaby skierowana na przeszkolenie, a druga nadal kontynuowałaby loty na Su-22. Piloci przeszkoleni za granicą po powrocie do kraju staliby się kadrą instruktor-ską prowadzącą przeszkolenie pozostałych pilotów. Metoda taka pozwala również na utrzymanie bazy lotniczej w ciągłej gotowości operacyjnej (podtrzymując dobre nawyki pracy przez pilotów, kontrolerów oraz inny personel zabezpieczający loty), a tym samym uniknięcie sytuacji podobnej jak na lotnisku Krzesiny, które praktycznie nie było wykorzystywane przez kilka lat.

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)

00-050 Warszawa

tel: (22)827-17-68; fax: (22)826-03-54;

tel. kom. 603 425 568

e-mail: pawel@plp.info.pl ; www.plp.info.pl

Warszawa, 10 lipca 2014 r.

14-07-2014

Szanowny Pan

Donald Tusk

Prezes Rady Ministrów

Szanowny Panie Premierze,

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego przesyła Stanowisko w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej „Tarcza Polski” wraz z uzasadnieniem.

Załącznik

Z wyrazami szacunku

Koordynator

Polskiego Lobby Przemysłowego

prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

Otrzymują:

- Bronisław Komorowski
Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej
- Janusz Piechociński
Wicepremier, Minister Gospodarki
- Tomasz Siemoniak
Minister Obrony Narodowej
- Włodzimierz Karpiński
Minister Skarbu Państwa
- Mateusz Szczurek
Minister Finansów
- Poseł Stefan Niesiołowski
Przewodniczący Sejmowej Komisji Obrony Narodowej
- Poseł Wojciech Jasiński
Przewodniczący Sejmowej Komisji Gospodarki
- Senator Wojciech Skurkiewicz
Przewodniczący Komisji Obrony Narodowej Senatu RP
- Przewodniczący Klubów Parlamentarnych
- Gen. broni Mieczysław Gocuł
Szef Sztabu Generalnego WP
- Gen. broni pili. Lech Majewski
Dowódca Generalny Rodzajów Sił Zbrojnych
- Gen. broni Marek Tomaszewski
Dowódca Operacyjny Rodzajów Sił Zbrojnych
- Wojciech Dąbrowski
Prezes Polskiej Grupy Zbrojeniowej S.A.
- Marcin Idzik
Prezes Polskiego Holdingu Obronnego
- Gen. bryg. prof. dr hab. inż. Zygmunt Mierczyk
Rektor-Komendant Wojskowej Akademii Technicznej
- prof. dr hab. inż. Jan Szmidt
Rektor Politechniki Warszawskiej
- Stanisław Głowacki
Przewodniczący Sekcji Krajowej
Przemysłu Zbrojeniowego NSZZ „Solidarność”
- Stanisław Janas
Przewodniczący Związku Zawodowego
Przemysłu Elektromaszynowego
- Małgorzata Kucał
Przewodnicząca Zarządu Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych i Sfer
Pozabudżetowej NSZZ Pracowników Wojska

4 czerwca 2014 r. – w Warszawie w siedzibie Związku Zawodowego Przemysłu Elektromaszynowego odbyło się posiedzenie zorganizowane przez Polskie Lobby Przemysłowe z udziałem przedstawicieli Polskiego Holdingu Obronnego, Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych, Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia i Wojskowych Zakładów Uzbrojenia w Grudziądzu, poświęcone opracowaniu stanowiska w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej „Tarcza Polski”. Od lewej: Zygmunt Dębiński, Paweł Soroka, Stanisław Janas – przewodniczący Związku Zawodowego Przemysłu Elektromaszynowego i prof. dr hab. Jerzy Klamka

Posiedzenie w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej „Tarcza Polski”

4 czerwca 2014 r. posiedzenie w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej „Tarcza Polski”. Od lewej: płk Edmund Mistowski, Andrzej Zegan, płk Marian Wojciechowski i Gen. Andrzej Lewandowski

Posiedzenie w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej „Tarcza Polski”. Wystąpienie dr Mariusza Andrzejczaka – wiceprezesa Polskiego Holdingu Obronnego. Z lewej: mgr inż. Marek Borejko

Warszawa, 10 lipca 2014 r.

STANOWISKO

Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej „Tarcza Polski”

W szczególnym położeniu Polski potencjalne zagrożenia z powietrza przemawiają za zbudowaniem nowoczesnego i skutecznego systemu obrony powietrznej, który nie tylko wzmocni suwerenność naszego kraju i jego zdolności obronne, ale jeszcze bardziej zintegruje nas z sojusznikami w NATO. Konieczność realizacji programu Tarcza Polski, a nawet jego przyspieszenie, wynika z aktualnego stanu naszej obrony powietrznej. Jest on wysoce niezadawalający, a jej efektywność ogniowa z roku na rok zmniejsza się. Sukcesywnie wycofywane są stare zestawy rakietowe jeszcze z lat siedemdziesiątych. Wzmocnienie potencjału lotniczego obrony powietrznej nie rozwiązuje tego problemu, bo jego użycie uwarunkowane jest możliwościami bojowymi obrony przeciwrakietowej i przeciwlotniczej, a tych brak lub są ograniczone. Posiadane w zdecydowanej większości postradzieckie uzbrojenie i sprzęt wojskowy mogą być mało efektywne do zwalczania najnowszych generacji środków napadu powietrznego.

Program modernizacji obrony przeciwlotniczej i przeciwrakietowej jest jedynym wśród wszystkich pozostałych programów modernizacyjnych Sił Zbrojnych RP wpływającym bezpośrednio na bezpieczeństwo państwa, a nie tylko poprawianie zdolności bojowych wojsk obrony powietrznej. Jest to gwarant funkcjonowania systemu kierowania pań-

stwem podczas kryzysu i wojny, warunkujący możliwość sprawnego funkcjonowania podsystemu militarnego Sił Zbrojnych oraz infrastruktury gospodarczej kraju. Podjęcie decyzji w jego sprawie będzie miało zasadnicze znaczenie dla polskiej obronności i polskiej gospodarki.

Przed Polską istnieją trzy możliwości. Pierwszy z nich to zakup całego systemu za granicą. Drugi sposób to produkcja zestawów w całości w kraju. Ten sposób jest niemożliwy do realizacji ze względu na brak zdolności w zakresie najnowszych technologii raketowych. **Trzeci sposób (mieszany), który powinien być realizowany dla dobra kraju i Sił Zbrojnych RP, za którym się opowiadamy, to produkcja w kraju z udziałem kontrahenta zagranicznego, z założeniem różnej głębokości polonizacji pozyskanych zestawów.** Możliwe są trzy stopnie polonizacji. Drugi stopień odpowiada zakupowi systemu raketowego u dostawcy zagranicznego z podzleceniem niewielkich ilości prac do wykonania w Polsce. Prace te dotyczą ok. 15% wartości całego kontraktu. Natomiast trzeci stopień polonizacji reprezentuje realne możliwości polskiego przemysłu obronnego i właściwe działania w fazie negocjacji mogą doprowadzić do jego realizacji. Realizacja stopnia trzeciego daje Polsce dodatkowe prawie **5300** miejsc pracy w stosunku do stopnia drugiego w okresie 10 lat realizacji programu

Zdaniem Polskiego Lobby Przemysłowego, możliwy ze względu na możliwości i zdolności polskiego przemysłu oraz jego zaplecza badawczo-rozwojowego trzeci stopień polonizacji zestawów raketowych gwarantuje prawie 36% zwrotu do polskiego budżetu globalnej kwoty w formie podatków i innych obciążeń. Realizacja z tak dużym udziałem polskiego przemysłu gwarantuje suwerenność w zakresie eksploatacji zestawów. Dodatkowymi korzyściami wynikającymi z realizacji projektu przez firmy polskie z poddostawcą zagranicznym są korzyści strukturalne i korzyści w sferze transferu i komercjalizacji polskich technologii. Kolejnym atutem dużego stopnia polonizacji jest łatwa dostępność użytkownika do serwisu i wpływ na sposób zabezpieczenia logistycznego w trakcie eksploatacji sprzętu oraz łatwość

dokonywania zmian, adaptacji, modernizacji i wprowadzania nowych funkcji. Od czasu pozyskania wyrobu do czasu zakończenia jego użytkowania mija bowiem przeciętnie ok. 30 lat. Mając na uwadze jego dalszą modernizację po tym okresie nie powinniśmy brać pod uwagę systemów raketowych, których docelowa eksploatacja kończy się w najbliższym trzydziestoleciu, gdyż będzie to ze szkodą dla Sił Zbrojnych i gospodarki.

Polskie Lobby Przemysłowe uważa, że w przypadku programu budowy nowego systemu obrony powietrznej Polski konieczne jest zastosowanie procedur podstawowego interesu bezpieczeństwa państwa, a nie organizowanie przetargu, którego finał ma nastąpić pod koniec 2015 roku. Wspólnie z głównym realizatorem programu – Konsorcjum OPL, które skupia 10 polskich przedsiębiorstw i jednostek badawczo-rozwojowych, powinien być wybrany kooperant zagraniczny, który przedstawia najlepszą ofertę współpracy z polskim przemysłem i którego wyroby gwarantują spełnienie wymogów i oczekiwań Sił Zbrojnych. Dla sprawnego kierowania programem należy w MON powołać biuro wraz z zapleczem eksperckim.

Do naszego stanowiska załączamy jego uzasadnienie, w którym zawarliśmy szczegółowe argumenty przemawiające za wyżej przedstawionym podejściem do problemu budowy nowego systemu obrony powietrznej Polski.

Załącznik 1.

z poważaniem

Koordynator

Polskiego Lobby Przemysłowego

prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

UZASADNIENIE

Stanowiska Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej „Tarcza Polski”

1. Konieczność budowy nowego systemu obrony powietrznej Polski

Wskazujemy na dwa niezwykle ważnych determinanty, wpływające na konieczność realizacji tego projektu. Tymi determinantami w naszej ocenie są: zagrożenia przestrzeni powietrznej Polski oraz aktualny stan techniczny i możliwości bojowe Systemu Obrony Powietrznej Polski.

Bezpieczeństwo polskiej przestrzeni powietrznej nabiera szczególnego znaczenia w kontekście wydarzeń na Ukrainie z aktywnym uczestnictwem w tym konflikcie naszego największego sąsiada Federacji Rosyjskiej. Wydarzenia te pokazują, że opinie strategów i wojskowych, iż w najbliższych 15-20 latach nie grozi nam konflikt na dużą skalę, można schować do lamusa. W ostatnich latach obserwujemy bowiem szybką militaryzację w FR i na Białorusi. Potwierdzają to wydatki zbrojeniowe, które w ostatniej dekadzie w Rosji wzrosły dwukrotnie i wyniosły za 2013 rok ponad 85 mld dolarów i były wyższe od wydatków Republiki Federalnej Niemiec o 40 mld dolarów. Planowane na obecną dekadę wydatki na zbrojenia armii rosyjskiej mają przekroczyć 700 mld dolarów. Zapowiedź szybkiej modernizacji rosyjskich sił zbrojnych potwierdził też w ubiegłym roku Prezydent Władimir Putin, deklarując do 2020 roku zwiększenie tylko potencjału bojowego Sił Powietrznych o 1000 śmigłowców i 600 samolotów najnowszej generacji. W Obwodzie Kaliningradzkim

zgrupowano znaczne siły lotnicze, morsko-desantowe i lądowe, a planuje się rozmieścić taktyczne rakiety balistyczne Iskander, których zasięg praktycznie obejmuje prawie cały obszar Polski.

W szczególnym położeniu Polski, wymiar działań powietrznych odgrywa znaczącą rolę, tym bardziej, że wszystkie konflikty końca XX i początku XXI wieku rozpoczynały się uderzeniem sił powietrznych. I te właśnie realne zagrożenia z powietrza wymuszają zbudowanie takiego systemu obrony powietrznej Polski, który nie tylko wzmocni suwerenność naszego kraju i zdolności obronne, ale jeszcze bardziej zintegruje nas z sojusznikami w NATO.

Drugim determinantem, według naszej oceny, mającym wpływ na konieczność realizacji programu Tarczy Polski, a nawet jego przyspieszenie, jest aktualny stan naszej obrony powietrznej. Zgodnie z wymaganiami współczesnego pola walki, efektywność obrony powietrznej powinna posiadać skuteczną zdolność niszczenia różnorodnych środków napadu powietrznego na poziomie 20-30 %, co oznacza, że potencjalny przeciwnik nie wywalczy i nie utrzyma panowania w powietrzu, a tym samym nie osiągnie celów wojny (konfliktu zbrojnego).

Aktualny stan naszej obrony powietrznej jest wysoce niezadawalający, a jej efektywność ogniowa z roku na rok zmniejsza się. **Wzmocnienie potencjału lotniczego obrony powietrznej nie rozwiązuje tego problemu, bo jego użycie uwarunkowane jest możliwościami bojowymi obrony przeciwrakietowej i przeciwlotniczej, a tych brak lub są ograniczone.** Posiadane w zdecydowanej większości postradzieckie uzbrojenie i sprzęt wojskowy może być mało efektywne do zwalczania najnowszych generacji środków napadu powietrznego. Wskutek wycofania najstarszych zestawów rakietowych klasy ziemia-powietrze, ilość brygad obrony powietrznej, broniących główne aglomeracje, zredukowana została z czterech do jednej, a pułków rakiet przeciwlotniczych z sześciu do trzech. Podstawą wyposażenia tych jednostek są zmodernizowane zestawy rakiet przeciwlotniczych z lat siedemdziesiątych. Największym problemem jest brak zdolności do zwalczania pocisków balistycznych i mane-

wrujących. Należy podkreślić, iż znaczna część z posiadanego przez Polskę sprzętu raketowego obrony przeciwlotniczej powinna być wycofana do końca tej dekady. Proces wymiany powinien być realizowany na zasadzie zamiany starych zestawów na nowe i potrwać może nawet do roku 2026, co potwierdza stan techniczny i wiek niektórych zestawów rakiet przeciwlotniczych np. OSA AK, będących na uzbrojeniu wojsk lądowych.

Ta cezura czasowa jest nieubłagana i musimy jako Polska zbudować taką nowoczesną obronę powietrzną, która nie tylko ilościowo zastąpi wycofywaną technikę, ale zmieni jej jakość poprzez zastosowanie najnowocześniejszych rozwiązań technologicznych stosowanych na świecie. Według oceny Polskiego Lobby Przemysłowego, budowa nowego systemu obrony powietrznej Polski, zwanego „Tarczą Polski”, jest szansą dla polskiego przemysłu obronnego i ośrodków badawczo-rozwojowych ze względu na ewentualny transfer wiedzy i pozyskanie technologii na światowym poziomie, co umożliwiłoby w przyszłości uczestnictwo naszych przedsiębiorstw na globalnym rynku zbrojeniowym, a dzięki dyfuzji technologii wojskowych do sfery cywilnej, także modernizację polskiej gospodarki.

2. Znaczenie programu modernizacji obrony przeciwlotniczej i przeciwraketowej

System obrony przeciwlotniczej i przeciwraketowej jest jednym z jedenastu programów operacyjnych planu modernizacji Sił zbrojnych RP. Koszt realizacji tych programów ma wynieść około 140 mld złotych. Jest to moment historyczny zdarzający się raz na pięćdziesiąt lat. Podejmowane decyzje w tym momencie powinny doprowadzić do zmiany jakościowej Sił Zbrojnych, a jednocześnie spowodować przeniesienie w nowy wymiar rozwoju technologicznego Polski Przemysł Obronny, a nie zagra niczny.

Program modernizacji obrony przeciwlotniczej i przeciwraketowej jest jedynym wśród wszystkich pozostałych programów modernizacyjnych wpływającym bezpośrednio na

24 lipca 2014 r. – w Warszawie odbyła się konferencja prasowa zwołana przez Polskie Lobby Przemysłowe, podczas której przedstawiło ono dziennikarzom swoje Stanowisko w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej „Tarcza Polski” wraz z uzasadnieniem. Od prawej: prof. dr hab. Jerzy Klamka, inż. Zygmunt Dębiński, prof. dr hab. Paweł Soroka – Koordynator PLP, mgr inż. Marek Borejko i płk Marian Wojciechowski – przedstawiciele Polskiego Holdingu Obronnego

Dziennikarze uczestniczący w konferencji prasowej zwołanej przez Polskie Lobby Przemysłowe prezentującej Stanowisko w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej „Tarcza Polski”

Uczestnicy konferencji prasowej zwołanej 24 lipca 2014 r. w Warszawie przez Polskie Lobby Przemysłowe, podczas której przedstawiło ono dziennikarzom swoje Stanowisko w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej „Tarcza Polski” wraz z uzasadnieniem

bezpieczeństwo państwa, a nie tylko poprawianie zdolności bojowych wojsk obrony powietrznej. Jest to gwarant funkcjonowania systemu kierowania państwem podczas kryzysu i wojny, warunkujący możliwość sprawnego funkcjonowania podsystemu militarnego Sił Zbrojnych oraz funkcjonowania infrastruktury gospodarczej kraju. Wszystkie pozostałe programy zwiększają tylko zdolności bojowe wojska. Główne cechy tego programu to:

- Kluczowe znaczenie dla bezpieczeństwa państwa i zdolności do wykonania zadań przez siły zbrojne.
- Nowoczesna obrona powietrzna ze zdolnością do zwalczania taktycznych pocisków balistycznych.
- Wstępna wymagana gotowość operacyjna w 2018 roku.
- Zaplanowany budżet programu 26,4 mld złotych (systemy Wisła i Narew), a w czasie 30 lat eksploatacji ok. 50 mld zł lub więcej.

Niezbędne środki na realizację programu zostały dzięki staraniom Prezydenta RP zagwarantowane w trybie ustawowym, Finansowanie budowy Systemu Obrony Powietrznej Polski reguluje **bowiem ustawa o zmianie ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej uchwalona przez Sejm RP w dniu 22 lutego 2013 r. (Dz.U.2013 nr 0 poz. 496).** W art. 7 ust. 2a ustawy zostały jasno określone zasady i źródła finansowania SOPP: *W latach 2014 – 2023 na sfinansowanie wyposażenia Sił Zbrojnych w środki obrony przeciwrakietowej w ramach systemu obrony powietrznej przeznaczają się corocznie wydatki budżetowe z części budżetu państwa „obrona narodowa” co najmniej w wysokości stanowiącej przyrost planowanych wydatków tej części budżetu na rok bieżący w stosunku do ich wysokości w roku poprzednim.* Zasada ta jest przejrzysta i ma wszelkie szanse powodzenia przy założeniu dodatniego przyrostu PKB w tym czasie, dzięki któremu będzie możliwe powiększanie z okresu na okres wydatków przeznaczonych na obronę narodową, a tym samym również finansowanie Systemu Obrony Powietrznej Polski. **Niestety, w roku 2014 i 2015 przewidziane na ten cel środki**

finansowe nie zostaną wykorzystane z powodu opóźnień.

A przecież doświadczenia z realizacji wcześniej realizowanych Strategicznych Programów Rządowych ostrzegają, że nie wykorzystanie środków w danym terminie może spowodować bardzo negatywne skutki dla realizacji programu. Zakończenie finansowania na podstawie w/w ustawy kończy się w 2023 roku.

3. Możliwości polskiego przemysłu w realizacji programu

Polski przemysł obronny posiada wyroby, wiedzę i wieloletnie doświadczenie pozwalające na włączenie się polskich firm w proces pozyskania zestawów rakietowych. Ze względu na brak wiedzy i doświadczenia w zakresie najnowszych technologii rakietowych najbardziej korzystnym jest połączenie wysiłku firm polskich i zagranicznego dostawcy rakiet. Zależnie od wielkości udziału polskich firm w procesie pozyskiwania zestawów rakietowych możemy mówić o wielkości stopnia polonizacji zestawu rakietowego (możliwe są trzy stopnie polonizacji), co ilustruje poniższy rysunek:

ASPEKTY MAKROEKONOMICZNE A STOPIEŃ POLONIZACJI SYSTEMU

Stopień pierwszy – całość systemu jest kupowana za granicą za wyjątkiem podwozi, agregatów prądotwórczych i wybranych elementów łączności,

Stopień drugi – polonizacja podstawowych urządzeń składowych zestawu rakietowego nie przekracza 20% za wyjątkiem urządzeń łączności, który w 90% jest wykonywany w Polsce. **Całkowita wartość polonizacji wynosi 14%.**

Stopień trzeci – większość podstawowych urządzeń jest produkowana przez polski przemysł obronny. Produkcja techniki rakietowej realizowana jest w kooperacji z dostawcą zagranicznym. Przyjęto w tym przypadku, że rakiety średniego zasięgu podlegają polonizacji w 15% a rakiety krótkiego zasięgu w 60%. Docelowo ambicją polskiego przemysłu obronnego jest zwiększenie tego udziału. **Całkowita wartość polonizacji wynosi 60%.**

Polski przemysł obronny posiada liczący się dorobek przede wszystkim w zaprojektowaniu i produkcji przeciwlotniczych zestawów rakietowych i artyleryjskich bliskiego zasięgu VSHORAD (Very Short Range Air Defense). Są to zestawy przeciwlotniczej osłony bezpośredniej, których produkcja jest w toku. Spełniają one wymagania współczesnego pola walki. W obecnej sytuacji geopolitycznej sprzęt VSHORAD powinien być produkowany na dużo większą niż dotąd skalę, co umożliwiłoby zwiększenie tempa jego rotacji w pododdziałach przeciwlotniczych i dostarczenie im nowych zdolności bojowych.

W ostatnim czasie odbyły się konferencje w Wojskowej Akademii Technicznej i Politechnice Warszawskiej, podczas których uczelnie te przedstawiły dorobek naukowy oraz kierunki dalszej współpracy w zakresie budowy polskiego przeciwlotniczego systemu rakietowego krótkiego zasięgu. Bardzo ważnym i zarazem wyjątkowym w realiach naszego kraju jest efekt działań integracyjnych Polskiego Holdingu Obronnego. PHO na podstawie sugestii MON zaprosił do współpracy firmy z poza holdingu i 19 marca 2013 roku powołał Konsorcjum OPL w celu budowy nowego systemu obrony powietrznej Polski. Weszły do niego: Bumar Elektronika S.A., Bumar Amunicja S.A., Bumar PCO S.A., ZM Tarnów S.A., Huta Stalowa Wola S.A., Wojskowe Zakłady Elektroniczne S.A., Wojskowe Zakłady Łączności nr 1 S.A., Wojskowe Zakłady Uzbrojenia S.A., Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Centrum Techniki Morskiej S.A. i Jelcz Komponenty.

POTENCJAŁ INTELEKTUALNY I FINANSOWY KONSORCJUM OPL

10 FIRM - UCZESTNIKÓW KONSORCJUM

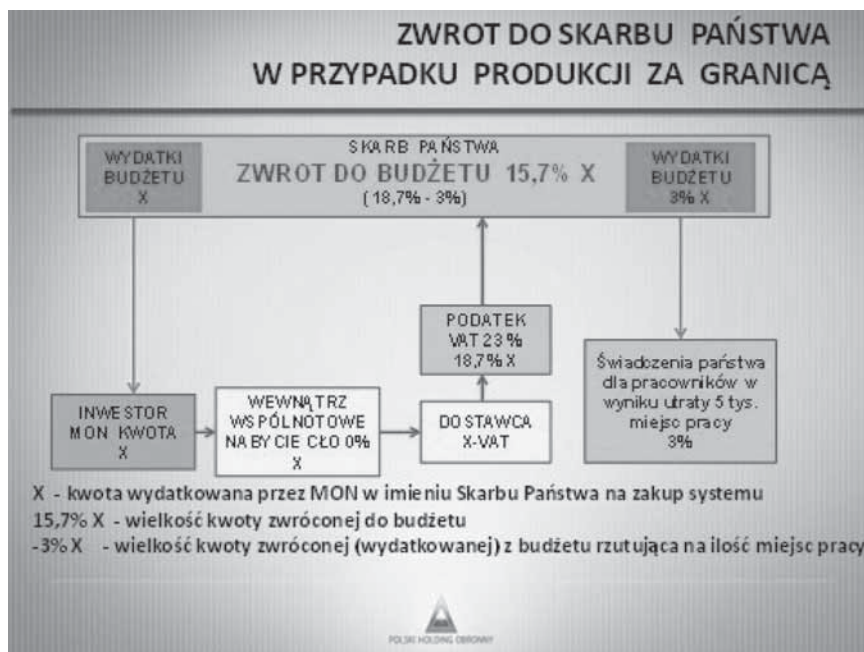
obroty:	3.8 mld zł
nakłady B+R:	444 mln zł
kadra:	
ogółem:	10.159 osób
wytwórcza:	7.820 osób
B+R:	1.058 osób

Od tego czasu minął już rok bardzo intensywnej i efektywnej pracy nowo powołanego Konsorcjum. Podpisanie i funkcjonowanie konsorcjum jest dowodem jak głębokie pozytywne zmiany zaszły w polskim przemyśle obronnym. Niepokojącym jest fakt zwlekania z podjęciem decyzji oraz próby wycofania Konsorcjum OPL z dalszego postępowania i zrobienie z polskiego przemysłu obserwatora poczyną MON. Każdy rok opóźnienia ma istotne znaczenie dla terminowego dostarczenia zestawów. I może być przyczyną podjęcia w stanie zagrożenia państwa decyzji o kupieniu zagranicą gotowych zestawów, co będzie bardzo kosztowne i niekorzystnie wpłynie na rozwój polskiego przemysłu obronnego oraz ograniczy suwerenność kraju. Istnieje także opóźnienie w zakresie realizacji prac badawczo-rozwojowych finansowanych przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju z powodu przewlekłych procesów opiniowania. Ponadto, w naszej ocenie postęp prac badawczo-rozwojowych w dziedzinie elektroniki półprzewodnikowej (obecnie dotyczy to głównie tranzystorów mocy) nie gwarantuje osiągnięcia założonego celu. Jest więc konieczna efektywna kontrola postępu prac i zdyscyplinowana koordynacja przy obecnym ich rozproszeniu. W tym celu należałoby utworzyć w Bumar Elektronika lub osobno (np. w Instytucie Technologii Elektronowej) centralny ośrodek nadzorujący i korygujący te prace, aby ich wyniki mogłyby być praktycznie wykorzystywane. Wymaga to pilnego rozstrzygnięcia bo środki finansowe przeznaczone na ten cel już są wydawane.

Technologie które są w zainteresowaniu firm Konsorcjum OPL mogą być dostępne o ile będzie akceptacja sposobu pozyskania zestawów rakiet przeciwlotniczych z udziałem polskiego przemysłu i z wybranym przez ten przemysł kooperantem. Bez dostępu do nowych technologii nie będzie rozwoju i przeskoku technologicznego. Sam fakt dzielenia się produkcją podzespołów na powierzonych dokumentacji nie dostarczy innowacyjnych technologii i nie umożliwi rozwoju produkowanych przez polski przemysł systemów uzbrojenia.

4. Trzy możliwości przed Polską

Przed Polską istnieją trzy możliwości. Pierwszy z nich to zakup całego systemu za granicą. Drugi sposób to produkcja zestawów w całości w kraju. Ten sposób jest niemożliwy do realizacji ze względu na brak zdolności w zakresie najnowszych technologii raketowych. **Trzeci sposób (mieszany), który powinien być realizowany dla dobra kraju i Sił Zbrojnych RP, za którym się opowiadamy, to produkcja w kraju z udziałem kontrahenta zagranicznego, z założeniem różnej głębokości polonizacji pozyskanych zestawów.**

Przy finalizowaniu wyboru kontrahenta zagranicznego konieczne jest zastosowanie procedur podstawowego interesu bezpieczeństwa państwa, mając na uwadze obowiązek zapewnienia prawidłowego stosowania artykułu 346 Traktatu

o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz potrzebę bezpiecznych dostaw sprzętu wojskowego, a także własnego wykonywania napraw i remontu posiadanego sprzętu wojskowego. Głównym kryterium doboru partnera zagranicznego do budowy systemu OP stanowić powinny przede wszystkim transfer możliwie najnowszych technologii i poziom udziału w realizacji programu polskiego przemysłu obronnego.

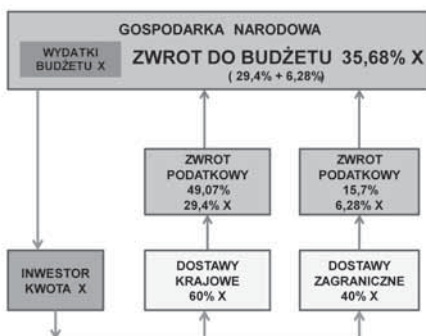
Możliwe są trzy stopnie polonizacji. Drugi stopień odpowiada zakupowi systemu raketowego u dostawcy zagranicznego z podzleceniem niewielkich ilości prac do wykonania w Polsce. Prace te dotyczą ok. 15% wartości całego kontraktu. Natomiast trzeci stopień polonizacji reprezentuje realne możliwości polskiego przemysłu obronnego i właściwe działania w fazie negocjacji mogą doprowadzić do jego realizacji. Realizacja stopnia trzeciego daje Polsce dodatkowe prawie **5300** miejsc pracy w stosunku do stopnia drugiego w okresie 10 lat realizacji programu. Jest to bardzo istotny element w okresie wzrastającego obecnie bezrobocia i działań podejmowanych przez wszystkie rządy europejskie w stosunku do własnych obywateli i ochrony własnego rynku pracy.

Możliwy ze względu na możliwości i zdolności polskiego przemysłu oraz jego zaplecza badawczo-rozwojowego trzeci stopień polonizacji zestawów raketowych gwarantuje prawie 36% zwrotu do polskiego budżetu globalnej kwoty w formie podatków i innych obciążeń. Realizacja z tak dużym udziałem polskiego przemysłu gwarantuje suwerenność w zakresie eksploatacji zestawów. Dodatkowymi korzyściami wynikającymi z realizacji projektu przez firmy polskie z poddostawcą zagranicznym są korzyści strukturalne i korzyści w sferze transferu i komercjalizacji polskich technologii. Kolejnym atutem dużego stopnia polonizacji jest łatwa dostępność użytkownika do serwisu i wpływ na sposób zabezpieczenia logistycznego w trakcie eksploatacji sprzętu oraz łatwość dokonywania zmian, adaptacji, modernizacji i wprowadzania nowych funkcji. Od czasu pozyskania wyrobu do czasu zakończenia jego użytkowania mija przeciętnie ok. 30 lat. W trakcie tego okresu eksploatacyjnego wyrób podlega

pracom remontowym i modernizacyjnym. Cykl prac modernizacyjnych dla tak nowoczesnych systemów realizowany jest średnio w okresie co 3 do 5 lat. Prace remontowe w okresie od 8 do 12 lat powinny być prowadzone w kraju.

SUMARYCZNY ZWROT DO BUDŻETU WG. STOPNIA POLONIZACJI

TRZECI STOPIEŃ POLONIZACJI

Podsumowanie

Mając na uwadze powyższe argumenty, Polskie Lobby Przemysłowe uważa, że w przypadku programu budowy nowego systemu obrony powietrznej Polski konieczne jest zastosowanie procedur podstawowego interesu bezpieczeństwa państwa, a nie organizowanie przetargu, którego finał ma nastąpić pod koniec 2015 roku. Wspólnie z głównym realizatorem programu - Konsorcjum OPL powinien być wybrany kooperant zagraniczny, który przedstawia najlepszą ofertę współpracy z polskim przemysłem i którego wyroby gwarantują spełnienie wymogów i oczekiwań Sił Zbrojnych. Dla sprawnego kierowania programem należy w MON powołać biuro wraz z zapleczem eksperckim. I nadać Programowi faktycznie priorytet, a nie poprzestawać na deklaracjach.

Warszawa, 10 lipca 2014 r.

Zaproszenie

Polskie Lobby
Przemysłowe

Wojskowa
Akademia Techniczna

Akademia
Obrony Narodowej

Akademia
Marynarki Wojennej

Wyższa Szkoła Oficerska
Sił Powietrznych

Wyższa Szkoła Oficerska
Wojsk Lądowych

PATRONAT MEDIALNY

RADA NAUKOWA KONFERENCJI

Przewodniczący

gen. bryg. prof. dr hab. inż. Zygmunt MIERCZYK (WAT)

Zastępca

dr hab. Paweł SOROKA, prof. UJK (PLP)

Członkowie

prof. dr hab. inż. Krzysztof CZUPRYŃSKI (WAT)

konradmirał dr inż. Czesław DYRCZ (AMW)

dr hab. inż. Mariusz FIGURSKI, prof. WAT (WAT)

dr inż. Ryszard KARDASZ (PCO)

dr inż. Andrzej KILIAN (CTM)

plk prof. dr hab. Dariusz KOZERAWSKI (AON)

gen. bryg. dr hab. pil. Jan RAJCHEL (WSO SP)

prof. dr hab. inż. Ryszard SZCZEPANIK (ITWL)

plk dr hab. Tadeusz SZCZUREK (WAT)

plk prof. dr hab. Mariusz WIATR (WSO WL)

plk dr inż. Jacek BORKOWSKI (WITU)

dr inż. Piotr SZYNKARCZYK, prof. PIAP (PIAP)

KOMITET ORGANIZACYJNY (WAT)

dr hab. Paweł SOROKA (tel. 603 425 568)

ppłk Mariusz KARWALSKI (tel. 22 6 837 920)

ppłk dr inż. Piotr SPRAWKA

ppłk Andrzej GIGA

dr Ryszard RADZIEJEWSKI

pani Janina DANIEC

pan Józef ABRAMCZYK

pani Joanna KUMOR

pan Krzysztof CICHANŚKI

WOJSKOWA AKADEMIA TECHNICZNA

oraz

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE

wspólnie z

**AKADEMIĄ OBRONY NARODOWEJ,
AKADEMIĄ MARYNARKI WOJENNEJ,
WYŻSZĄ SZKOŁĄ OFICERSKĄ
SIŁ POWIETRZNYCH
i WYŻSZĄ SZKOŁĄ OFICERSKĄ
WOJSK LĄDOWYCH**

zapraszają

do wzięcia udziału
w Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej

MODERNIZACJA POŁĄCZONYCH RODZAJÓW SIŁ ZBROJNYCH RP W NOWYCH UWARUNKOWANIACH GEOPOLITYCZNYCH

Konferencja odbędzie się
19 listopada 2014 r. w Warszawie
o godz. 9.30 w Wojskowej Akademii Technicznej,
w sali kinowej WAT,
ul. Gen. Sylwestra Kaliskiego 25a.

PROGRAM KONFERENCJI

Otwarcie: godz. 9.30

Rektor-Komendant WAT gen. bryg. prof. dr hab. inż.

Zygmunt MIERCZYK

Koordynator PLP dr hab. Paweł SOROKA

Część I: godz. 9.45-12.40

1. Gen. broni pil. Lech MAJEWSKI (Dowódca Generalny Rodzajów Sił Zbrojnych) – *Dowództwo Generalne Rodzajów Sił Zbrojnych w procesie modernizacji technicznej połączonych rodzajów Sił Zbrojnych.*
2. Gen. dyw. dr Anatol WOJTAŃ (I Zastępca Szefa Sztabu Generalnego WP) – *Zarządzanie zdolnościami operacyjnymi Sił Zbrojnych RP odpowiedź na zagrożenia przyszłości.*
3. Płk Marek MALAWSKI (Szef Inspektoratu Implementacji Innowacyjnych Technologii Obronnych) – *Uwarunkowania pozyskiwania sprzętu wojskowego w Siłach Zbrojnych RP – wybrane zagadnienia.*
4. Kmdr por. Bogdan TOMASZYCKI (Dowództwo Operacyjne Rodzajów Sił Zbrojnych) – *Kierunki modernizacji technicznej SZ RP w aspekcie doświadczeń z udziału w misjach i operacjach poza granicami kraju oraz nowych uwarunkowań geopolitycznych.*
5. Gen. bryg. prof. dr hab. inż. Zygmunt MIERCZYK – *Program modernizacji technicznej SZ RP szansą polskiej gospodarki i nauki.*
6. Marek BOREJKO, Tomasz ZAWADA, Marian WOJCIECHOWSKI, Andrzej ZEGAN (Polska Grupa Zbrojeniowa – PIT RADWAR S.A.) – *Wykorzystanie technologii pozyskanych w programie „Tarcza Polski” dla rozwoju nowych zdolności obronnych rodzajów wojsk.*
7. Dr Andrzej KARKOSZKA (PZL-Świdnik S.A. AugustaWestland) – *Jaki śmigłowiec dla operacji połączonych.*
8. Dariusz BERNAT (Polska Grupa Zbrojeniowa – WZL nr 2 S.A.), Mirosław ŁUKASIK (WZL nr 2 S.A.), Tomasz Kosowski (TEL DAT), Marcin Woźniak (TEL DAT) – *Możliwości adaptacji samolotów typu MiG-29 znajdujących się w wyposażeniu Sił Powietrznych RP do standardów NATO w obszarze zwiększania świadomości sytuacyjnej pilota.*
9. Dr hab. inż. Maciej TROJNACKI, dr inż. Piotr SZYNKARCZYK (Przemysłowy Instytut Automatyki i Pomiarów PIAP) – *Mobilne roboty lądowe w służbie bezpieczeństwa i obronności – wybrane rozwiązania i prace badawcze.*
10. Paweł BANAŚ (Polska Grupa Zbrojeniowa – Stocznia Marynarki Wojennej S.A.) – *Stocznia Marynarki Wojennej jako potencjalny beneficjent programu modernizacji Marynarki Wojennej RP.*

PROGRAM KONFERENCJI cd

Przerwa: godz. 12.40-13.15

Część II: godz. 13.15-16.00

11. Gen. bryg. pil. dr hab. Jan RAJCHEL (Rektor-Komendant Wyższej Szkoły Oficerskiej Sił Powietrznych) – *Bezpieczeństwo powietrzne Polski w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych.*
12. Mjr dr Marcin BIELEWICZ, ppłk dr Czesław DĄBROWSKI, płk dr Lech PLEZIA (Wyższa Szkoła Oficerska Wojsk Lądowych im. gen. Tadeusza Kościuszki) – *Ocena przydatności symulatora SK-1 PLUTON do szkolenia osób funkcyjnych plutonu zmotoryzowanego.*
13. Jerzy MICHALKIEWICZ (Polska Grupa Zbrojeniowa – ZM BUMAR ŁABĘDY S.A.) – *Modernizacja sprzętu pancernego.*
14. Dr inż. Andrzej KILIAN (Polska Grupa Zbrojeniowa – Centrum Techniki Morskiej S.A.) – *Uwarunkowania integracji systemów w morskim obszarze bezpieczeństwa.*
15. Rafał ŁADZIŃSKI (Firma METAL-MASTER) – *Propozycja budowy potencjału odstraszania w oparciu o system załogowych i bezzałogowych samolotów uderzeniowych FLARIS.*
16. Dr Tomasz MIROSLAW (Polska Grupa Zbrojeniowa – Przemysłowe Centrum Optyki S.A.) – *Multisensoryczny system budowy „świadomości sytuacyjnej”.*
17. Aleksander GOSZCZYCKI, Włodzimierz KOTŁOWSKI (Firma MATIC IT & Defence Systems) – *Bezpieczeństwo polskich zasobów teleinformatycznych w cyberprzestrzeni.*
18. Zdzisław JUHACZ (Polska Grupa Zbrojeniowa – Wojskowe Zakłady Uzbrojenia S.A.) – *Udział WZU S.A. w modernizacji uzbrojenia raketowego SZ RP.*
19. Jacek WOJTAŁA (Enigma Sp. z o.o.) – *Urządzenia i systemy do zarządzania bezpieczeństwem informacji i do ochrony informacji w systemach IT.*
20. Magdalena MIELNICZEK, Michał ROSZCZYŃNA, Wiesław JĘDRZEJEWSKI (Polski Holding Obronny) – *Bezpieczeństwo dostaw w ujęciu narodowym w świetle zmiennej sytuacji geopolitycznej.*

Przedstawione w trakcie obrad prezentacje multimedialne znajdują się w rozszerzonej formie referatów w monografii, która będzie kolportowana podczas konferencji. W monografii opublikowane również zostaną referaty Inspektorów Wojsk Lądowych, Sił Powietrznych, Wojsk Specjalnych i Marynarki Wojennej DG RSZ.

Polskie Lobby
Przemysłowe
im. E. Kwiatkowskiego

Wojskowa
Akademia
Techniczna
im. Jarosława Dąbrowskiego

HARMONOGRAM KONFERENCJI WAT&PLP
pt. „Modernizacja Połączonych Rodzajów SZ RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych” (19.11.2014 r.).

LP	CZAS	PREZENTACJE
	09.00-09.30	Rejestracja uczestników posiedzenia.
	09.30-09.45	Rozpoczęcie posiedzenia.
1.	09.45-10.05	DG RSZ, gen. broni. Pil. Lech MAJEWSKI - „Dowództwo Generalne Rodzajów Sił Zbrojnych w procesie modernizacji technicznej połączonych RSZ”.
2.	10.05-10.20	SG WP, gen. dyw. dr Anatol WOJTAN - „Zarządzanie zdolnościami operacyjnymi Sił Zbrojnych RP odpowiednią na zagrożenia przyszłości”.
3.	10.20-10.35	MON (I3TO), płk Marek MALAWSKI - „Uwarunkowania pozyskiwania sprzętu wojskowego w Siłach Zbrojnych RP, wybrane zagadnienia”.
4.	10.35-10.50	DO RSZ, kmr por. Bogdan TOMASZYCKI - „Kierunki modernizacji technicznej SZ RP w aspekcie doświadczeń z udziału w misjach i operacjach poza granicami kraju oraz nowych uwarunkowań geopolitycznych”.
5.	10.50-11.05	WAT, gen. bryg. prof. dr hab. inż. Zygmunt MIERCZYK - „Program modernizacji technicznej SZ RP szansą polskiej gospodarki i nauki”.
6.	11.05-11.20	PGZ - PIT RADWAR S.A., Marek BOREJKO - „Wykorzystanie technologii pozyskanych w programie Tarcza Polski dla rozwoju nowych zdolności obronnych rodzajów wojsk”.
7.	11.20-11.35	PZL ŚWIDNIK S.A - AUGUSTAWESTLAND, dr Andrzej KARKOSZKA - „Jaki śmigłowiec dla operacji połączonych?”.
8.	11.35-11.50	WZL II (PGZ), Dariusz BIERNAT - „Możliwości adaptacji samolotów typu MiG-29 znajdujących się na wyposażeniu Sił Powietrznych RP do standardów NATO w obszarze zwiększania świadomości sytuacyjnej pilota”.
9.	11.50-12.05	PIAP, dr inż. Piotr SZYNKARCZYK - „Mobilne roboty lądowe w służbie bezpieczeństwa i obronności, wybrane rozwiązania i prace badawcze”.
10.	12.05-12.20	STOCZNIA MW (PGZ), Paweł BANAŚ - „Stocznia Marynarki Wojennej jako potencjalny beneficjent programu modernizacji Marynarki Wojennej RP”.
	12.20-12.40	Pytania, odpowiedzi.
	12.40-13.15	Przerwa (foto)
11.	13.15-13.30	ZM BUMAR LABĘDY S.A (PGZ), Jerzy MICHAŁKIEWICZ - „Modernizacja sprzętu pancernego”.
12.	13.30-13.45	AON, ppłk dr Bartosz BERNACIK - „Automatyzowane systemy dowodzenia w operacji połączonej”.
13.	13.45-14.00	WSO SP, gen. dyw. rez. dr hab. inż. Krzysztof ZAŁĘSKI - „Formalne i nieformalne aspekty transformacji dowodzenia siłami zbrojnymi”.
14.	14.00-14.15	WSO WL, ppłk dr Czesław DĄBROWSKI - „Ocena przydatności symulatora SK-1 PLUTON do szkolenia osób funkcyjnych plutonu zmotoryzowanego”.
15.	14.15-14.30	CTM (PGZ), dr inż. Józef JAKUBCZYK - „Uwarunkowania integracji systemów w morskim obszarze bezpieczeństwa”.
16.	14.30-14.45	METAL- MASTER, Rafał ŁADZIŃSKI - „Propozycja budowy potencjału odstraszania w oparciu o system załogowych i bezzałogowych samolotów uderzeniowych FLARIS”.
17.	14.45-15.00	PCO (PGZ), dr Tomasz MIROSLAW - „Multisensoryczny system budowy „świadomości sytuacyjnej”.
18.	15.00-15.15	MATIC IT&Defence Systems, Aleksander GOSZCZYCKI - „Bezpieczeństwo polskich zasobów teleinformatycznych w cyberprzesileniu”.
19.	15.15-15.30	WZU Grudziądz (PGZ), Zdzisław JUCHACZ - „Udział WZU S.A. w modernizacji uzbrojenia raketowego SZ RP”.
20.	15.30-15.45	MESKO (PGZ), Wiesław JĘDRZEJEWSKI - „Koncepcja wdrożenia efektów projektu rozwojowego pn. Opracowanie demonstratora przeciwlotniczej rakiety krótkiego zasięgu pk. Byskawica”.
21.	15.45-16.00	PHO, Michał ROSZCZYNA - „Bezpieczeństwo dostaw w ujęciu narodowym w świetle zmiennej sytuacji geopolitycznej”.
	16.00	Zakończenie
	16.00-16.30	Poczęstunek żołnierski

SEKRETARIAT:
ppłk Mariusz KARWALSKI, tel./fax: 22 6 837-920
e-mail: mkarwalski@wat.edu.pl

Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP
w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych

REDAKCJA NAUKOWA
KRZYSZTOF CZUPRYŃSKI
PAWEŁ SOROKA

Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych

Wojskowa Akademia Techniczna

Publikacja wydana na konferencję zawierającą referaty i komunikaty
wygłoszone podczas niej

Otwarcie w dniu 19 listopada 2014 r. w Warszawie, w Klubie WAT, Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej pt. „Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych”, zorganizowanej przez Wojskową Akademię Techniczną i Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego wspólnie z Akademią Obrony Narodowej, Akademią Marynarki Wojennej, Wyższą Szkołą Oficerską Wojsk Łądowych i Wyższą Szkołą Oficerską Sił Powietrznych. Od lewej Rektor-Komendant WAT Gen. bryg. prof. dr hab. inż. Zygmunt Mierczyk i Koordynator PLP prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

Uczestnicy konferencji „Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych”. Od prawej: dr Witold Wiśniowski – Dyrektor Instytutu Lotnictwa, płk prof. dr hab. Mariusz Wiatr – Rektor – Komendant Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Łądowych, Kondradm. dr inż. Czesław Dyrzcz – Rektor – Komendant Akademii Marynarki Wojennej, Gen. bryg. dr hab. Jan Rajchel – Rektor, Komendant Wyższej Szkoły Oficerskiej Sił Powietrznych, Gen. dyw. dr Anatol Wojtan – I Zastępca Szefa Sztabu Generalnego WP, Gen. broni píl. Lech Majewski – Dowódca Generalny Rodzajów Sił Zbrojnych i Janusz Omyszkiewicz – Doradca Ministra Obrony Narodowej

Wystąpienie podczas Konferencji „Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych” Gen. broni pil. Lecha Majewskiego – Dowódcy Generalnego Rodzajów Sił Zbrojnych

Klub WAT w dniu 19 listopada 2014 r. Wystąpienie Gen. dyw. dr Anatola Wojtana – I Zastępcy Szefa Sztabu Generalnego WP

Uczestnicy Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej pt. „Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych” w dniu 19 listopada 2014 r.

Referat wygłasza płk Marek Malawski – Szef Inspektoratu Implementacji Innowacyjnych Technologii Obronnych MON

Uczestnicy Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej pt. „Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych” w dniu 19 listopada 2014 r. Z lewej: prof. dr hab. Romuald Szeremietiew

Referat wygłasza kmdr por. Bogdan Tomaszewski z Dowództwa Operacyjnego Sił Zbrojnych

Uczestnicy Konferencji „Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych” przed Klubem Wojskowej Akademii Technicznej

Wystąpienie Posła na Sejm RP Michała Jacha – członka Sejmowej Komisji Obrony Narodowej

Uczestnicy Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej pt. „Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych” w dniu 19 listopada 2014 r.

Wystąpienie dr inż. Józefa Jakubczyka z Centrum Techniki Morskiej

Wystąpienie dr hab. Macieja Trojneckiego z Przemysłowego Instytutu Automatyki i Pomiarów

Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. „Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych”.
Wystąpienie prof. dr hab. Andrzeja Żyłka – Zastępcy Dyrektora Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych

Wystąpienie Rafała Ładzińskiego – Prezesa „FLARIS” Sp. z o.o.

Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. „Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych”. Referat wygłasza dr Andrzej Karkoszka – przedstawiciel PZL-Świdnik S.A.

Warszawa, 29 grudnia 2014 r.

Polskie Lobby
Przemysłowe
im. Eugeniusza
Kwiatkowskiego

Wg Rozdzielnika

Uprzejmie informujemy, że w dniu 19 listopada br. w Warszawie odbyła się Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. „**Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych**” organizatorami której była Wojskowa Akademia Techniczna oraz Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. W trakcie konferencji zaprezentowano szereg stanowisk, ocen i propozycji długofalowych działań ważnych dla rozwoju zdolności operacyjnych Sił Zbrojnych RP oraz efektywnej modernizacji z udziałem krajowego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego. W załączeniu przesyłamy wnioski pokonferencyjne jak również monografię zawierającą referaty i komunikaty wygłoszone podczas tej konferencji.

Zal.: 1 dok. na 8 str.,
monografia konferencyjna.

Z wyrazami szacunku,

Rektor - Komendant

Wojskowej Akademii Technicznej

Z. Między

gen. bryg. prof. dr hab. Zygmunt MIERCZYK

Koordinator

Polskiego Lobby Przemysłowego

Paweł Soroka

prof. nadzw. dr hab. Paweł SOROKA

Wojskowa Akademia Techniczna im. Jarosława Dąbrowskiego, ul. gen. Sylwestra Kaliskiego 2, 00-908 Warszawa 49
NIP: 527-020-63-00, REGON: 012122900, www.wat.edu.pl

Otrzymują:

- Bronisław KOMOROWSKI
 - Ewa KOPACZ
 - Tomasz SIEMONIAK
 - Janusz PIECHOCIŃSKI
 - Włodzimierz KARPIŃSKI
 - Mateusz SZCZUREK
 - Stanisław KOZIEJ
 - Poseł Stefan NIESIOŁOWSKI
 - Poseł Wojciech JASIŃSKI
 - Poseł Krystyna SKOWROŃSKA
 - Senator Wojciech SKURKIEWICZ
 - Gen. Mieczysław GOCUŁ
 - Gen. broni. pil. Lech MAJEWSKI
 - Gen. broni Marek TOMASZYCKI
- Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej
 - Prezes Rady Ministrów
 - Wicepremier, Minister Obrony Narodowej
 - Wicepremier, Minister Gospodarki
 - Minister Skarbu Państwa
 - Minister Finansów
 - Szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego
 - Przewodniczący Sejmowej Komisji Obrony Narodowej
 - Przewodniczący Sejmowej Komisji Gospodarki
 - Przewodnicząca Sejmowej Komisji Finansów
 - Przewodniczący Komisji Obrony Narodowej Senatu RP
 - Szef Sztabu Generalnego WP
 - Dowódca Generalny Rodzajów Sił Zbrojnych RP
 - Dowódca Operacyjny Rodzajów Sił Zbrojnych RP

WNIOSKI

z Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej „Modernizacja Połączonych Rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych”

W dniu 19 listopada 2014 r. w Warszawie, w Klubie WAT, odbyła się Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. **„Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych”**, zorganizowana przez Wojskową Akademię Techniczną i Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego wspólnie z Akademią Obrony Narodowej, Akademią Marynarki Wojennej, Wyższą Szkołą Oficerską Wojsk Lądowych i Wyższą Szkołą Oficerską Sił Powietrznych. Była ona kontynuacją wcześniejszych konferencji i seminariów organizowanych przez Polskie Lobby Przemysłowe, we współpracy z uczelniami wojskowymi. W konferencji wzięli udział parlamentarzyści, przedstawiciele MON, kadra kierownicza Sztabu Generalnego WP i Dowództwa Generalnego Rodzajów Sił Zbrojnych, Rektorzy – Komendanci uczelni wojskowych i menadżerowie polskich firm zbrojeniowych, zarówno państwowych skupionych w Polskiej Grupie Zbrojeniowej oraz w Polskim Holdingu Obronnym, jak i przedstawiciele firm prywatnych.

W trakcie konferencji zaprezentowano szereg stanowisk, ocen i propozycji długofalowych działań ważnych dla rozwoju zdolności operacyjnych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej (SZ RP) oraz efektywnej modernizacji z udziałem krajowego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego. Znalazły one swoje odzwierciedlenie w wydanej z tej okazji monografii kon-

ferencyjnej. Najistotniejsze stanowiska i propozycje wymieniono poniżej:

1. Kierunki zmian związanych z rozwojem nowych technologii obronnych w SZ RP będą miały istotny wpływ na ich rozwój, w tym tworzących je komponentów. Zatem niezbędne jest określenie prawidłowości tego rozwoju, uwzględniających całe spektrum, czasami trudno przewidywalnych czynników. Analiza trendów i poziomu zaawansowania prac nad ich rozwojem wskazuje, że do udziału we współczesnych i perspektywicznych operacjach bojowych i misjach, powinny one dysponować zunifikowaną strukturą oraz potencjałem bojowym, adekwatnym do potrzeb realizacji scenariusza danej operacji. Konsekwencją szerokiego zakresu zadań oraz postępującego zmniejszania liczebności wojsk jest konieczność „wielofunkcyjności”, zarówno poszczególnych żołnierzy, jak i całych pododdziałów, oddziałów, związków taktycznych. Jednocześnie przywiązuje się coraz większą uwagę do kompatybilności i interoperacyjności środków walki. W tym kontekście istotnego znaczenia nabiera umiejętne, przede wszystkim zrównoważone, planowanie rozwoju zasadniczych zdolności SZ RP do: dowodzenia, rozpoznania, rażenia, przetrwania i ochrony wojsk, zabezpieczenia logistycznego oraz systemu szkolenia wojsk. Można zatem stwierdzić, że kierunki rozwiązań modernizacyjnych i organizacyjnych w SZ RP powinny zmierzać do wprowadzenia modeli modułowych (modułów bojowych), z których będą tworzone zgrupowania zadaniowe zdolne do prowadzenia działań w każdym wymiarze współczesnego pola walki. „Modułowość” w znaczeniu technicznym oznacza również różnego rodzaju konfigurowanie wyposażenia specjalistycznego na platformie bazowej (lądowej, powietrznej, morskiej). Do tego niezbędne jest wdrażanie nowych innowacyjnych technologii obronnych lub modernizacja i rozwój istniejących. Z tych względów zjawisko „połączoności” działań coraz silniej determinuje współczesne operacje i wymaga harmonijnego współdziałania SZ RP ze środowiskiem naukowo-przemysłowym.

2. Wnioski z przebiegu współczesnych konfliktów zbrojnych wskazują, że czynnikiem determinującym powodzenie prowadzonej operacji jest uzyskanie i utrzymanie przewagi informacyjnej nad przeciwnikiem. Posiadanie efektywnych naziemnych, powietrznych i morskich systemów rozpoznawczych w połączeniu z wydajnymi systemami dowodzenia i łączności, decydować będzie o możliwości elastycznego reagowania oraz wyprzedzania działań przeciwnika. O możliwości uzyskania i utrzymania niezbędnej przewagi decyduje posiadanie środków zapewniających zdolność monitorowania i skutecznego zakłócania systemu informacyjnego przeciwnika. Stopniowe przenoszenie działań bojowych w kolejny wymiar pola walki rodzi konieczność posiadania środków zapewniających zdolność do reagowania na działania w cyberprzestrzeni. Chodzi tu zarówno o zdolność defensywną do przeciwdziałania cyber-atakom, jak również ofensywną, to znaczy pozyskanie zdolności do skutecznego ich przeprowadzania.
3. Współczesne systemy dowodzenia charakteryzują się wysokim stopniem automatyzacji w przetwarzaniu informacji umożliwiających dowódcom sprawne podejmowanie decyzji na współczesnym polu walki. Cecha ta wskazuje jednoznacznie na konieczność zachowania ich spójności organizacyjnej, kompatybilności i interoperacyjności (poziomej i pionowej) od najwyższych do najniższych poziomów dowodzenia. Szczególne miejsce w strukturach dowodzenia współczesnymi siłami powietrznymi zajmują powietrzne systemy wczesnego wykrywania i naprowadzania. Ze względu na ich rolę stanowią one wyodrębnione elementy organizacyjne w skali całych sił powietrznych, państwa lub koalicji i są podporządkowywane najwyższemu, w zasadzie strategicznym szczeblom dowodzenia.
4. Informatyzacja procesu dowodzenia wymaga m.in. wydajnego wewnętrznego systemu przepływu oraz zobrazowania informacji i wypracowanych danych. Zdobyte doświadczenia potwierdzają konieczność kontynuowania programów badawczo-rozwojowych i dalszej ewolucji zautomatyzowa-

nych systemów dowodzenia w celu utworzenia jednolitej dla wszystkich platformy informacyjnej. Zdobyta i przetworzona w gotowe dane informacja o przeciwniku i środowisku powinna za pośrednictwem systemu dowodzenia trafić w czasie rzeczywistym (zbliżonym do rzeczywistego) do elementów systemu rażenia. Doświadczenia z misji zagranicznych uwydatniają ponadto potrzebę pozyskania dla SZ RP systemów zobrazowania sytuacji operacyjnej oraz wspomagających proces dowodzenia, jak również konieczność zapewnienia kompatybilności z sojuszniczymi systemami łączności i wsparcia dowodzenia, których możliwości poszerzone są o podsystem łączności satelitarnej. Równolegle z doskonaleniem systemu w zakresie wielkości oraz szybkości przesyłu danych, docelowy system łączności musi posiadać wysokiej jakości zabezpieczenia gwarantujące niezakłócony ich przepływ, priorytety oraz bezpieczeństwo.

5. Celem modernizacji systemu dowodzenia w latach 2013-22 powinien być rozwój technologii informacyjnych i sieciowych oraz wspieranie procesów osiągania zdolności C4ISR w zarządzaniu i dowodzeniu. Główne obszary technologiczne obejmują między innymi: infrastrukturę teleinformatyczną, bezpieczeństwo systemów teleinformatycznych, integrację systemów modelowania i symulacji działań połączonych różnych rodzajów SZ RP, integrację systemów dowodzenia, szerokopasmowe radiowe systemy transmisji danych na polu walki na szczeblu taktycznym oraz urządzenia i systemy zabezpieczenia kryptograficznego łączności radiowej. Najistotniejszy z programów dotyczący integracji systemów dowodzenia i tworzenia połączonego zobrazowania pola walki będzie wprowadzony w jednym czasie, razem ze wszystkimi innymi programami modernizacyjnymi. Takie rozwiązanie wydaje się być problematyczne ze względu na brak możliwości sprawdzenia funkcjonowania nowo wdrażanych systemów walki w nowej rzeczywistości funkcjonalnej systemu dowodzenia.

6. Ekstrapolacja ogólnych trendów pozwala stwierdzić, iż istnieje potrzeba dokonania skoku jakościowego pod kątem osiągnięcia wymaganych zdolności systemu rażenia. Dotyczy to wszystkich rodzajów wojsk, których zdolności składają się na sprawność systemu rażenia. Ten kierunek myślenia jest imperatywem działania m.in. Wojsk Lądowych i Wojsk Specjalnych i znajduje on wyraz w pracach planistycznych związanych z opracowaniem Planu Rozwoju SZ RP oraz Planu Modernizacji Technicznej na kolejne lata. Podniesienie na wyższy poziom systemu rażenia w perspektywie 10 – 15 lat w dużej mierze, oprócz nasycenia sprzętem wojskowym oraz amunicją, zależy będzie również od zdolności pozostałych systemów (rozpoznania, dowodzenia) zabezpieczających system rażenia. Sprzężenie wszystkich systemów pozwoli na działanie zgodnie z zasadą: Wykryj – Zdecyduj – Wykonaj – Zapomnij i stanowić może mnożnik zdolności pododdziałów ogniowych. Najistotniejszym jednak będzie uzyskanie możliwości zwalczania obiektów przeciwnika w głębi jego ugrupowania dzięki pozyskaniu wyrzutni rakietowych Ziemia-Ziemia uzbrojonych w rakiety o zasięgu do 300 km oraz pocisków JASSM na samolotach F-16 i rakiet manewrujących na nowych okrętach podwodnych, które łącznie stanowić mogą polską triadę odstraszającą.
7. Szczególną uwagę należy poświęcić najważniejszemu i najkosztowniejшему programowi „Tarcza Polski”, dotyczącemu budowy nowego systemu obrony powietrznej Polski. W tym celu powołano Konsorcjum OPL- Tarcza Polski, które skonsolidowało swoje wysiłki na rzecz programu i stało się wiarygodnym partnerem dla zagranicznych producentów uzbrojenia rakietowego. Konsorcjum jest przykładem sprawnego i nowoczesnego działania, jest odpowiedzią na zachodzące zmiany w przemyśle zbrojeniowym. Asortyment produkcyjny firm Konsorcjum, głównie skupionych w Polskiej Grupie Zbrojeniowej, jest gwarantem pełnego zabezpieczenia logistycznego zestawów podczas ich eksploatacji przez SZ RP, oraz ich przyszłej modernizacji. Przewidywany rozwój tech-

nologii półprzewodnikowych w produkcji radarów, rozwój technologii raketowych, przy produkcji zestawów średniego zasięgu, stał się podstawą do wykonania studium wykonalności przez polskie uczelnie w zakresie możliwości wyprodukowania zestawu raketowego krótkiego zasięgu. Inspektorat Uzbrojenia (IU) ogłaszając wyniki drugiego etapu dialogu technicznego przedstawił warunki dalszej realizacji programu. Wyłoniono dwie firmy Eurosam i Raytheon produkujące systemy SAMP/T i Patriot. W dalszym procesie nie uwzględniono Konsorcjum OPL, co wzbudza niepokój firm tworzących konsorcjum, bowiem firmy te z wielką starannością wypracowały koncepcję budowy nowoczesnego zestawu raketowego z udziałem kooperanta zagranicznego, mając na względzie potrzeby wojska, interes gospodarczy kraju i jego bezpieczeństwo. Szczególną uwagę przywiązano do pozyskania technologii, które powinny przynieść nowe zdolności dla przemysłu i służyć rozwojowi posiadanego przez wojsko uzbrojenia przeciwlotniczego i przeciwraketowego. W efekcie doprowadzić miało to do samodzielności konstrukcyjnej i produkcyjnej zestawów rakiet krótkiego zasięgu, oraz rozwinąć inne techniczne obszary działania firm. Zakres wykorzystania technologii dla rozwoju nowych zdolności obronnych rodzajów wojsk, którymi przemysł jest zainteresowany, a które może pozyskamy w programie Tarcza Polski, będzie zależał od wyboru dostawcy systemu.

8. Celem modernizacji Marynarki Wojennej RP jest dokonanie przeskoku generacyjnego, co wyraża się zaniechaniem procesu modernizacji przestarzałego uzbrojenia i sprzętu morskiego na rzecz wprowadzenia nowych, zaawansowanych technologicznie jednostek. Powyższe pozwoli Marynarce Wojennej na realizację zadań związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa zarówno w obszarze Morza Bałtyckiego jak i poza nim. Pozyskanie nowych platform i zdolności operacyjnych wymaga podjęcia szeroko zakrojonych prac naukowo-badawczych i wdrożenia nowych wzorów uzbrojenia. Długotrwałe patrolowanie morskich linii komunikacyjnych

w celu zapewnienia ciągłości dostaw surowców energetycznych do polskich portów i terminali wymaga pozyskania odpowiednich do tego zadania okrętów. Muszą się one charakteryzować dużą autonomicznością. Okręty tego typu powinny (w ramach zapewnienia ochrony i osłony konwojowanym statkom) mieć zdolność do wykrywania i przeciwdziałania zagrożeniom asymetrycznym (dywersja podwodna, szybkie łodzie motorowe, itp.) oraz konwencjonalnym (wykrywanie i niszczenie nowoczesnych min morskich, zwalczanie środków napadu powietrznego).

9. W obszarze polepszenia możliwości rozpoznania i uzyskania dodatkowych możliwości rażenia przeciwnika niezbędnym wydaje się kontynuowanie programów badawczo-rozwojowych w zakresie bezzałogowych systemów powietrznych (BSP), wykorzystywanych do tych celów. Dziś w dobie informatyzacji i taniejącej elektroniki, przy współpracy z krajowymi poddostawcami dla wiodących firm zachodnich, w stosunkowo łatwy i tani sposób możemy wypracować polski system współdziałania różnych rodzajów wojsk, m.in. w ramach operacji połączonych – również z wykorzystaniem maszyn i platform bezzałogowych. Główne zadania dla tych platform to rozpoznanie obrazowe i elektroniczne. Dotyczy to wszystkich środowisk: powietrznego – bezzałogowe statki powietrzne, morskiego jak i lądowego – bezzałogowe pojazdy rozpoznawcze czy też pojazdy skonstruowane do działań inżynieryjnych. Wyzwaniem pozostaje pozyskanie BSP uzbrojonych w precyzyjne środki ogniowe, łączących zdolność do rozpoznania obrazowego z jednoczesną zdolnością do rażenia wykrytych celów. Polski przemysł obronny, zarówno firmy państwowe, jak i prywatne realizują już szereg prac związanych z takimi systemami. Między innymi konstruowany jest mobilny system łączności satelitarnej Flaris Sky-Eye (zaprezentowany przez firmę Metal-Master), który ma umożliwić współpracę różnych wariantów środków powietrznych to jest: rozpoznawczych, rozpoznawczo-uderzeniowych, uderzeniowych.

10. W przypadku Wojsk Specjalnych (WS) bardzo istotnym kierunkiem zainteresowania, jest szeroko rozumiana zdolność do przetrwania i ochrony wojsk. Realizowana jest bieżąca analiza najnowszych trendów w zakresie ochrony balistycznej (sprzętu typu: kamizelki kuloodporne, hełmy, tarcze itp.) z zamiarem jego pozyskania dla WS. Opracowywany jest obecnie, jako składowa systemu dowodzenia, system bieżącego śledzenia wojsk własnych, począwszy od pododdziału skończywszy na indywidualnym żołnierzu. Nowym wyzwaniem jest wyposażenie „operatorów” w systemy ostrzegania przez zagrożeniem poprzez sieć sensorów i czujników, a także urządzeń zakłócających skuteczne oddziaływanie kinetyczne przeciwnika. Ponadto, prowadzone są działania zmierzające do maksymalnego „ukrycia” żołnierza poprzez wypracowywanie nowych właściwości umundurowania, np. kamuflaż, elementy antyrefleksyjne. Realizowane są także prace w zakresie rozwoju technologii maskowania elektro-nicznego, świetlnego i akustycznego na poziomie indywidualnego operatora.
11. Przyjęta przez rząd ustawa o cyber-bezpieczeństwie stwarza podstawy prawne do praktycznego uruchomienia prac planistycznych i organizacyjnych przez wszystkie szczeble administracji w celu uwzględniania tego typu zagrożeń w planach operacyjnych i programach przygotowań obronnych. Dotyczy to uwzględnienia możliwych nowych zagrożeń w cyberprzestrzeni, jak również wykorzystania tego środowiska we własnych działaniach i systemach bezpieczeństwa na wszystkich szczeblach funkcjonowania państwa. Ustawa sama w sobie nie gwarantuje cyber-bezpieczeństwa. Stąd interesującą jest propozycja firmy MATIC dotycząca organizacji ośrodka szkoleniowego, który szkoliłby informatyków z zakresu bezpieczeństwa cybernetycznego, kompetentnych do kierowania działaniami defensywnymi i ofensywnymi w tym obszarze.
12. Pozytywny wpływ na wiele programów modernizacji SZ RP może mieć budowa multi-sensorycznego systemu budowa-

nia „świadomości sytuacyjnej”. Układy sensorów działających na różnych zasadach i w różnych pasmach pozwolą na uzyskanie uzupełniających się informacji. Systemy przetwarzania i analizy wsparte wiedzą i intuicją operatorów stworzą system łączący najlepsze cechy wszystkich elementów. Innowacyjną cechą takiego systemu, nad którym trwają prace w Przemysłowym Centrum Optyki S.A, jest głęboka integracja systemu sensorów i przetwarzania danych z zespołem operatorów kształtujących model pola walki, co powinno podnieść jego niezawodność i skuteczność. Do realizacji projektu potrzebne są działania wspomagające rozwój polskiej nauki i przemysłu, tym bardziej, że może to być inspiracją i stymulatorem rozwoju polskiej gospodarki w dziedzinie sensorów dla systemów mobilnych. W trakcie konferencji, WZL nr 2 S.A. i firma TELDAT zaprezentowały system, który umożliwia zwiększenia świadomości sytuacyjnej pilota samolotu MiG-29 na współczesnym polu walki – poprzez dostarczenie mu bieżącej informacji o położeniu elementów ugrupowania przeciwnika (potencjalnych celów) oraz wojsk własnych.

13. Na podstawie aktualnie prowadzonych na świecie badań i dających się zaobserwować tendencji rynkowych, biorąc pod uwagę potencjał gospodarczy różnych technologii, a także ich wkład w rozwiązywanie problemów społecznych oraz wymagany przez nie wysoki poziom wiedzy, można stwierdzić, że do najważniejszych, kluczowych strategicznie technologii wspomagających należą: nanotechnologia, mikro i nanoelektronika, fotonika, materiały zaawansowane i biotechnologie. Wymienione technologie mają charakter „horyzontalny”, ponieważ mogą przenikać wszystkie sektory techniki. Często wiążą różne obszary nauki i stosują podejście interdyscyplinarne lub konferencyjne co prowadzi do innowacji, mogących przyczynić się do rozwiązania wielu obecnych problemów, wobec których stają dziś społeczeństwa. Technologie kluczowe są jednocześnie technologiami podwójnego zastosowania, które poza sektorem przemysłowym związanym

z obronnością i bezpieczeństwem mogą być wykorzystywane w różnych obszarach zaawansowanych technologii przemysłowych i ekologicznych, takich jak: specjalizowana aparatura badawcza i testowa, technologie mechatroniczne i systemy sterowania do wspomagania procesów wytwarzania i eksploatacji, zaawansowane technologie materiałowe i nanotechnologie oraz systemy techniczne wspomagające ich projektowanie i aplikacje, racjonalizacja zużycia surowców i zasobów oraz odnawialne źródła energii. W rozwoju i upowszechnieniu tych technologii ważną rolę powinien odegrać niedawno powstały Inspektorat Implementacji Innowacyjnych Technologii Obronnych MON.

PODSUMOWANIE

Modernizacja Sił Zbrojnych RP ze względu na dynamicznie zmieniający się charakter uwarunkowań środowiska bezpieczeństwa i nowe metody prowadzenia działań zbrojnych jest w swojej naturze procesem niekończącym się. Potrzeby nowoczesnej armii są większe niż możliwości budżetowe, zaś tempo ich zaspokajania nigdy nie jest w pełni satysfakcjonujące. Stąd też, konieczny jest stały i wyprzedzający oczekiwania, udział polskiej myśli naukowo-technicznej w rozwoju nowych zdolności obronnych. Rozwój zaawansowanych technologii w polskich ośrodkach naukowo-badawczych, także tych z obszaru podwójnego zastosowania, przy współpracy z międzynarodowymi ośrodkami naukowymi i przemysłowymi, może skutkować wdrożeniem coraz nowocześniejszych typów uzbrojenia i sprzętu wojskowego. Takie działanie stanowi „koło zamachowe” dla naszego przemysłu obronnego. Modernizacja Sił Zbrojnych RP zatem to nie tylko szereg korzyści dla polskiej armii, ale również czynnik wpływający na wzrost konkurencyjności innych sektorów polskiej gospodarki.

ul. Śmidowicza 69
81-103 Gdynia

ul. Świętokrzyska 14A pok.540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa

Warszawa, 16 luty 2015 r.

Szanowna Pani
Ewa Kopacz
Prezes Rady Ministrów

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i Rada Budowy Okrętów przesyłają wspólne Stanowisko w sprawie konsolidacji polskiego przemysłu zbrojeniowego i modernizacji Marynarki Wojennej RP.
Załącznik

Przewodniczący
Rady Budowy Okrętów

Konradmirał rez. Adam Mazurek

Koordinator
Polskiego Lobby Przemysłowego

prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

Otrzymują:

- Bronisław Komorowski
Prezydent RP
- Janusz Piechociński
Wicepremier, Minister Gospodarki
- Tomasz Siemoniak
Wicepremier, Minister Obrony Narodowej
- Włodzimierz Karpiński
Minister Skarbu Państwa
- Poseł Stefan Niesiołowski
Przewodniczący Sejmowej Komisji Obrony Narodowej
- Gen. Mieczysław Gocul
Szef Sztabu Generalnego WP
- Gen. broni pil. Lech Majewski
Dowódca Generalny Rodzajów Sił Zbrojnych
- Gen. broni Marek Tomaszewski
Dowódca Operacyjny Sił Zbrojnych
- Konradm. Marian Ambroziak
Inspektor Marynarki Wojennej w Dowództwie Generalnym Rodzajów Sił Zbrojnych
- Wojciech Dąbrowski
Prezes Polskiej Grupy Zbrojeniowej S.A.

Warszawa – Gdynia, 16 luty 2015 r.

WSPÓLNE STANOWISKO

Rady Budowy Okrętów i Polskiego Lobby
Przemysłowego w sprawie konsolidacji polskiego
przemysłu zbrojeniowego i modernizacji Marynarki
Wojennej RP

Rada Budowy Okrętów (RBO) i Polskie Lobby Przemysłowe (PLP) z wielką uwagą obserwują i monitorują wysiłki i działania struktur politycznych i gospodarczych naszego państwa, ukierunkowane na konsolidację krajowego przemysłu zbrojeniowego mając nadzieję, że te przekształcenia i zmiany organizacyjne zapewnią wzrost możliwości produkcyjnych i konkurencyjność naszego przemysłu w skali europejskiej i globalnej.

Prowadząc stałe eksperckie analizy stanu krajowego potencjału produkcyjno-remontowego w obszarze obronności, z zadowoleniem przyjęliśmy fakt oficjalnego ogłoszenia przez przedstawicieli Rządu RP, podczas tegorocznego XXII Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego w Kielcach, zakończenie pierwszego etapu tej konsolidacji i powstanie Polskiej Grupy Zbrojeniowej (PGZ), w skład której, oprócz cywilnych zakładów zbrojeniowych oraz ośrodków naukowo-badawczych i rozwojowych, włączono po raz pierwszy w historii wojskowe przedsiębiorstwa remontowo-produkcyjne. Oczekujemy, że decyzje te dadzą nowy impuls i otworzą nowe możliwości w planowej, szybkiej, skutecznej i efektywnej realizacji programów modernizacyjnych Sił Zbrojnych, w tym modernizacji Sił Morskich. Uważamy za szczególnie istotny fakt, że w ramach PGZ po raz pierwszy zostaną wyodrębnione i skonsolidowane polskie stocznie i zwią-

zane z nimi zakłady produkcyjne. Tym samym, programy modernizacyjne Marynarki Wojennej, o ile zostaną powierzone tym strukturom, staną się w pewnym stopniu programami rządowymi – o co od wielu lat zabiegało Polskie Lobby Przemysłowe a także, z chwilą swojego powstania, Rada Budowy Okrętów.

Dostrzegamy w tych działaniach wolę sprawczą decyzyjnych kręgów państwowych aby sprawy bezpieczeństwa państwa i jego obronności uczynić w miarę niezależnymi od wolnej gry rynkowej. Jest to niezwykle istotne w chwili obecnej, kiedy główne programy modernizacyjne Sił Zbrojnych wchodzi w decydującą fazę realizacyjną i powinny przynieść korzyści zarówno gospodarce jak i siłom zbrojnym, ale tylko wtedy, kiedy będą w przemyślany i dalekowzroczny sposób ukierunkowane.

Na tle tych przeobrażeń obserwujemy szczególnie wnikliwie podejmowane wysiłki i postępy w realizacji programów operacyjnych Marynarki Wojennej (MW). Stwierdzamy, że działania te idą w dobrym kierunku, a ilość i tempo ogłaszanych przez właściwe instytucje MON dialogów technicznych i przetargów związanych z pozyskiwaniem okrętów bojowych, specjalnych i pomocniczych, stwarzają dobrą perspektywę pomyślnej i terminowej realizacji tych programów. Należy podkreślić, że w niektórych przypadkach, jak chociażby dotyczących szeregu jednostek specjalnych i okrętów wsparcia logistycznego, obserwujemy nawet znaczne przyspieszenie.

Programy operacyjne związane z modernizacją Sił Morskich stanowią wielkie wyzwanie dla całego sektora przemysłu okrętowego, a także dla jego zaplecza krajowego. Bowiem w perspektywie niespełna kilkunastu lat zakłada się pozyskanie i zbudowanie ponad trzydzieści okrętów bojowych najnowszej generacji i w tej liczbie szeregu jednostek specjalnych i pomocniczych w wielu typach i konfiguracjach. Podolewanie temu wyzwaniu może być możliwe jedynie poprzez prowadzoną konsolidację potencjału projektowo-produkcyjnego przedsiębiorstw gospodarki morskiej, ale także poprzez nawiązanie szerokiej kooperacji z europejskimi a nawet i światowymi producentami okrętów. Jest to z jednej strony pożądaną w dobie postępującej globaliza-

cji, z drugiej zaś, wynika z potrzeby pozyskania możliwie szybko najnowocześniejszych technologii i środków walki, których wytwarzanie w krótkich seriach w kraju jest nieuzasadnione i nieopłacalne.

Niezależnie od tego uważamy, że należy dążyć do maksymalnie wysokiego poziomu polonizacji zarówno w budowie okrętów nawodnych, jak i podwodnych, przez co rozumiemy uczestnictwo w ich projektowaniu i budowie, a także wyposażenie ich w krajowe podzespoły i komponenty – co z powodzeniem realizowano w okresie przedwojennym.

RBO i PLP pozytywnie oceniają postępy przy budowie okrętu patrolowego „Ślázak” i niszczyciela min „Kormoran II”, co pokazuje, że nasz krajowy potencjał stoczniowy, przy określonym wsparciu zewnętrznym, może podjąć się budowy niemal każdego typu okrętu nawodnego i współuczestniczyć w budowie okrętów podwodnych, co udaje się także innym krajom europejskim o zdecydowanie mniejszym niż nasz krajowym potencjale produkcyjnym, jak chociażby Portugalii czy Grecji.

Na tle tych pozytywów dostrzegamy również zagrożenia, wynikające z wyczerpywania się wraz z upływem czasu i w wyniku tzw. luki pokoleniowej najbardziej wartościowej kadry inżynierjno-technicznej w wielu branżach specjalistycznych, a także wygaszanie nierentownej produkcji w szeregu działach gospodarki narodowej związanych z morzem, jak chociażby w sektorze szeroko rozumianych napędów okrętowych, które praktycznie w całości muszą pochodzić z importu. Nieco lepsza sytuacja występuje w tzw. ogólnym wyposażeniu okrętowym, w systemach energetycznych i elektronicznych, a także – dzięki potencjałowi naszych placówek badawczo-rozwojowych – w urządzeniach i systemach specjalnego przeznaczenia.

Natomiast nie uniknie się pozyskania zagranicą podstawowego uzbrojenia morskiego i środków walki – co należałoby kompensować w ramach umów offsetowych. Perspektywa wchłonięcia korzyści offsetowych przez strukturę nowopowstałej Polskiej Grupy Zbrojeniowej, zwłaszcza w aspekcie zapewnienia dopływu nowoczesnych technologii, kooperacji z importera-

mi, doposażania i rozbudowywania bazy obsługowo-naprawczej dla nowo pozyskanego sprzętu i uzbrojenia, a także podjęcia produkcji eksportowej w tym obszarze, doprowadzić powinny do pobudzenia wielu sektorów naszej gospodarki, spowodować wzrost zatrudnienia w tych sektorach, a w konsekwencji wzrost naszych zdolności obronnych.

Ostatnio ogłoszone decyzje o redefiniowaniu wymagań operacyjnych na okręty podwodne nowego typu (OPNT) w kierunku zapewnienia ich zdolności do implementacji rakiet manewrujących dalekiego zasięgu, współgrają z wcześniejszymi stanowiskami Polskiego Lobby Przemysłowego i Rady Budowy Okrętów, kierowanymi do różnych gremiów decyzyjnych. Podawane zaś informacje o planowanym sposobie pozyskiwania OPNT z udziałem polskich firm i specjalistów w budowie pierwszej jednostki, z docelowym montażem kolejnych w oparciu o nasz krajowy potencjał stoczniowy, świadczą o dalekowzroczności i propaństwowym podejściu odpowiedzialnych za ten proces instytucji. Takie podejście, wraz z planowanymi do utworzenia niezbędnymi centrami obsługowo-naprawczymi, może doprowadzić do zorganizowania własnego krajowego systemu logistycznego i obsługi okrętów podwodnych najnowszej generacji i pozyskania zdolności do świadczenia usług innym flotom.

Również pozytywnie trzeba ocenić zamiar wyposażenia okrętów obrony wybrzeża i okrętów patrolowych z funkcją niszczy-cieli min w pokładowe śmigłowce morskie stałego bazowania w hangarach okrętowych – bez czego trudno wyobrazić sobie nowoczesne okręty bojowe.

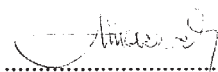
W sprawie pozyskiwania dla naszych Sił Zbrojnych śmigłowców, w tym śmigłowców morskich, PLP i RBO prezentowały już w przeszłości swoje stanowiska.

Na zakończenie stwierdzamy, że:

1. Konsolidację krajowego potencjału przemysłowego i remontowo-produkcyjnego w ramach Polskiej Grupy Zbrojeniowej oceniamy pozytywnie jako krok w kierunku wzrostu konkurencyjności i uzyskania pełnej zdolności do efektywnej realizacji programów Sił Zbrojnych;

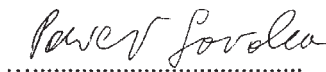
2. Wyodrębnienie w ramach PGZ sektora przemysłu okrętowego daje dobrą podstawę do realizacji programów operacyjnych Marynarki Wojennej;
3. Przyjęta przez instytucje MON koncepcja i sposób pozyskiwania OPNT, a także zredefiniowanie wymagań operacyjnych na te okręty w kierunku posiadania zdolności do implementacji środków odstraszania strategicznego są decyzjami właściwymi i oczekiwanymi przez społeczeństwo;
4. Potencjał produkcyjny polskiego przemysłu okrętowego jest zdolny do realizacji programów operacyjnych MW pod warunkiem niezbędnego zasilenia go nowoczesnymi technologiami i podjęcia szerokiej kooperacji międzynarodowej z wiodącymi europejskimi i światowymi liderami w dziedzinie uzbrojenia morskiego;
5. Niezbędna współpraca międzynarodowa i dostawy importowe powinny być kompensowane w ramach offsetu bezpośredniego, którego głównym beneficjentem powinny być siły zbrojne i ich zaplecze przemysłowe i obsługowo-remontowe;
6. Należy dążyć do maksymalnej polonizacji pozyskiwanego sprzętu i uzbrojenia, a współpracę z dostawcami zagranicznymi prowadzić na zasadach kooperacji i wspólnego wdrażania nowoczesnych technologii, a nie tylko na zasadach czysto handlowych i komercyjnych;
7. Program modernizacji Sił Zbrojnych RP ma szansę stać się impulsem do ożywienia wielu sektorów gospodarki pod warunkiem pełnego zaangażowania całego polskiego przemysłu, z dostrzeganiem nie tylko efektu komercyjnego a dobra znacznie ważniejszego, jakim jest obronność i bezpieczeństwo naszej Ojczyzny.

W imieniu Rady Budowy Okrętów

.....

W imieniu Polskiego Lobby Przemysłowego

.....

Posiedzenie Gremium Koordynacyjnego Polskiego Lobby Przemysłowego
w dniu 12 listopada 2014 r. Od lewej: Kazimierz Łasiewicki, Czesław
Książek, Edmund Misterski, Jerzy Czesko i Witold Michałowski

Posiedzenie Gremium Koordynacyjnego PLP w dniu 12 listopada 2014 r.
Od prawej: Czesław Książek, Monika Walczak, prof. dr hab. Andrzej
Janicki i Wiesław Klimek

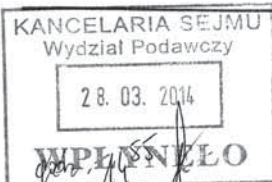
WYSTĄPIENIA W SPRAWIE POLITYKI ENERGETYCZNO-KLIMATYCZNEJ

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel: 0-22 827-17-68; fax: 0-22 826-03-54
tel. kom. 0603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl ; www.plp.info.pl

Warszawa, 25 marca 2014 r.

Szanowny Pan
Poseł Stanisław Zelichowski
Przewodniczący Komisji Ochrony Środowiska,
Zasobów Naturalnych i Leśnictwa
Sejmu RP

Szanowny Panie Posle,

Dotyczy: Dyrektywy UE w sprawie emisji przemysłowych IED oraz metod oceny jakości zanieczyszczenia powietrza atmosferycznego.

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego przedstawia ponownie swoje stanowisko w sprawie budowy w Polsce spalarni odpadów komunalnych. Wcześniej zwróciliśmy się w tej sprawie do Sejmowej Komisji Ochrony Środowiska w 2008 roku, przedstawiając wyczerpujące uzasadnienie zagrożenia ekologicznego. W następnych latach zebrane bardziej szczegółowe informacje i dowody potwierdzają, że nowoczesnie działające spalarnie są bardzo drogie i nieobojętne dla zdrowia ludzi oraz stanu środowiska. Stosowane technologie termicznego przetwarzania są działaniem pseudoekologicznym i również nieefektywnym pod względem gospodarczym.

Niezrozumiała jest także i prowadzona wbrew zasadom logiki polityka Komisji Europejskiej, preferująca projekty budowy spalarni śmieci (co wynika pośrednio z zapisów w odpowiednich dyrektywach), w kontekście działań na rzecz ochrony klimatu i czystego powietrza. Popieranie nieracjonalnej technologii zanieczyszczającej środowisko naturalne licznymi związkami chemicznymi, toksycznymi dla zdrowia i przyrody - w porównaniu z innymi instalacjami, jest nierozsądne. W dodatku, bez żadnych pozytywnych efektów

gospodarczych z wysokim emitorem, który jest źródłem emisji gazów cieplarnianych szkodzących człowiekowi i przyrodzie.

W Polsce zaplanowano budowę wielu spalarni za wielomiliardową kwotę, co jest przejawem nierozważnych działań inwestycyjnych. W Unii Europejskiej jest obecnie 382 spalarni, które rocznie spalają ponad 67 mln ton tej materii, bez pozytywnego efektu energetycznego i rzeczywistych korzyści gospodarczych, łącznie z emisją szkodliwych dla zdrowia gazów cieplarnianych. Taka polityka jest sprzeczna z gospodarką zrównoważonego rozwoju i z rzeczywistą ochroną środowiska naturalnego.

Wszystkich gazów antropogenicznych, obecnych w powietrzu atmosferycznym (w tym gazów cieplarnianych), jest ok. 400 i stale przybywa. Jest to rozproszona substancja składająca się z wielu różnych związków chemicznych w stanie lotnym oraz w postaci pyłów o zmiennym stanie i różnym czasie zawieszenia w powietrzu. Sumaryczna ilość gazów cieplarnianych w atmosferze jest pokaźna i mierzona jest już w procentach. Jest to więc ilość stokrotnie większa od stężenia dwutlenku węgla, który nie jest gazem cieplarnianym (por. E. Przybysz & W. Klimek). W powietrzu atmosferycznym ilość (stężenie) substancji w postaci gazów i pyłów zawieszonych rośnie z każdym rokiem. Do gazów cieplarnianych antropogenicznych zaliczana jest również para wodna, powstająca w niektórych dużych instalacjach przemysłowych.

Przepisy Unii Europejskiej obecnie nie przewidują pomiaru sumarycznego wszystkich składników antropogenicznych w powietrzu atmosferycznym tzn. wszystkich gazów w postaci lotnych związków chemicznych. Nie mamy pełnego obrazu faktycznego zanieczyszczenia powietrza substancją gazową lub pyłową wytworzoną przez człowieka. W roku bieżącym poznaliśmy w Polsce wyniki pomiaru stężenia PM10 i PM2,5. System oceny jakości powietrza został powiększony o pomiary stężenia PM2,5, co przybliżyło nas tylko trochę do rzeczywistego stężenia zanieczyszczenia powietrza. Niemniej jednak, obecny system pomiaru ilości zanieczyszczenia, w tym ilości gazów cieplarnianych, daleki jest od doskonałości i wymaga pilnej nowelizacji.

System oceny jakości powietrza stosowany w Unii Europejskiej i w Polsce obejmuje badanie poziomu stężenia kilkunastu wybranych substancji takich jak: pył drobny PM10 oraz PM2,5, dwutlenek siarki, dwutlenek azotu, benzen, ołów, kadm, arsen, nikiel, rtęć, benzo(a)piren jako wyznacznik wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych oraz ozon, tlenek węgla. System ten nie obejmuje na przykład całej grupy toksycznych substancji takich jak: dioksyny, furany, perfluorowęglowodory PFCS, sześćciofluorek siarki SF₆ i wiele innych. Wymienione powyżej substancje ze względu na dużą toksyczność oraz zdolności absorpcyjne należą również do gazów cieplarnianych i są emitowane w dużych ilościach szczególnie w omawianych spalarniach.

Sumaryczna ilość wszystkich substancji wchodzących w skład powietrza atmosferycznego w wielu dzisiejszych aglomeracjach miejskich jest bardzo duża i może być mierzona w procentach. Ile emitujemy gazów cieplarnianych w rzeczywistości, a których ilości nie określamy pomiarami standardowymi? Nikt zapewne dokładnie tego nie wie i nie analizuje.

Wyżej wymienione substancje, obecne w powietrzu, działają szkodliwie na zdrowie człowieka oraz wywołują nowe zjawiska atmosferyczne poprzez zwiększone pochłanianie energii promieniowania słonecznego. Absorpcja energii promienistej Słońca wywołuje efekt nagrzewania się powietrza i powiększania temperatury atmosfery. Nagrzewanie się mas powietrznych w strefach dużych aglomeracji miejskich daje efekty termiczne w atmosferze, polegające na różnicowaniu temperatur mas powietrznych i powstawaniu huraganów oraz innych zawirowań powietrza (np. lokalnych trąb powietrznych). Wzrost temperatury powietrza, częstotliwości i nasilenia pogodowych zjawisk ekstremalnych może nawet prowadzić nie do ocieplenia klimatu, a przeciwnie - do ochłodzenia. Wzrost zanieczyszczenia (zapylenia) powietrza atmosferycznego i zmniejszenie przepływu energii słonecznej może być rzeczywistą przyczyną domniemanych zmian klimatycznych. Z dużym prawdopodobieństwem można powiedzieć, że zagraża nam nie ocieplenie, a ochłodzenie klimatu, ponieważ ilość energii promienistej Słońca docierająca do skorupy ziemskiej zmniejszyła się w ostatnich latach o kilka procent, w związku z dużym zanieczyszczeniem powietrza atmosferycznego. Jednym z bardzo liczących się źródeł emisji bardzo szkodliwych dla zdrowia gazów cieplarnianych są właśnie spalarnie odpadów komunalnych.

Jeżeli proces termicznego przetwarzania służy uzyskaniu i zagospodarowaniu całej ilości energii cieplnej i/lub pozyskaniu odpowiedniej ilości nowej substancji materialnej (w stanie skupienia: gazowej, ciekłej lub stałej) mającej gospodarcze zastosowanie z minimalnym oddziaływaniem na środowisko, to możemy mieć tu do czynienia z technologią zrównoważonego rozwoju gospodarczego. W przypadku niespełnienia żadnego z wymienionych warunków, nie możemy mówić o zrównoważonym rozwoju gospodarczym, gdyż mamy wtedy efekt dokładnie odwrotny: nieracjonalną i nierozsądną inwestycję, nie dającą żadnego pozytywnego efektu gospodarczego i ekologicznego.

A przecież Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej mówi w art. 5: „Rzeczpospolita Polska zapewnia ochronę środowiska kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju”.

Przykładem niegospodarnego i nieekologicznego działania są między innymi dwie spalarnie warszawskie, na temat których przedstawiliśmy opracowania: pt. „Odpady komunalne nie są paliwem, spalanie tej materii zatrzuwa powietrze toksycznymi gazami i pyłem” oraz „Spalanie odpadów komunalnych nie jest utylizacją, lecz jest rzeczywistym źródłem emisji gazów cieplarnianych”.

Odpady komunalne nie są paliwem i uzyskanie z tej materii energii elektrycznej jest iluzją.

Z szanowaniem

**PRZEDSTAWICIEL GRUPY EKSPERTÓW
POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO**

Wiesław Klimek

Mgr inż. Wiesław Klimek

**Koordinator
POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO**

Paweł Soroka

Prof. nzw. dr hab. Paweł Soroka

Polskie Lobby Przemysłowe

im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)

00-050 Warszawa

tel: 0-22 827-17-68; **fax:** 0-22 826-03-54

www.plp.info.pl

Warszawa, 27 sierpnia 2014 r.

Do *Wicepremiera* *Janusza Pachońskiego*
Ministra Gospodarki
Warszawa, pl. Trzech Krzyży 3/5

Szanowny Panie Wicepremierze,

W sprawie konsultacji na temat projektu polityki energetycznej Polski do 2050 r.

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w sprawie budowy w Polsce nierentownej elektrowni jądrowej.

Zdaniem Polskiego Lobby Przemysłowego realizacja Programu Polskiej Energetyki Jądrowej zwiększy deficyt handlowy Polski i obniży konkurencyjność polskiej gospodarki, a co za tym idzie przyczyni się do wzrostu zadłużenia kraju. W Polsce bowiem nie posiadamy technologii, urządzeń i paliwa uranowego oraz brygad montażowo - eksploatacyjnych do budowy, użytkowania i likwidacji elektrowni jądrowej. Wszystko to trzeba będzie sprowadzić z zagranicy, pogarszając bilans handlowy kraju. Taki import uzależni nas technicznie i politycznie od zagranicy.

Budowa elektrowni atomowej to niezmiernie kosztowne przedsięwzięcie, rozkładające się na ponad dziesięcioletnie finansowanie. Niezbędny do tego celu kredyt będzie drogi, gdyż jest to inwestycja dużego ryzyka - społecznego, politycznego i ekonomicznego. Potrzebny będzie także kapitał zabezpieczający, wymagany z góry na ubezpieczenia eksploatacyjne oraz pokrycie przyszłych, dużych kosztów demontażu i likwidacji elektrowni atomowej. Pamiętać także należy o konieczności budowy nowych linii energetycznych w celu wyprowadzenia dużych mocy z elektrowni jądrowych i rozbudowie sieci linii

przesyłowych oraz całej sieci dystrybucji systemowej. Pojawiają się nowe zagrożenia: awaryjne i terrorystyczne oraz długowieczne szkodliwe odpady radioaktywne.

Obecnie żaden kraj zachodnioeuropejski, a także USA i Kanada, nie budują nowych elektrowni atomowych, chociaż niektóre z tych państw posiadają własne odpowiednie do tego technologie, urządzenia i paliwo uranowe. W sierpniu 2012 roku, Exelon - największy w USA operator energii jądrowej zrezygnował z budowy nowej elektrowni atomowej w Teksasie. W wielu krajach obowiązuje ustawowy lub konstytucyjny zakaz budowy elektrowni atomowych oraz program likwidacji istniejących. Budowę kontynuuje w sposób rozległy Finlandia oraz planuje Rumunia. Francja prawdopodobnie będzie redukować. W nieco szerszym zakresie budują elektrownie jądrowe niektóre państwa pozaeuropejskie. Ogółem w świecie buduje się obecnie niewiele tego rodzaju obiektów, a realizacja kilku zaplanowanych została przerwana.

Zwolennikami budowy elektrowni atomowej w Polsce są głównie specjaliści związani zawodowo i finansowo z techniką jądrową oraz zagraniczni lobbysci, a także powiązani z nimi dziennikarze. Nie można ich uważać za niezależnych ekspertów. Natomiast przeciw tej budowie wypowiada się wielu znanych, niezależnych energetyków, analityków i profesorów, m.in. Jan Popczyk, Władysław Mielczarski, Mirosław Dakowski, Włodzimierz Bojarski, Krzysztof Żmijewski, Maciej Nowicki i inni.

Przekonyującym uzasadnieniem odrzucenia Programu Polskiej Energetyki Jądrowej jest również analiza porównawcza kosztów morskiej energetyki wiatrowej i energetyki jądrowej oraz ich potencjału tworzenia miejsc pracy pt. Morski wiatr kontra atom, wykonana przez zespół Instytutu Energetyki Odnawialnej w Warszawie.

Naszym zdaniem inwestycja w energetykę jądrową w polskich warunkach będzie nierentowna. Ceny energii elektrycznej będą zdecydowanie wyższe od cen, jakie uzyskuje się z węgla kamiennego. Dlatego Pełnomocnik Rządu ds. Polskiego Programu Energetyki Jądrowej (PPEJ) powinien przedstawić przekonujące argumenty ekonomiczne przemawiające za tą inwestycją. Twierdzenie, że jest to jedna z wielu technologii, w którą inwestuje największa grupa energetyczna w Polsce, jest nieprzekonywujące. Zupełnie nieprzekonywująca jest również argumentacja, że wejście w życie pełnego zapisu pakietu energetyczno - klimatycznego Unii Europejskiej spowoduje podwyższenie cen prądu uzyskiwanego z węgla kamiennego oraz brunatnego. Jak twierdzą przedstawiciele PGE, w tych nowych warunkach elektrownie atomowe będą mogły już konkurować z narodowym przemysłem energetycznym opartym na węglu. Twierdzenie autorów programu, że budowa elektrowni jądrowej jest inwestycją na 50 lat pożytecznej eksploatacji, dowodzi braku posiadania doświadczenia i znajomości czasu życia instalacji oraz cyklów eksploatacyjnych.

Technologia produkcji energii elektrycznej w elektrowni atomowej jest najbardziej złożona i przez to najbardziej skomplikowana ze wszystkich znanych metod pozyskania tej energii. Składa się z bardzo dużej ilości etapów technologicznych i tzw. punktów krytycznych. Począwszy od wydobycia rudy uranu tradycyjną technologią górniczą, wymagającą coraz to większych standardów bezpieczeństwa, poprzez wzbogacenie tego surowca, aż do pozyskania paliwa jądrowego. Górnictwo surowców promieniotwórczych należy do bardzo trudnych i kosztownych metod wydobywczych. Do tego dochodzi bardzo złożony proces wzbogacania w celu uzyskania właściwego paliwa jądrowego, a następnie, niełatwy proces dostarczania tego surowca energetycznego do odległej elektrowni specjalnym transportem kontenerowym. Bardzo często trzeba wydobyć aż 20 ton rudy uranowej, aby uzyskać z tego urobku tylko 1 tonę surowca energetycznego. Uzyskanie energii odbywa się poprzez bardzo złożony proces rozszczepiania jądra atomowego w jeszcze bardziej złożonym technicznie reaktorze jądrowym. Kolejnym etapem technologicznym jest proces zamiany uzyskanej energii cieplnej na energię elektryczną. Należy tutaj powiedzieć, że w procesie rozszczepiania jądra atomowego uzyskuje się więcej energii cieplnej niż można jej przetworzyć na energię kinetyczną (mechaniczną), a tej na energię elektryczną. W związku z tym zachodzi jeszcze konieczność zastosowania nieekonomicznego i bardzo kosztownego etapu chłodzenia, niezbędnego ze względów technologicznych i dla zachowania bezpieczeństwa. Dlatego technologia produkcji energii elektrycznej z atomu jest w praktyce mniej efektywna w porównaniu z węglem.

Droga do osiągnięcia celu, jakim jest uzyskanie prądu, jest więc najdłuższą ze wszystkich znanych technologii produkcji energii elektrycznej. Dlatego koszty i cena 1 kilowata pozyskanej w ten sposób energii elektrycznej będą zawsze bardzo wysokie, najwyższe ze wszystkich znanych metod produkcji energii elektrycznej, w tym z węgla kamiennego. Wszelkie udoskonalenia techniczne i materiałowe nie skracają tego procesu, a jedynie mogą zwiększyć stopień bezpieczeństwa, który stale musi wzrastać. Wymagania dotyczące bezpieczeństwa wydobycia i transportu surowców oraz zabezpieczenia radioaktywnych odpadów poprodukcyjnych również stale rosną.

Dla porównania z innymi technologiami należy przypomnieć, że wystarczy wiatrową turbinę ustawić do wiatru morskiego, by generator produkował energię elektryczną. W przypadku geotermii trzeba wykonać odwierty do głębokości 10 km, a następnie wprowadzić przewody eksploatacyjne, aby uzyskać dostateczną temperaturę do uruchomienia parowych turbin generatorów prądu elektrycznego. Podobnie jest w hydroenergetyce, gdzie łopatki turbiny wodnej ustawione na grawitacyjne siły przepływającej wody, energią kinetyczną uruchamiają generator prądowy. Wszystkie technologie oparte na odnawialnych źródłach energii cechują się zatem dużą prostotą procesową. Niezbędna jest udoskonalona seryjna produkcja tych urządzeń.

Program Polskiej Energetyki Jądrowej uzależni polską energetykę od zagranicznego kapitału: ludzkiego i finansowego, technologii oraz surowców. Całe przedsięwzięcie wypompuje z polskiej gospodarki znaczne środki finansowe i podwyższy koszty energii. Nie zapominając, iż to nie polscy inżynierowie i technicy będą budowali elektrownie jądrowe na terenie Polski. Mówiąc inaczej, kupujemy technologię, zatrudniamy obcokrajowców, na około 40 lat zapewniamy stały import do naszego kraju surowców energetycznych, po to aby więcej płacić za energię elektryczną niż za uzyskaną z własnego węgla kamiennego i brunatnego.

Program Polskiej Energetyki Jądrowej w świetle wyników analiz innych metod pozyskania energii np. z odnawialnych źródeł energii, w polityce energetycznej Polski stanowi wręcz niezrozumiałe marnowanie krajowego potencjału zasobów naturalnych. Polska pozostaje jednym z nielicznych krajów na świecie, który nie mając doświadczeń w energetyce jądrowej i stojąc przed wyborem rozwijania nowych technologii od podstaw z własnych zasobów, zdecydował się postawić na energetykę jądrową. Jednym z najważniejszych argumentów za takim właśnie rozwiązaniem miały być koszty produkowanej energii elektrycznej. Argumenty te przywołują autorzy Programu Polskiej Energetyki Jądrowej. Okazały się one jednak argumentami nieprawdziwymi. Natomiast silny priorytet polityczny nadany PPEJ blokuje rozwój innych bardziej uzasadnionych ekonomicznie technologii i w praktyce zamyka możliwość inwestowania w Polsce w odnawialne źródła energii. Dlatego zdaniem Polskiego Lobby Przemysłowego zachodzi pilna potrzeba dokonania porównawczej analizy ekonomicznej budowy elektrowni atomowej z innymi technologiami wytwarzania energii.

Analiza ekonomiczna wskazuje na bardzo duże ryzyko dalszego wzrostu kosztów produkcji energii jądrowej. Ocena wpływu na rynek pracy na etapie budowy pierwszych elektrowni oraz w okresie eksploatacji jest wyraźnie na niekorzyść energii atomowej. Produkcja urządzeń oraz instalacji w sektorze energetyki odnawialnej ma szansę utrzymania wysokiego poziomu zatrudnienia, także ze względu na możliwości eksportu tego rodzaju urządzeń i usług do innych krajów. Przy budowie i inwestowaniu w energię słoneczną, wiatrową i geotermiczną zapotrzebowanie na fachowy personel z różnych branż będzie na wysokim poziomie i będzie stale rosło. Produkcja urządzeń i ich eksploatacja w dziedzinie energii odnawialnych oraz związane z nimi usługi, w tym serwisowe, dostarczane przez firmy krajowe będą pobudzały całą gospodarkę. Natomiast trudno jest sobie wyobrazić, że w energetyce jądrowej Polska będzie kreatorem technologii i jej eksporterem. W przypadku budowy elektrowni atomowej, kadra w sektorze produkcji urządzeń i instalacji oraz podzespołów, a także w sektorze obsługi i eksploatacji w ilości ponad 50 % pochodzić będzie z zagranicy. Inwestycja ta nie stworzy nowego sektora gospodarki w Polsce, łącznie z małymi i średnimi firmami kooperującymi oraz trwałych miejsc pracy z możliwością eksportu towarów i usług.

W przyjętych wcześniej dokumentach rządowych, we wstępnych prognozach PPEJ, mamy do czynienia z poważnym zaniżeniem kosztów energetyki jądrowej oraz bagatelizowaniem konkurencji ekonomicznej, szczególnie w postaci energetyki na węglu kamiennym. Dlatego naszym zdaniem pilna jest weryfikacja i rewizja tego programu oraz porównanie go z innymi technologiami wytwarzania energii pod względem kosztów oraz korzyści społecznych i ekonomicznych w pełnym ujęciu systemowym.

Projekt budowy w Polsce elektrowni atomowej uzyskał, niezwykle silne i wszechstronne poparcie polityczne, czego nie można powiedzieć o innych przedsięwzięciach gospodarczych. W krótkim czasie stworzono strukturę organizacyjną oraz dokumenty programowe i już w 2011 roku uchwalono ustawy, umożliwiające realizację zakrojonego na olbrzymią skalę programu inwestycyjnego. Działania coraz szerzej angażujące władzę i administracji państwowej mają prowadzić do realizacji przyjętego w 2010 roku Programu Polskiej Energetyki Jądrowej, który docelowo ma zapewnić po 2030 roku ok. 17 procentowy udział energii z elektrowni jądrowych w bilansie produkcji energii elektrycznej w Polsce, a już od 2020 roku udział ten ma wynieść ponad 4%.

Coraz częściej zgłaszane są jednak poważne wątpliwości co do założeń przyjętego programu oraz wyrażane są obawy co do gwarancji i przyjętych harmonogramów oraz kosztów realizacji inwestycji do 2024 roku. **Skala programu jądrowego oraz nadany mu silny priorytet polityczny blokują inne alternatywne opcje w polityce energetycznej i w praktyce zamykają możliwość rozwoju innych strategicznych programów inwestycyjnych w dziedzinie energetyki, w szczególności tych związanych z wykorzystaniem własnych zasobów węgla i odnawialnych źródeł energii.**

W dużym uproszczeniu aktualny problem rozwoju energetyki jądrowej można sprowadzić do dwóch zasadniczych kwestii: szeroko rozumianego bezpieczeństwa jądrowego oraz kosztów. Wyrazem tej pierwszej była katastrofa w Fukushima oraz następujące po niej przełomowe decyzje o odejściu od energetyki jądrowej w Szwajcarii, Niemczech i Włoszech. W sprawie kosztów panuje powszechne przekonanie, że koszty budowy elektrowni jądrowych są niższe od innych obecnie używanych, co nie znajduje jednak potwierdzenia u znawców tematu. Dlatego odpowiedzi na pytania związane z kosztami, które będzie ponosiło całe społeczeństwo w związku z budową elektrowni jądrowych, powinny być szybko udzielone. Tym bardziej, że przyjęte dokumenty, w tym program rządowy i ustawy w praktyce zamykają dyskusję na temat systemowych uwarunkowań i rozwiązań alternatywnych.

Proces realizacji PPEJ wszedł w fazę w której dysponentem informacji (w szczególności dotyczących kosztów) z realizacji jego etapów staje się wyznaczony do tego celu inwestor – Polska Grupa Energetyczna S.A. i jej spółka celowa PGE EJ 1. Polska Grupa Energetyczna od 2011 roku ponosi, już wliczane w koszty obecnych taryf energii elektrycznej, konkretne nakłady na

przygotowanie inwestycji, które do 2016 roku mają wynieść ok. 5 mld zł. Interes inwestora, jego udziałowców i partnerów nie musi być sprzeczny z interesem konsumentów energii i podatników, jednak jego silna pozycja i brak publicznego dostępu do informacji w tej istotnej dla całej gospodarki kwestii, upoważnia obywateli i ekspertów do stawiania trudnych pytań odnośnie opłacalności i efektywności tej wielkiej inwestycji.

W związku ze wzrostem liczby bezpośrednich beneficjentów gromadzonych wokół inwestora i różnych podwykonawców zainteresowanych realizacją kolejnych etapów PPEJ, oraz zaangażowania w przedsięwzięcie autorytetu państwa (także jako właściciela inwestora), istnieje ryzyko, iż z uwagi na bieżące ich interesy program będzie kontynuowany nawet wtedy, gdy dla wtajemniczonych stanie się oczywiste, że nie ma on sensu ekonomicznego. Bądź też gdy sens ekonomiczny tego projektu będzie się próbowało wesprzeć dodatkową pomocą publiczną.

Wiele ważnych informacji o Programie Polskiej Energetyki Jądrowej znajduje się poza zasięgiem opinii publicznej. Rząd, przyjmując PPEJ, skupił się na pozyskaniu poparcia społecznego i uruchomił kosztowną ogólnopolską kampanię propagandową, mającą na celu nie tyle poinformowanie o specyfice energetyki jądrowej, ile przekonanie obywateli do niej, i do tego że jest bezpieczna. W tym zakresie państwo przejmuje na siebie znaczną część kosztów, które normalnie powinny być po stronie inwestora, jako dodatkowy wydatek w stosunku do zakupu urządzeń i budowy elektrowni.

Stosunkowo łatwo jest udowodnić tezę, że decyzja polityczna w sprawie rozwoju energetyki jądrowej została podjęta przy zbyt nisko założonych i oszacowanych kosztach inwestycyjnych, bez brania pod uwagę wydatków dodatkowych i bez uwzględnienia - od dawna obserwowanej - odwrotnej „krzywej kosztowej uczenia się” energetyki jądrowej. Nowe technologie w dziedzinie energetyki, w tym technologie energetyki odnawialnej, charakteryzują się szybkim spadkiem kosztów wraz z doskonaleniem oraz przyrostem mocy zainstalowanej, co nazywane jest „krzywą kosztową uczenia się”. W energetyce jądrowej, po przekroczeniu mocy zainstalowanej rzędu pierwszych kilku gigawatów (np. we Francji i w Stanach Zjednoczonych), obserwuje się od szeregu lat zgoła odwrotny trend.

Po roku realizacji Programu Polskiej Energetyki Jądrowej i po podjęciu stosownych decyzji, inwestor najpierw zgodził się z tezą, że koszty jego realizacji mogą być wyższe nawet o 50% od podanych w PPEJ, a z czasem przyznał, że kosztów elektrowni jądrowej w Polsce nie można dokładnie określić.

Powstały też wątpliwości co do zdolności finansowej inwestora do realizacji przedsięwzięcia. Nowe informacje i przesłanki związane choćby ze skutkami katastrofy w Japonii i jej wpływem na koszty, nie stały się powodem podjęcia rewizji i aktualizacji założeń PPEJ. Należy jednak pamiętać, iż mowa jest o sumie rzędu 50 mld zł, którą pochłonie jedynie budowa pierwszej elektrowni

jądrowej, i która może przekładać się na koszty poniesione przez konsumenta energii, jak i podatnika. Mając ten fakt na uwadze, wydaje się oczywiste, iż podejmowanie tych zagadnień w sposób merytoryczny i ciągły jest sprawą niezwykle ważną. Dotychczasowe, nieliczne głosy polemiczne i dyskusje publiczne w kwestiach dotyczących ekonomicznej zasadności przedsięwzięcia, odbywały się w sferze powszechnie uznanych za zaniżone w PPEJ kosztów budowy pierwszej elektrowni jądrowej w Polsce oraz dużej skali niepewności, związanej z szacunkami wysokości nakładów inwestycyjnych w perspektywie roku 2024 i później.

Niestety, pomimo problemów związanych z realizacją krajowych celów w zakresie odnawialnych źródeł energii, w związku z unijnymi zobowiązaniami w tym zakresie, do tej pory w dyskusji dotyczącej ekonomicznej zasadności budowy pierwszej elektrowni jądrowej nie uwzględniono jako alternatywnej energetyki odnawialnej. Rząd w harmonogramie działań na rzecz PPEJ zapowiadał przeprowadzenie porównawczych analiz ekonomicznych elektrowni jądrowych i innych technologii energetycznych w I połowie 2010 roku, ale opinia publiczna nie uzyskała żadnej informacji w tej sprawie.

Pomijany też jest problem kosztów rozbudowy i przyłączenia do sieci oraz koniecznej rozbudowy sieci przesyłowej. Nie uwzględniane są koszty systemowe i przyszły model rynku energii wraz z nowymi warunkami ekonomicznymi.

Systemy biznesowe przyjęte dla PPEJ, zazwyczaj konstruowane są z punktu widzenia inwestora i koncentrują się na przepływach pieniężnych, a nie na kosztach produkcji energii elektrycznej, podczas gdy właśnie te ostatnie są szczególnie ważne dla polityków, decydentów i dla zwykłych obywateli – konsumentów energii elektrycznej.

Potrzebne są zatem zasadnicze analizy ekonomiczne, związane z efektami zewnętrznymi i wewnętrznymi, a w szczególności z potencjałem tworzenia miejsc pracy. Rozstrzygnięcie tego problemu ma duże znaczenie dla gospodarki i poszczególnych regionów, w szczególności dla Pomorza i wszystkich obywateli. Jednocześnie konieczna jest porównawcza analiza ekonomiczna alternatywnych technologii pozyskiwania energii. Pożądana jest analiza makro i mikroekonomiczna z wykorzystaniem metod dyskontowych oraz analiza kosztów produkowanej energii elektrycznej pod kątem interesów konsumenta, a nie tylko inwestora, zainteresowanego głównie stopą zwrotu kapitału z inwestycji. Zasadniczym problemem metodycznym jest brak w literaturze światowej konkretnych modeli i porównawczych analiz ekonomicznych dotyczących budowy dużych, pilotowych elektrowni budowanych przy wykorzystaniu nowych technologii reaktorów jądrowych, oraz analiz wykonanych metodami dyskontowymi przez finansistów uczestniczących już w takich inwestycjach. Ponadto w Polsce brakuje zweryfikowanych modeli i analiz ekonomicznych odnoszących się do innych nowych technologii energetycznych,

szczególnie w OZE, oraz ich aktualizacji ze względu na stale zmieniające się koszty związane z ciągłą modernizacją techniczną.

W świetle wyników analiz ekonomicznych i socjoekonomicznych własnych oraz uzyskanych z niezależnych źródeł, z łatwością można podważyć silnie eksponowaną dotychczas tezę, że energetyka jądrowa w Polsce nie ma alternatywy. Biorąc to wszystko pod uwagę, Polskie Lobby Przemysłowe jest przeciwne budowie w Polsce elektrowni atomowych.

Szybkie zmiany powodują, że kończy się era prostego modelu inwestowania tradycyjnych przedsiębiorstw energetycznych, który najkrócej można opisać następująco „zbudować jeszcze jedną dużą elektrownię i sprzedawać prąd”- bez względu na koszty i ceny. W każdym z krajów UE przodujących w rozwoju odnawialnych źródeł energii, obecna sytuacja na rynku jest rezultatem konsekwentnej, wieloletniej polityki rządowej oraz wprowadzenia specyficznych dla tej technologii systemów wsparcia, redukujących ryzyko inwestycyjne, które jest niższe niż w energetyce jądrowej. W przeciwieństwie do energetyki jądrowej, w polskim programie OZE nie stworzono dla jego rozwoju określonych ram prawnych i instytucjonalnych. Dlatego powinno się pilnie wprowadzić korektę i intensyfikować wdrażanie ustawodawstwa unijnego w tym zakresie oraz stworzyć nowe ramy instytucjonalne dla całej energetyki odnawialnej z wyeliminowaniem nierównego traktowania potrzebnych dla kraju inwestycji w energetyce.

Problemem rozwoju technologii energetycznych w Polsce jest brak powszechnego dostępu do informacji, w szczególności o ich kosztach, w tym społecznych oraz uwarunkowaniach środowiskowych. Kryje się za tym zarówno generalny brak niezależnych, zweryfikowanych i wiarygodnych informacji oraz nieprzejrzysty lub nieskuteczny system ich udostępniania. Te mankamenty stwarzają, czasami też w wyniku świadomej dezinformacji, nie tylko negatywne skutki po stronie zachowań społecznych (społeczne postawy wobec technologii są niezwykle istotne przy realizacji dużych programów infrastrukturalnych), ale także niekiedy mogą się przysłużyć do podejmowania nietrafnych decyzji (politycznych i inwestorskich).

Społeczeństwo polskie w większości jest przeciwne budowie elektrowni atomowej, podobnie jak społeczeństwo niemieckie. Przygraniczne landy prowadzą coraz szerszą kampanię przeciwko budowie w Polsce elektrowni jądrowych. Konsultacje graniczne dały Niemcom prawo do zgłaszania uwag i zastrzeżeń do naszego programu jądrowego pod względem oceny oddziaływania na środowisko. Do polskiej ambasady w Berlinie wpłynęły protesty przeciwko budowie elektrowni atomowej, kilka tysięcy wpłynęło do Ministerstwa Gospodarki. Niemieccy politycy zaskarżyli polskie plany w Komisji Europejskiej, a minister do spraw ochrony środowiska landu Brandenburgia, w oficjalnym piśmie do Ministra Gospodarki radzi Polsce odstąpienie od realizacji projektu PPEJ. Niemieccy eksperci mają zastrzeżenia do Programu Polskiej Energetyki Jądrowej w zakresie oceny oddziaływania na środowisko,

planowanych elektrowni jądrowych. Zachodni sąsiedzi proponują ewentualną pomoc w unowocześnieniu polskiej energetyki poprzez wprowadzenie na szeroką skalę nowych instalacji do produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych. Ostatnie propozycje niemieckie dotyczą realizacji nawet wspólnych inwestycji w zakresie OZE.

Unia Europejska wspiera kogenerację – Dyrektywa 2004/08/EC

Kogeneracja jest to tzw. skojarzona gospodarka energetyczna wykorzystująca znacznie lepiej uzyskaną energię cieplną z przetwarzanego paliwa. Jest to proces technologiczny jednoczesnego wytwarzania energii elektrycznej i maksymalnego zagospodarowania energii cieplnej. Technologia, dzięki której uzyskujemy wyższą sprawność energetyczną i duże oszczędności – ekonomiczne i ekologiczne. Warunkiem koniecznym jest posiadanie możliwości zagospodarowania uzyskanej dużej ilości energii cieplnej przy niskich kosztach jej transportu.

W elektrowniach jądrowych nie można zastosować kogeneracji.

W elektrowniach jądrowych nie wykorzystuje się do celów grzewczych energii cieplnej, ponieważ elektrownie te są lokalizowane daleko od dużych aglomeracji miejskich i przesyłanie ciepła na duże odległości jest nieopłacalne. Technologia jądrowa wymaga rozbudowanego systemu chłodzenia i w związku z tym procesem technologicznym występują bardzo duże straty ciepła niewykorzystanego. Dlatego, duża ilość energii cieplnej przedostaje się do atmosfery w postaci pary wodnej - gazu cieplarnianego.

Uzyskanie energii w elektrowni jądrowej odbywa się poprzez bardzo złożony proces rozszczepiania jądra atomowego w jeszcze bardziej złożonym technicznie reaktorze jądrowym. W następnym etapie technologicznym jest proces zamiany uzyskanej energii cieplnej na energię elektryczną. Należy tutaj powiedzieć, że w procesie rozszczepiania jądra atomowego uzyskuje się więcej energii cieplnej niż można jej przetworzyć na energię kinetyczną (mechaniczną), a tej na energię elektryczną. W związku z tym zachodzi jeszcze konieczność zastosowania nieekonomicznego i bardzo kosztownego etapu chłodzenia, niezbędnego ze względów technologicznych i dla zachowania bezpieczeństwa. Dlatego też, technologia produkcji energii elektrycznej z atomu jest w praktyce mniej efektywna w porównaniu z innymi technologiami, szczególnie z tymi które wykorzystują ogólnie dostępną energię odnawialną.

Droga do osiągnięcia celu, jakim jest uzyskanie prądu, jest więc najdłuższą ze wszystkich znanych technologii produkcji energii elektrycznej. Dlatego ceny za energię elektryczną będą zawsze najwyższe ze wszystkich znanych nam technologii produkcji energii elektrycznej.

Nadmiar energii cieplnej ma ujście w postaci pary wodnej. W ten sposób duże ilości antropogenicznej pary wodnej – bardzo wpływowego gazu cieplarnianego - przedostaje się do atmosfery. Elektrownie jądrowe w dużym stopniu przyczyniają się do zmian warunków atmosferycznych na danym obszarze.

Liczne instalacje tego rodzaju mogą też wpływać na ewentualne globalne zmiany klimatyczne.

Zdaniem Polskiego Lobby Przemysłowego, konieczne jest rozpoznanie zagadnienia w świetle nowych technologii i trendów światowych w tej branży pod kątem bezpieczeństwa ekonomicznego i ekologicznego przez Ministra Gospodarki, odpowiedzialnego za transformację polskiej energetyki i efektywność technologiczną oraz ekonomiczną. Niezbędna jest rewizja i aktualizacja polityki energetycznej Polski do 2030 roku. Program Polskiej Energetyki Jądrowej (PPEJ) musi zostać poddany rewizji i technologiczno - ekonomicznej weryfikacji, a po uzyskaniu negatywnych wyników należy natychmiast odstąpić od jego realizacji.

Koordinator

POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

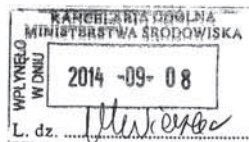

Prof. ndzw. dr hab. Paweł Soroka

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel: 0-22 827-17-68; **fax:** 0-22 826-03-54
tel. kom. 0603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl ; www.plp.info.pl

Warszawa, 1 września 2014 r.

Szanowny Pan
Maciej H. Grabowski
Minister Środowiska

Szanowny Panie Ministrze,

Dotyczy: powstałej z inicjatywy USA koalicji na rzecz klimatu i czystego powietrza w ramach Konwencji Klimatycznej ONZ - UNFCCC.

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego przedstawia ponownie swoje stanowisko w sprawie budowy w Polsce spalarni odpadów komunalnych. Wcześniej zwracaliśmy się w tej sprawie do Ministra Środowiska oraz do Sejmowej Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa, przedstawiając wyczerpujące uzasadnienie zagrożenia ekologicznego. W następnych latach zebrane bardziej szczegółowe informacje i dowody potwierdziły, że nowoczesnie działające spalarnie są bardzo drogie i nieobojętne dla zdrowia ludzi oraz stanu środowiska. Stosowane technologie termicznego przetwarzania są działaniem pseudoekologicznym i również nieefektywnym pod względem gospodarczym.

Niezrozumiała jest także i prowadzona wbrew zasadom logiki polityka Komisji Europejskiej, preferująca projekty budowy spalarni śmieci (co wynika pośrednio z zapisów w odpowiednich dyrektywach), w kontekście działań na rzecz ochrony klimatu i czystego powietrza. Popieranie nieracjonalnej technologii zanieczyszczającej środowisko naturalne licznymi związkami

chemicznymi, toksycznymi dla zdrowia i przyrody - w porównaniu z innymi instalacjami, jest nierozsądne. W dodatku, bez żadnych pozytywnych efektów gospodarczych z wysokim emitorem, który jest źródłem emisji gazów cieplarnianych szkodzących człowiekowi i przyrodzie.

W Polsce zaplanowano budowę wielu spalarni za wielomiliardową kwotę, co jest przejawem nierozważnych działań inwestycyjnych. W Unii Europejskiej jest obecnie 382 spalarni, które rocznie spalają ponad 67 mln ton tej materii, bez pozytywnego efektu energetycznego i rzeczywistych korzyści gospodarczych, łącznie z emisją szkodliwych dla zdrowia gazów cieplarnianych. Taka polityka jest sprzeczna z gospodarką zrównoważonego rozwoju i z rzeczywistą ochroną środowiska naturalnego.

Wszystkich gazów antropogenicznych, obecnych w powietrzu atmosferycznym (w tym gazów cieplarnianych), jest ok. 400 i stale przybywa. Jest to rozproszona substancja składająca się z wielu różnych związków chemicznych w stanie lotnym oraz w postaci pyłów o zmiennym stanie i różnym czasie zawieszenia w powietrzu. Sumaryczna ilość gazów cieplarnianych w atmosferze jest pokaźna i mierzona jest już w procentach. Jest to więc ilość stokrotnie większa od stężenia dwutlenku węgla, który nie jest gazem cieplarnianym (E. Przybysz & W. Klimek). W powietrzu atmosferycznym ilość (stężenie) substancji w postaci gazów i pyłów zawieszonych rośnie z każdym rokiem. Do gazów cieplarnianych antropogenicznych zaliczana jest również para wodna, powstająca w niektórych dużych instalacjach przemysłowych.

Przepisy Unii Europejskiej obecnie nie przewidują pomiaru sumarycznego wszystkich składników antropogenicznych w powietrzu atmosferycznym tzn. wszystkich gazów w postaci lotnych związków chemicznych. Nie mamy pełnego obrazu faktycznego zanieczyszczenia powietrza substancją gazową lub pyłową wytworzoną przez człowieka. W ostatnich latach poznaliśmy w Polsce wyniki pomiaru stężenia PM10 i PM2,5. System oceny jakości powietrza został powiększony o pomiary stężenia PM2,5, co przybliżyło nas tylko trochę do rzeczywistego stężenia zanieczyszczenia powietrza. Niemniej jednak, obecny system pomiaru ilości zanieczyszczenia, w tym ilości gazów cieplarnianych, daleki jest od doskonałości i wymaga pilnej nowelizacji.

System oceny jakości powietrza stosowany w Unii Europejskiej i w Polsce obejmuje badanie poziomu stężenia kilkunastu wybranych substancji takich jak: pył drobny PM10 oraz PM2,5, dwutlenek siarki, dwutlenek azotu, benzen, ołów, kadm, arsen, nikiel, rtęć, benzo(a)piren jako wyznacznik wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych oraz ozon, tlenek węgla. System ten nie obejmuje na przykład całej grupy toksycznych substancji takich jak: dioksyny, furany, perfluorowęglowodory PFCS, sześćciofluorek siarki SF₆ i wiele innych. Wymienione powyżej substancje ze względu na dużą toksyczność oraz zdolności absorpcyjne należą również do gazów cieplarnianych i są emitowane w dużych ilościach szczególnie w omawianych spalarniach.

Sumaryczna ilość wszystkich substancji wchodzących w skład powietrza atmosferycznego w wielu dzisiejszych aglomeracjach miejskich jest bardzo duża i może być mierzona w procentach. Ile emitujemy gazów cieplarnianych w rzeczywistości, a których ilości nie określamy pomiarami standardowymi? Nikt zapewne dokładnie tego nie wie i nie analizuje.

Wyżej wymienione substancje, obecne w powietrzu, działają szkodliwie na zdrowie człowieka oraz wywołują nowe zjawiska atmosferyczne poprzez zwiększone pochłanianie energii promieniowania słonecznego. Absorpcja energii promienistej Słońca wywołuje efekt nagrzewania się powietrza i powiększania temperatury atmosfery. Nagrzewanie się mas powietrznych w strefach dużych aglomeracji miejskich daje efekty termiczne w atmosferze, polegające na różnicowaniu temperatur mas powietrznych i powstawaniu huraganów oraz innych zawirowań powietrza (np. lokalnych trąb powietrznych oraz gwałtownych opadów). Wzrost temperatury powietrza, częstotliwości i nasilenia pogodowych zjawisk ekstremalnych może nawet prowadzić nie do ocieplenia klimatu, a przeciwnie - do ochłodzenia. Wzrost zanieczyszczenia (zapylenia) powietrza atmosferycznego i zmniejszenie przepływu energii słonecznej może być rzeczywistą przyczyną domniemyanych zmian klimatycznych. Z dużym prawdopodobieństwem można powiedzieć, że zagraża nam nie ocieplenie, a ochłodzenie klimatu, ponieważ ilość energii promienistej Słońca docierająca do skorupy ziemskiej zmniejszyła się w ostatnich latach o kilka procent, także w związku z dużym zanieczyszczeniem powietrza atmosferycznego. Jednym z bardzo liczących się źródeł emisji bardzo szkodliwych dla zdrowia gazów cieplarnianych są właśnie spalarnie odpadów komunalnych.

Jeżeli proces termicznego przetwarzania służy uzyskaniu i zagospodarowaniu całej ilości energii cieplnej i/lub pozyskaniu odpowiedniej ilości nowej substancji materialnej (w stanie skupienia: gazowej, ciekłej lub stałej) mającej gospodarcze zastosowanie z minimalnym oddziaływaniem na środowisko, to możemy mieć tu do czynienia z technologią zrównoważonego rozwoju gospodarczego. W przypadku niespełnienia żadnego z wymienionych warunków nie możemy mówić o zrównoważonym rozwoju gospodarczym, gdyż mamy wtedy efekt dokładnie odwrotny: nieracjonalną i nierozsądną inwestycję, nie dającą żadnego pozytywnego efektu gospodarczego i ekologicznego.

A przecież Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej mówi w art. 5 – „Rzeczpospolita Polska zapewnia ochronę środowiska kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju”.

Przykładem niegospodarnego i nieekologicznego działania są między innymi dwie spalarnie warszawskie, na temat których przedstawiliśmy opracowania: pt. **„Odpady komunalne nie są paliwem, spalanie tej materii zatrzuwa powietrze, toksycznymi gazami i pyłem”. „Spalanie odpadów komunalnych nie jest utylizacją, lecz jest rzeczywistym źródłem emisji gazów cieplarnianych”. „Antropogeniczne gazy cieplarniane”. „Odpady**

komunalne nie są paliwem i uzyskanie z tej materii energii elektrycznej jest iluzją”.

Z wytarzami racunków

PRZEDSTAWICIEL GRUPY EKSPERTÓW
POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

Wiesław Klimcz
Mgr inż. Wiesław Klimek

Koordinator
POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

Paweł Soroka
Prof. ndzw. dr hab. Paweł Soroka

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel: 0-22 827-17-68; **fax:** 0-22 826-03-54
tel. kom. 0603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl ; www.plp.info.pl

Warszawa, 3 grudnia 2014 r.

Szanowny Pan
Maciej H. Grabowski
Minister Środowiska

Szanowny Panie Ministrze,

Apel Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w sprawie czystego powietrza atmosferycznego na podstawie pomiarów stężenia zanieczyszczeń.

Z każdym rokiem wzrasta zanieczyszczenie powietrza atmosferycznego. Potwierdzają to terenowe i regionalne pomiary stężenia gazów i pyłów. System Oceny Jakości Powietrza (SOJP) funkcjonuje we wszystkich gminach i powiatach w ilości kilku tysięcy stacji pomiarowych (ok. tysiąca stacji i ok. trzech tysięcy stanowisk pomiarowych). Wojewódzkie inspektoraty ochrony środowiska na swoich stronach internetowych przedstawiają wyniki pomiarów stężenia poszczególnych składników (vide SOJP - WIOŚ). W powietrzu jest ok. 400 różnych substancji, ale badanych systematycznie jest tylko kilkanaście związków chemicznych. Występują ciągłe przekroczenia norm stężenia poszczególnych składników gazowych i pyłów. Nie podawane są natomiast ilości sumaryczne wszystkich badanych składników; media nie nagłaśniają tych informacji. Badania standardowe obejmują: dwutlenek siarki, dwutlenek (podtlenek) azotu, benzen, związki ołowiu, kadmu, arsenu, niklu, rtęci, także benzo(a)piren jako wyznacznik wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych oraz ozon i tlenek węgla. Badania te nie obejmują natomiast całej grupy toksycznych substancji takich jak: polichlorowane bifenyle,

dioksyne, furany, pestycydy, perfluorowęglowodory PFCS, sześć fluorków siarki SF_6 i dziesiątki innych.

Substancje te są antropogenicznymi gazami cieplarnianymi. Antropogeniczne substancje obecne w powietrzu działają szkodliwie na zdrowie człowieka oraz wywołują nowe zjawiska atmosferyczne poprzez zwiększone pochłanianie energii promieniowania słonecznego. Absorpcja energii promienistej Słońca wywołuje efekty nagrzewania się powietrza i powiększania temperatury atmosfery. Nagrzewanie się mas powietrznych w strefach dużych aglomeracji miejskich daje efekty termiczne w atmosferze, polegające na różnicowaniu temperatur mas powietrznych i powstawaniu huraganów oraz innych zawirowań powietrza w postaci np. lokalnych trąb powietrznych oraz gwałtownych opadów atmosferycznych.

Do tych efektów termicznych nie przyczynia się dwutlenek węgla, który nie jest gazem cieplarnianym ze względu na swoje specyficzne własności fizyczne (absorpcja energii i emisja energii). Wspomniane własności dwutlenku węgla potwierdzają również amerykańscy naukowcy i badacze. Stężenie CO_2 w powietrzu jest stokrotnie mniejsze od stężenia wszystkich rzeczywistych gazów cieplarnianych, których ilość mierzona jest już w procentach. Badania stężenia dwutlenku węgla wykonuje w Polsce tylko sześć stacji badawczych, z tego tylko jedna stacja robi sprawozdania roczne ze swoich badań (IOŚ - SKMŚ). Z tych sprawozdań wynika, że nie ma przyrostu stężenia dwutlenku węgla w atmosferze, jedynie widoczne są wieloletnie wahania w górę lub w dół o kilka ppm. Występują natomiast duże wahania sezonowe – przyrost w okresie zimowym i całkowity spadek w okresie letnim (wegetacja roślin). Różnice pomiędzy latem i zimą w stężeniu CO_2 w powietrzu wynoszą nawet 100 ppm, tj. pomiędzy ok. 0,35 promila a ok. 0,45 promila.

z wyrazami szacunku

PRZEDSTAWICIEL GRUPY EKSPERTÓW
POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

Wiesław Klimek

Mgr inż. Wiesław Klimek

KOORDYNATOR
POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

Paweł Soroka

Prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

Akademia z okazji Europejskiego Dnia Maszynisty w Gdyni
– 12 września 2014 r.

Referat wygłasza Prezydent Związku Zawodowego Maszynistów Kolejowych
w Polsce – Leszek Miątek

Akademia z okazji Europejskiego Dnia Maszynisty w Gdyni
w dniu 12 września 2014 r. – wystąpienie prof. nadzw. dr hab. Pawła
Soroki – Koordynatora PLP

Poczty sztandarowe uczestniczące w Regionalnym Świącie Polskich
Maszynistów Kolejowych PKP CARGO S.A. w Piotrkowie Trybunalskim
w dniu 12 października 2014 r.

Uczestnicy, a wśród nich koordynator PLP Paweł Soroka, Regionalnego Święta Polskich Maszynistów Kolejowych PKP CARGO S.A. w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 12 października 2014 r.

Uczestnicy, a wśród nich koordynator PLP Paweł Soroka, Regionalnego Święta Polskich Maszynistów Kolejowych PKP CARGO S.A. w Piotrkowie Trybunalskim

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
na łamach prasy i w Internecie
(kwiecień 2014 r. – marzec 2015 r.)

Jubileusz PLP

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego podczas uroczystości swojego XXI-lecia wręczało wyróżnienia „Bene Meritus pro Industria Poloniae” (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu). Wśród laureatów znalazł się prezes PESA Bydgoszcz, którego kandydaturę zgłosił ZZM.

Salę konferencyjną Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych w Warszawie wypełnili 22 marca naukowcy, inżynierowie, przedstawiciele wojska i polityki związani z gospodarką. Nie zabrakło również związków zawodowych, z szefem OPZZ Janem Guzem i przewodniczącym Branży Transport OPZZ oraz prezydentem ZZM Leszkiem Miętkiem na czele.

Uroczystość prowadził prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka, koordynator PLP. Przedstawiciele wojska oraz wyróżnieni prezesi firm prezentowali swoje najnowsze projekty, mówili o potrzebie stawiania na polską myśl techniczną i budowania firm inżynierskich. Podkreślano konieczność zwiększenia nakładów na badania i wspierania współpracy naukowo-przemysłowej. Koreluje to z dążeniami związków zawodowych – firmy konkurujące technologią, a nie tanią siłą roboczą, generują stabilne, dobrze płatne miejsca pracy. Takemu rozwojowi patronuje również ZZM, który zgłosił do Honorowego Wyróżnienia PLP prezesa Pesy Tomasza Zabackiego. Kapituła konkursu kierując się kryteriami całokształtu dorobku zawodowego, znaczących dokonań w działalności przemysłowo-gospodarczej, osiągnięć naukowych wdrożonych do praktyki przemysłowej oraz ich znaczeniem dla społeczeństwa i gospodarki narodowej uznała zasługi naszego kandydata.

M.

„Głos Maszynisty”
– kwiecień 2014 r.

XI-LECIE POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

22 marca 2013 roku w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych w Warszawie odbyła się uroczystość dwudziestej pierwszej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Przybyli na nią prezesi przedsiębiorstw i firm, dyrektorzy instytutów – cywilnych i wojskowych, prezesi i działacze organizacji społecznych i stowarzyszeń, przedstawiciele Wojska Polskiego, pracownicy naukowcy i działacze związków zawodowych współpracujących z PLP oraz dziennikarze.

Powitał ich Koordynator PLP prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka, przedstawiając dokonania Polskiego Lobby Przemysłowego w okresie od marca 2013 roku do marca 2014 roku. Jego wystąpienie poprzedziła prezentacja multimedialna przedstawiająca sylwetkę Patrona PLP Eugeniusza Kwiatkowskiego – wybitnego polityka gospodarczego i męża stanu, budowniczego Gdyni i Centralnego Okręgu Przemysłowego. Następnie wystąpił prof. nadzw. dr hab. Ryszard Szczepaniak – Dyrektor Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych, który także przywitał przybyłych na uroczystość i przedstawił – za pomocą prezentacji multimedialnej i krótkiego filmu – działalność i dorobek naukowy, a także produkty ITWL.

W uroczystości wzięli udział m.in.: Grażyna Henclewska- Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki, Poseł na Sejm RP Jerzy Polaczek, Gen. bryg. Włodzimierz Nowak – Dyrektor Departamentu Polityki Zbrojeniowej w Ministerstwie Obrony Narodowej, płk Witold Lewandowski – przedstawiciel Biura Bezpieczeństwa Narodowego, kontradmirał Marek Kurzyk – reprezentujący Sztab Generalny Wojska Polskiego, oraz przedstawiciel Dowództwa Generalnego Rodzajów Sił Zbrojnych.

Najważniejszą częścią uroczystości XI-lecia PLP było wręczenie II edycji Wyróżnień Honorowych Polskiego Lobby Przemysłowego pt. „Bene Meritus pro Industria Poloniae” (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu). Kapituła Honorowego Wyróżnienia w składzie: prof. dr hab. inż. Jerzy Kłamka (przewodniczący), prof. dr hab. Andrzej Janicki, Gen. dyw. w st. spocz. prof. dr hab. Jerzy Modrzewski, prof. nadzw. dr hab. inż. Ryszard Szczepaniak, dr inż. Andrzej Ciszewski, dr inż. Piotr Matejuk, płk w st. spocz. mgr inż. Jerzy Kade, inż. Zygmunt Dębiński i Marek Łukaniuk, uwzględniając wcześniej ustalone niżej wymienione kryteria wyboru osób zasługujących na Honorowe Wyróżnienie PLP:

- całokształt dorobku zawodowego,
- znaczące dokonania w działalności przemysłowo-gospodarczej,
- osiągnięcia naukowe wdrożone do praktyki przemysłowej,

oraz ich znaczenie dla społeczeństwa i gospodarki narodowej.

podjęła decyzję o przyznaniu w tym roku Honorowego Wyróżnienia **Bene Meritus pro Industria Poloniae – Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu** następującym osobom:

1. **Mgr inż. Krzysztofowi Dędkowi – Prezesowi Przedsiębiorstwa Sprzętu Ochronnego Maskpol S.A.**, którego kandydaturę zgłosił członek Kapituły mgr inż. Jerzy Kade.
2. **Dr inż. Ryszardowi Kardaszowi – Prezesowi PCO S.A. i Bumar**

Elektronika S.A., którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie „SILA i HONOR” im. Gen. Sławomira Petelickiego.

3. **Mgr inż. Edwardowi Margańskiemu – założycielowi i współwłaścicielowi Zakładów Lotniczych Margański&Mysłowski Sp. z o.o.**, którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich.

4. **Inż. Bogdanowi Tatarowskiemu – Prezesowi Zakładu Rozwoju Technicznej Ochrony Mienia „TECHOM” Sp. z o.o.**, którego kandydaturę zgłosiła Naczelna Organizacja Techniczna – Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych.

5. **Mgr Tomaszowi Zaboklickiemu – Prezesowi firmy Pojazdy Szybowe PESA Bydgoszcz S.A.**, którego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce.

Wygrawerowane w brązie tablice Honorowego Wyróżnienia PLP „Bene Meritus pro Industria Poloniae” tegorocznym laureatowi wręczyli: Grażyna Henclewska – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki, Gen. Włodzimierz Nowak – Dyrektor Departamentu Polityki Zbrojeniowej MON i przewodniczący Kapituły prof. dr hab. inż. Jerzy Kłamka. Towarzyszyli im przedstawiciele instytucji, które zgłosiły kandydatów do Honorowego Wyróżnienia. Warto dodać, iż po raz pierwszy Honorowe Wyróżnienie „Bene Meritus pro Industria Poloniae” – „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu” zostało przyznane rok temu – z okazji dwudziestej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego – pośmiertnie następującym osobom: prof. Janowi Czocharalskiemu, prof. Januszowi Groszkowskiemu, gen. dr Tadeuszowi Jauerowi, gen. prof. Sylwestrowi Kaliskiemu, inż. Marianowi Migdalskiemu, inż. Tadeuszowi Sendziomowi i prof. Tadeuszowi Sołtykowi.

Po wręczeniu tablic Honorowych Wyróżnień zaprezentowano prezentacje multimedialne przedsiębiorstw i firm kierowanych przez laureatów tegorocznej edycji Wyróżnienia. Wręczono także dyplomy najaktywniejszym ekspertom Polskiego Lobby Przemysłowego.

Po tem wystąpił współpracujący z PLP ekonomista prof. dr hab. Artur Śliwiński, którego krótki referat poświęcony był globalnemu kryzysowi finansowo-gospodarczemu i ocenie jego wpływu na polską gospodarkę, a także możliwym scenariuszom rozwoju tego kryzysu. Po nim głos zabrali goście imprezy: Poseł na Sejm RP Jerzy Polaczek, Jan Guz – Przewodniczący Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych, Leszek Miętek – Prezydent Związku Zawodowego Maszynistów Kolejowych w Polsce i inż. Witold St. Michałowski – redaktor naczelny miesięcznika „Rurociagi”.

Ponadto uczestnicy uroczystości otrzymali kolejny rocznik Polskiego Lobby Przemysłowego – publikację nr 25, zawierającą opinie, opracowania i stanowiska PLP z roku ubiegłego i początku 2014 roku.

Warto dodać, iż całą imprezę filmowała ekipa Telewizji Internetowej INTERWIZJA z Białej Podlaskiej.

Uroczystość zamknęła część nieoficjalna, przy stole szwedzkim, podczas której udzielano wywiadów, wymieniano poglądy oraz nawiązywano kontakty i nowe znajomości.

„Rurociagi” nr 1–2/69/2014

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE

Jak wyeliminować błędy w „zbrojeniówce”

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie powołania Polskiej Grupy Zbrojeniowej

Zdaniem Polskiego Lobby Przemysłowego, przy wypracowaniu nowej formuły konsolidacji polskiego przemysłu obronnego w postaci Polskiej Grupy Zbrojeniowej należy uwzględnić wnioski wynikające z dotychczasowej konsolidacji, mianowicie: zamiast redukcji zatrudnienia w centrach, nastąpiła nieuzasadniona rozbudowa struktur w spółkach dominujących i realizacja celów odcinkowych, autonomicznych (zamiast rozwojowych działań strategicznych i operacyjnych, zapewniających zaopatrzenie armii).

Tymczasem struktura zarządzająca skonsolidowaną grupą powinna wynikać z jej celów i zadań, określonych przede wszystkim przez szacowaną wielkość zamówień MON w ciągu najbliższych kilkunastu lat oraz możliwości eksportowych. Struktura ta powinna być ilustrowana wobec spółek zależnych, a nie rozbudowana ponad nimi – często niepotrzebnie dubluje działania podejmowane w spółkach zależnych i wydłużając obieg środków finansowych.

1. Powołanie zadania budowy Polskiej Grupy Zbrojeniowej Agencji Rozwoju Przemysłu nie rokuje dobrze, biorąc pod uwagę, iż Agencja ta nie poradziła sobie z konsolidacją polskiego przemysłu stoczniowego i w znacznym stopniu przyczyniła się do utraty znacznego potencjału tego przemysłu (upadek Stoczni Szczecińskiej i Stoczni Gdynia). Poza tym ARP, będąc na początku procesu konsolidacji polskiego przemysłu obronnego jedną ze spółek konsolidujących, doprowadziła do sprzedaży najważniejszych przedsiębiorstw polskiego przemysłu lotniczego kapitałowi zagranicznemu.

2. Największą słabością procesu przekształceń polskiej zbrojeniówki jest brak integracji działań i podejmowana decyzja w szeroko pojmowanej sferze obronności, zarówno w armii, jak i jej zapleczu gospodarczym w Urzędzie ds. Uzbrojenia, od lat porównywalny m.in. przez Polskie Lobby Przemysłowe. Nie ma nawet ministra odpowiedzialnego za nadzorowanie realizacji programu konsolidacji, a między resortami – Ministerstwem Obrony Narodowej a Ministerstwem Skarbu Państwa, czy Ministerstwem Gospodarki – dochodziło na tym tle do różnych zdań i ciągłych sporów, przede wszystkim ze względu na różnicę dążeń, cele oraz interesy.

3. Konsolidacja dotychczasowych spółek Bumar Sp. z o.o. (Polski Holding Obronny), Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych i Huty Stalowa Wola w jedną dużą grupę powinna przynieść takie efekty jak: zwiększenie konkurencyjności, wzbogacenie oferty oraz stabilność poprzez współdziałanie i oferowanie coraz nowszych produktów i usług zarówno na rynku krajowym, jak i zagranicznym, a co najważniejsze – zapewnienie skuteczności kontroli i nadzoru wytyczającego się z funkcji Sejsu Zbrojnych RP.

4. Budowanie Polskiej Grupy Zbrojeniowej powinno opierać się przede wszystkim na konsolidacji zadaniowej, integrującej procesy zarządzania kluczowymi kompetencjami spółek wchodzących w jej skład, w ramach wyodrębnionych profili działalności. Daje to szansę na scentralizowanie i skuteczną koordynację działań w obszarze obszarów funkcjonalnych, wynikających z ukształtowanego podziału zadań.

5. Należy zwiększyć rolę Ministerstwa Obrony Narodowej w sprawowaniu nadzoru właścicielskiego nad Polską Grupą Zbrojeniową, co będzie wymagało wyposażenia ministra obrony narodowej – konstytucyjnie odpowiedzialnego za obronę i bezpieczeństwo państwa – w odpowiednie instrumenty. Formuła tego nadzoru powinna uwzględnić całość cyklu życia produktu (uzbrojenia) mającego znaleźć się na wyposażeniu wojska: projekt, jego wdrożenie, eksploatacja i serwis, wycofanie.

6. Zgodnie ze statutem Polskiej Grupy Zbrojeniowej, Minister Skarbu Państwa – odpowiedzialny za zapewnienie wpływu z prywatyzacji do budżetu państwa a nie za bezpieczeństwo państwa – zyskuje całkowitą władzę i kontrolę nad nią, a rolę MON jest de facto iluzoryczna. Minister Skarbu Państwa ma wykonywać prawa z akcją i to on jednoosobowo będzie wykonywać funkcje Walnego Zgromadzenia. Oznacza to, że cel, który sobie wcześniej postawiono został osiągnięty – oczywiście chodzi tu o interesy MSP.

7. Czytając wnikiwie zapisy statutu można właściwie odczytać zawarte w nich intencje, że Skarb Państwa w przyszłości wcale nie musi mieć większościowego udziału w PHZ. Oznacza to, że z góry zakłada się, iż Skarb Państwa w przyszłości utraci kontrolę nad koncentrującą podstawowy potencjał polskiego przemysłu obronnego Polską Grupą Zbrojeniową. Ta sytuacja wymaga radykalnej zmiany, funkcji: le powinien przejąć Minister Obrony Narodowej, odpowiedzialny za zapewnienie bezpieczeństwa państwa.

8. Nadzór właścicielski nad PGZ sprawuje Minister SP i to on podej-

muje decyzje o wyznaczeniu członków rady nadzorczej, którym do dalszego przynajmniej jest bardzo ważne kompetencje decyzyjne dotyczące określania prawa głosu na Walnym Zgromadzeniu wspólników spółek, w których PGZ posiada udziały. Rola MON sprowadza się wyłącznie do wyrażania opinii na temat powołania członków rady (pośród 5), tzw. zgoda MON w stocie nie ma większego znaczenia z punktu widzenia realnej władzy i kontroli nad spółką.

9. Brakuje stosownych „odrębnych przepisów”, na które się powołuje „załączyciel”, dotyczących podmiotów przemysłowego potencjału obronnego oraz przedsiębiorstw o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym.

10. Finansowanie Polskiej Grupy Zbrojeniowej powierzyć jednemu bankowi, a mianowicie Bankowi Gospodarstwa Krajowego.

11. W ramach Polskiej Grupy Zbrojeniowej powinien powstać trzy podgrupy (dywizje) remontowo-serwisowa, (do której weszłyby Wojskowe Przedsiębiorstwa Remontowo-Produkcyjne), produkcyjna i część odpowiedzialna za eksport. Rekomendując powyższy model konsolidacji należy wypracować koncepcję aliansów strategicznych. Taka koncepcja musi już na etapie rekomendacji znaleźć kierunki rozwiązań organizacyjnych, jak mają wyglądać struktury aliansu, w jaki sposób ma być zorganizowane finansowanie projektu aliansowego, czy to ma być podmiot oddzielny (samodzielny) i jaka forma – spółka czy oddział – czy? Inni ze swoją strukturą, czy też najprawdopodobniej z aliansu (aliant), kto ma reprezentować (jaki podmiot) alians wobec świata zewnętrznego, w tym wobec banków, wobec dawców grantów na podejmowane prace badawcze: jaki ma być podział ryzyka?

12. W ramach Polskiej Grupy Zbrojeniowej należy zaprzestać transferu ze spółek wchodzących do PHZ – tak jak to było w Grupie BUMAR – środków finansowych do centrów Grupy w różnej formie: dywidendy, zlecenia różnych prac dla centrów niosących rozwój, jako materiału do opracowania np. studium, koncepcji rozwoju itp. Złoczonego przez decydujących centrów zaprzężoną formę, horrendalnie wysokie wynagrodzenie zarządu centrów i zatrudniania w niej dodatkowego personelu (wysoko płatnych menedżerów) do koordynowania i wymyślania różnego typu prac i obciążanie nimi podmiotów konsolidowanych (przy jednoczesnym pozostawianiu ich dotychczasowych premii i nagród). Przeczek obra firma spoza grupy (konsultingowa, ankieterska, szkoleniowa czy inna) nie jest w stanie opracować koncepcji rozwoju grupy bez szerokiego udziału

spółek wchodzących do Grupy oraz wojska. Przykład z tego typu prac mają jedynie owe zewnętrzne firmy. Dotyczy to również narzucania bardzo drogiej firm (przeważnie zaprzężonych z członkami Zarządu) do badania bilansów. Jednocześnie wiąże się to z narzucaniem liczących szkoleń na ten temat, czyli działań doszkalących, niemających wiele wspólnego z koncepcjami rozwoju grupy.

13. Polska Grupa Zbrojeniowa w swojej działalności nie powinna się także koncentrować na wyprzedzaniu nieruchomości należących do spółek zależnych i przejmowaniu udziałów z tego powodu. Statut PHZ wyraźnie sugeruje takie dą-

nia.

14. Niezbędne jest wypracowanie koncepcji związania z Polską Grupą Zbrojeniową jednostek badawczo-rozwojowych pracujących na rzecz obronności i instytucji wojskowych itp. z pośrednictwem aliansów strategicznych – w porozumieniu z szefami tych jednostek i instytucji.

Warszawa, luty 2014 roku

Polskie Lobby Przemysłowe zamierza monitorować proces powołania Polskiej Grupy Zbrojeniowej i w przyszłości zgłaszać rozważne postulaty dotyczące jej kształtu.

„Myśl Polska” – 13-20 kwietnia 2014 r.

opinia

PAWEŁ
SOROKA

Polskie Lobby
Przemysłowe

Do zmian w programie na pewno dojdzie. Na kwietniowych Dniach Przemysłu 2014 przedstawiciele MON dali to dyplomatycznie do zrozumienia. Zmiany obejmą na pewno elementy uzbrojenia. Będą dotyczyć pozyskania samolotów wielozadaniowych, okrętów podwodnych oraz rakiet. Jednak priorytetem powinna być obrona przeciwlotnicza. Przed laty posiadaliśmy cztery brygady takich wojsk. Z czasem

ich liczba spadła do jednej brygady wyposażonej w uzbrojenie z lat 70. XX w. Tak, to nie żart. Nie dość, że mamy mało sprzętu, to ten, który posiadamy, pamięta wojnę izraelsko-palestyńską. Niestety mimo posiadania samolotów F-16 powinniśmy też pomyśleć o dodatkowych zakupach samolotów wielozadaniowych. Obecny program przewiduje modernizację samolotów SU-22. Jednak powinniśmy poważnie rozważyć zakup nowych maszyn. Zwłaszcza że migi też nie są najnowsze. Zakup nowych wielozadaniowych samolotów to chyba najlepsze rozwiązanie gwarantujące nam bezpieczeństwo.

„Dziennik Gazeta Prawna” – 5.05.2014 r.

Brońmy się mądrze

21-07-2014 | Aktualności

 Wydrukuj

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego przekazało najwyższemu decydentom oraz dowódcom wojskowym stanowisko w sprawie udziału krajowego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w budowie nowego systemu obrony powietrznej.

Organizacja podkreśla, że program modernizacji obrony przeciwlotniczej i przeciwrakietowej jest jedynym wśród wszystkich programów modernizacyjnych polskiej armii wpływającym bezpośrednio na bezpieczeństwo państwa, a nie tylko poprawianie zdolności bojowych wojsk obrony powietrznej. „Jest to gwarant funkcjonowania systemu kierowania państwem podczas kryzysu i wojny, warunkujący możliwość sprawnego funkcjonowania podsystemu militarnego Sił Zbrojnych oraz infrastruktury gospodarczej kraju. Podjęcie decyzji w jego sprawie będzie miało zasadnicze znaczenie dla polskiej obronności i polskiej gospodarki” – pisze Lobby.

Teoretycznie rzecz biorąc istnieją trzy drogi stworzenia nowego systemu: jego zakup za granicą, produkcja w całości w kraju oraz wariant mieszany. Ponieważ druga ewentualność jest niemożliwa do realizacji ze względu na nieposiadanie przez nasz przemysł odpowiednio nowoczesnych technologii, PLP jest zdania, że dla dobra kraju i Sił Zbrojnych RP powinien być realizowany trzeci sposób, tj. produkcja w kraju z udziałem kontrahenta zagranicznego.

Lobby ocenia, że potencjał polskiego przemysłu oraz jego zaplecza badawczo-rozwojowego umożliwia trzeci stopień polonizacji zestawów rakietowych, zapewniający prawie 36% zwrotu do budżetu państwa globalnej kwoty kontraktu w formie podatków i innych obciążeń, a także pozwalający stworzyć w kraju prawie 5300 dodatkowych miejsc pracy w stosunku do stopnia drugiego w okresie 10 lat realizacji programu.

„Realizacja z tak dużym udziałem polskiego przemysłu gwarantuje suwerenność w zakresie eksploatacji zestawów. Dodatkowymi korzyściami wynikającymi z realizacji projektu przez firmy polskie z poddostawcą zagranicznym są korzyści strukturalne i korzyści w sferze transferu i komercjalizacji polskich technologii. Kolejnym atutem dużego stopnia polonizacji jest łatwa dostępność użytkownika do serwisu i wpływ na sposób zabezpieczenia logistycznego w trakcie eksploatacji sprzętu oraz łatwość dokonywania zmian, adaptacji, modernizacji i wprowadzania nowych funkcji” – czytamy w stanowisku. Mowa w nim także o tym, że kooperant zagraniczny nie powinien być wybierany w przetargu, lecz wspólnie z głównym realizatorem programu – konsorcjum 10 polskich przedsiębiorstw i jednostek badawczych – powinien być wyłoniony podmiot, który przedstawi najlepszą ofertę współpracy z naszym przemysłem i którego wyroby będą dawać pewność spełnienia oczekiwań Sił Zbrojnych.

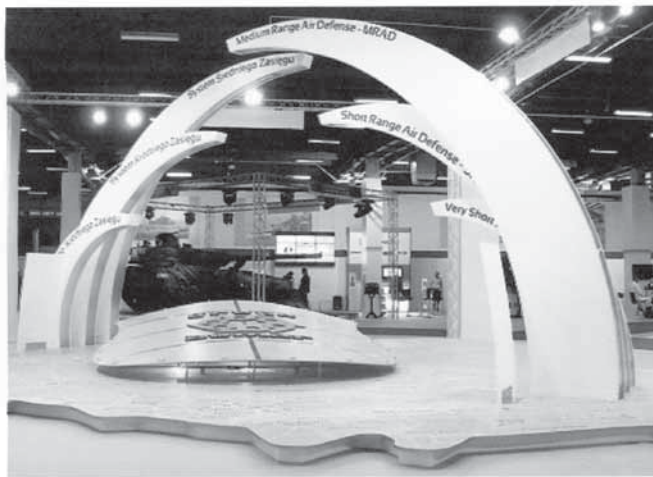
Pełna treść stanowiska, wraz z załącznikiem zawierającym jego szczegółowe uzasadnienie, znajduje się [pod tym adresem](#).

„Nowy Obywatel” – 21.07.2014 r.

PLP W TROSCE O POLSKI PRZEMYSŁ

Przemysł zbrojeniowy, Strategia i polityka, 25 lipca 2014

Polskie Lobby Przemysłowe uważa, że budowa *Tarczy Polski* powinna być realizowana w oparciu o systemy produkowane w kraju z udziałem kontrahenta zagranicznego. List w tej sprawie został skierowany do najwyższych władz państwowych.

Polskie Lobby Przemysłowe uważa, że Polska nie stać na to, aby przy budowie Tarczy Polski, rola polskiego przemysłu obronnego sprowadzała się tylko do mało istotnych zadań przewidywanych przez przedstawiciela Inspektoratu Uzbrojenia

Zdaniem Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego program budowy nowego systemu obrony powietrznej Polski powinien być realizowany w oparciu o procedury związane z zapewnieniem podstawowego interesu bezpieczeństwa państwa, a nie w trybie przetargowym.

Głównym beneficjentem tego programu powinien być polski przemysł obronny. Według PLP, wyboru kontrahenta zagranicznego powinni dokonać wspólnie przedstawiciele MON i powołane 19 marca 2013 do realizacji projektu *Tarczy Polski*, Konsorcjum OPL w składzie: PHO Elektronika, PHO Amunicja, WZŁ nr 1, OBR CTM, WZE, PHO Tamów, Jelcz Komponenty, HSW i PHO PCO z Polskim Holdingiem Obronnym. 23 lipca 2014 Konsorcjum OPL podjęło uchwałę o rozszerzeniu składu o WZU Grudziądz i Polską Grupę Zbrojeniową, która przejmie rolę lidera.

Według ekspertów PLP, tylko taki sposób realizacji programu *Tarcza Polski* gwarantuje spełnienie oczekiwań Sił Zbrojnych i, co nie mniej ważne, gwarantuje prawie 36% zwrot do budżetu całkowitej kwoty przeznaczonej na jego stworzenie. Szacuje się że planowana przez MON budowa systemu złożonego tylko z ośmiu zestawów w całym cyklu 30 lat życia, będzie kosztowała podatnika kilkanaście miliardów złotych. Warto wspomnieć, że to nie wszystko, bowiem w kolejnych latach *Tarcza* ma być poszerzona o kolejne wyrzutnie. Za ulokowaniem produkcji w Polsce przemawia również fakt, że jedno miejsce pracy w przemyśle obronnym generuje 4,5 miejsca poza nim.

Polskie Lobby Przemysłowe odniosło się również do ogłoszonych przez Inspektorat Uzbrojenia komunikatu o zakończeniu II etapu dialogu technicznego (*Dialog techniczny o Tarczy Polski*, 2013-06-05) z producentami zestawów przeciwczołowych i przeciwrakietowych średniego zasięgu (*Koniec dialogu technicznego na Wisie*, 2014-06-30). W jego wyniku, zaproszenie do udziału w przetargu uzyskały dwa podmioty: amerykański Raytheon oraz konsorcjum Eurosam, w skład którego wchodzi MBDA-Francja oraz Thales. Udział tego drugiego jest dużym zaskoczeniem, ponieważ nie brał on udziału w żadnym z dwóch wcześniejszych etapów. Zdaniem PLP przyjęcie podczas selekcji kryterium *operacyjności systemu* nie gwarantuje Polsce

26.02.2015

PLP w trosce o polski przemysł - Altair Agencja Lotnicza

pozyskanie najnowszych rozwiązań. Podobnie wykluczenie z dalszych rozmów Konsorcjum OPL osłabia zdolności negocjacyjne IU.

Największy niepokój PLP budzą wypowiedzi przedstawicieli Inspektoratu Uzbrojenia, którzy mówiąc o dziale polskiego przemysłu w budowie *Tarczy Polski*, sprowadzają go do dostarczenia nic nie znaczących elementów polskiej produkcji. Za przykład podano wypowiedź szefa Wydziału Programów Uzbrojenia w Inspektoracie Uzbrojenia płk. Romualda Maksymiuka na jednym z posiedzeń senackiej Komisji Obrony: *Należy podkreślić, że z obecnych analiz wynika, iż polski przemysł zbrojeniowy nie jest w stanie samodzielnie opracować zestawu przeciwlotniczego czy zestawu przeciwrakietowego na światowym poziomie. Głównym ograniczeniem są rakiety. Pomimo to, bez względu na sposób pozyskania zestawów rakietowych obrony powietrznej czy to krótkiego, czy średniego zasięgu, widzimy oczywiście udział polskiego przemysłu zbrojeniowego w takich obszarach jak zabezpieczenie środków łączności, pojazdów i agregatów. Czyli to jest obszar polonizacji, który jest powszechnie stosowany w obecnie pozyskiwanym uzbrojeniu.*

„Altair Agencja Lotnicza” – 25.07.2014 r.

Nie popełnić starych błędów

Maciej Walaszczyk

Budowa nowego systemu obrony powietrznej powinna uwzględnić interesy polskich firm zbrojeniowych – przekonują przedstawiciele Polskiego Lobby Przemysłowego. Ich zdaniem, zarówno prawo, jak i zachodni oferenci nie dają takich gwarancji.

Polskie Lobby Przemysłowe wspiera działania Konsorcjum OPL, które tworzą polskie firmy mogące uczestniczyć w programie budowy polskiej tarczy (to 10 polskich przedsiębiorstw i jednostek badawczo-rozwojowych). Obie strony uważają, że budowa systemu obrony powietrznej powinna się odbyć z uwzględnieniem „najlepszej polonizacji”, co oznacza szeroką kooperację zachodniego oferenta z krajowymi firmami zbrojeniowymi. Zdaniem ekspertów PLP, Konsorcjum OPL posiada niezbędny potencjał, by wejść w zaawansowaną kooperację z zachodnim producentem. Chodzi oczywiście o dostęp do najnowocześniejszych technologii, ale również o to, aby wielkie pieniądze wydane na modernizację tarczy antyrakietowej pozostały w Polsce. – Poza zwiększeniem możliwości obronnych jest to wyjątkowa szansa na modernizację przemysłu, a także uzyskanie dostępu do technologii podwójnego zastosowania nie tylko w dziedzinie wojskowości, ale także dla celów cywilnych – podkreśla Paweł Soroka z PLP. – Te środki powinny zostać wykorzystane nie tylko na zakup sprzętu, ale również na rozwój kraju – dodaje.

Wykorzystać offset

Jak wiadomo, zakończony został etap tzw. dialogu technicznego do pozyskania zestawów rakietowych średniego zasięgu Wisła. Zdaniem Inspektoratu Uzbrojenia MON, zakup zestawów powinien min. uwzględniać największy możliwy udział polskiego przemysłu obronnego w produkcji, serwisowaniu i jego dalszej modernizacji. W grę wchodzi obecnie dwie firmy: francuskie konsorcjum EUROSAM skupiające francuskie firmy Thales i MBDA oraz amerykański Raytheon. Pierwsy oferuje rakiety Aster 30, drugi zestaw Patriot.

W ocenie PLP, firmy te jednak nie gwarantują spełnienia wspomnianego kryterium uwzględniającego udział polskich firm zbrojeniowych w tym przedsięwzięciu. Nie gwarantuje tego również MON i przepisy prawne. Pułkownik Marian Wojciechowski, były dowódca Wojsk Obrony Przeciwlotniczej Dowództwa Wojsk Łądowych, uważa, że nie ma pewności, czy zobowiązania offsetowe będą realizowane. – Czy docelowo stopień „polonizacji” elementów tarczy będzie się zmniejszał na korzyść naszej produkcji przez 30-50 lat lub czy tylko będziemy partycypowali w produkcji, która zakończy się po kilku latach – mówi Wojciechowski.

Polska obecnie potrzebuje około 8 baterii rakiet średniego zasięgu dla systemu Wisła oraz 19 baterii rakiet krótkiego zasięgu dla systemu Narew. Ich modernizacja ma przede wszystkim wzmocnić suwerenność i zdolności obronne Polski, ale też bardziej zintegrować nas z sojusznikami

w NATO. „Wszystkie konflikty końca XX i początku XXI wieku rozpoczynały się uderzeniem sił powietrznych. I to właśnie realne zagrożenia z powietrza wymuszają zbudowanie takiego systemu obrony powietrznej Polski” – czytamy w uzasadnieniu do stanowiska Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej „Tarcza Polski”.

Obrona powietrzna jest kluczowa

Jak wskazują przedstawiciele zbrojeniówki, program modernizacji obrony powietrznej jest jednym wśród wszystkich pozostałych programów modernizacyjnych wpływającym bezpośrednio na bezpieczeństwo państwa, a nie tylko na poprawę zdolności bojowych wojsk obrony powietrznej. – Irak, Afganistan, operacje na Bałkanach i ostatnie wydarzenia na Ukrainie dowodzą, że kluczową sprawą jest atak i obrona powietrzna. Ze konieczna jest obrona infrastruktury krytycznej państwa – mówili eksperci PLP. Dobrze sporządzona umowa z zagranicznym kontrahentem dałaby Polsce także dodatkowe miejsca pracy w okresie 10 lat realizacji programu, a armii łatwą dostępność do serwisu czy łatwość dokonywania modernizacji i wprowadzania nowych funkcji. Jak się okazuje, jedno miejsce pracy w przemyśle obronnym generuje około 4,5 miejsca pracy w sektorze z nim kooperującym.

Zdaniem polskich producentów, nasz przemysł obronny posiada liczący się dorobek przede wszystkim w zaprojektowaniu i produkcji przeciwlotniczych zestawów rakietowych i artyleryjskich bliskiego zasięgu VSHORAD (Very Short Range Air Defense). Są to zestawy przeciwlotniczej osłony bezpośredniej, których produkcja jest w toku. Spełniają one wymagania współczesnego pola walki. Według PLP, w obecnej sytuacji geopolitycznej sprzęt VSHORAD powinien być produkowany na dużo większą niż dotąd skalę, co umożliwiłoby zwiększenie tempa jego rotacji w pododdziałach przeciwlotniczych i dostarczenie im nowych zdolności bojowych.

Tem dla konieczności modernizacji systemu obrony powietrznej są oczywiście wydarzenia na Ukrainie. Eksperci PLP podkreślają, że w ostatnich latach obserwujemy szybką militaryzację Federacji Rosyjskiej i Białorusi. Wydatki zbrojeniowe w Rosji wzrosły dwukrotnie, wyniosły za 2013 rok ponad 85 mld dolarów i były wyższe od wydatków Niemiec o 40 mld dolarów. W najbliższej dekadzie Moskwa chce wydać na zbrojenia ponad 700 mld dolarów (do tego dochodzą wydatki na bieżące utrzymanie wojska). Prezydent Władimir Putin deklarował, że do 2020 roku tylko potencjał Sił Powietrznych wzrośnie o 1000 śmigłowców i 600 samolotów najnowszej generacji. W obwodzie kaliningradzkim zgromadzono znaczne siły lotnicze, morsko-desantowe i lądowe, a planuje się rozmieścić taktyczne rakiety balistyczne Iskander, których zasięg praktycznie obejmuje prawie cały obszar Polski. A stan polskiej obrony powietrznej jest coraz gorszy: wycofywane są stare zestawy rakietowe jeszcze z lat siedemdziesiątych, w większości postradzieckie, a nie ma nowego sprzętu. Dlatego ilość brygad obrony powietrznej zredukowana została z czterech do jednej, a pułków rakiet przeciwlotniczych z sześciu do trzech. Jednak największym problemem jest brak zdolności do zwalczania pocisków balistycznych i manewrujących. ■

„Nasz Dziennik” – 26-27.07.2014 r.

• DOTYCZY:

- POLSKA TARCZA PRZECIWLOTNICZA
- , BATERIE RAKIETOWE WISŁA
- , TARCZA DLA POLSKI

Polskie Lobby Przemysłowego (PLP) przesłało do Prezydenta RP Bronisława Komorowskiego stanowisko w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej „Tarcza Polski”.

W swoim stanowisku PLP całkowicie popiera plan modernizacji obrony przeciwlotniczej i przeciwrakietowej szczególnie w kontekście wydarzeń na Ukrainie oraz obecnych możliwości bojowych polskiego systemu obrony powietrznej. Jego stan oceniono jako „...*wysoce niezadowolający, a jego efektywność ogniowa z roku na rok zmniejsza się...*”.

PLP wskazuje jednak równocześnie, że budowa nowego systemu obrony powietrznej Polski, którego nazwano „Tarczą Polski” stanowi szansę „...*dla polskiego przemysłu obronnego i ośrodków badawczo-rozwojowych ze względu na ewentualny transfer wiedzy i pozyskanie technologii na światowym poziomie, co umożliwiłoby w przyszłości uczestnictwo naszych przedsiębiorstw na globalnym rynku zbrojeniowym, a dzięki dyfuzji technologii wojskowych do sfery cywilnej, także modernizację polskiej gospodarki*”.

Możliwości polskiego przemysłu

Budowa systemu obrony przeciwlotniczej i przeciwrakietowej to najbardziej kosztowny program operacyjny planu modernizacji Sił zbrojnych RP. Na systemy Wisła i Narew zaplanowano 26,4 mld złotych, do czego należy doliczyć około 50 mld zł na 30 lat eksploatacji nowych systemów rakietowych.

PLP oceniło, że są trzy możliwe stopnie polonizacji w programie Tarcza Polski. Za najbardziej optymalny uznano trzeci stopień, w którym: „...większość urządzeń jest produkowana przez polski przemysł obronny. Produkcja techniki raketowej realizowana jest w kooperacji z dostawcą zagranicznym”. Przy czym PLP założyło, że rakiety średniego zasięgu mogą zostać wtedy spolonizowane w 15%, natomiast krótkiego zasięgu – w 60%.

„Trzeci stopień polonizacji reprezentuje realne możliwości polskiego przemysłu obronnego i właściwe działania w fazie negocjacji mogą doprowadzić do jego realizacji. Realizacja stopnia trzeciego daje Polsce dodatkowe prawie 5300 miejsc pracy w stosunku do stopnia drugiego w okresie 10 lat realizacji programu...Gwarantuje prawie 36% zwrotu do polskiego budżetu globalnej kwoty w formie podatków i innych obciążeń”.

Uzyskuje się w ten sposób suwerenność w zakresie eksploatacji zestawów, łatwy „dostęp użytkownika do serwisu i jego wpływ na sposób zabezpieczenia logistycznego w trakcie eksploatacji sprzętu oraz łatwość dokonywania zmian, adaptacji, modernizacji i wprowadzania nowych funkcji”.

W stopniu pierwszym zakłada się kupienie całości systemu poza granicami Polski, za wyjątkiem podwozi, agregatów prądotwórczych i wybranych elementów łączności. Stopień drugi oznacza polonizację podstawowych urządzeń zestawu raketowego w stopniu nie większym niż 20%, za wyjątkiem urządzeń systemu łączności, który ma być w 90% wykonywany w kraju. „Całkowita wartość polonizacji wynosi 14%”.

Co może zaoferować polski przemysł?

W swoim stanowisku PLP wskazuje przede wszystkim na doświadczenie polskiego przemysłu w projektowaniu i produkcji przeciwlotniczych zestawów raketowych i artyleryjskich bliskiego zasięgu VSHORAD (Very Short Range Air Defense). Ponadto podkreśla się duże doświadczenie w realizacji różnego rodzaju

programów zbrojeniowych: zarówno samych zakładów jak i polskich ośrodków naukowych.

Ostatecznie w skład konsorcjum OPL powołanego 19 marca 2013 roku w celu budowy nowego systemu obrony powietrznej Polski weszły: Bumar Elektronika S.A., Bumar Amunicja S.A., Bumar PCO S.A., ZM Tarnów S.A., Huta Stalowa Wola S.A., Wojskowe Zakłady Elektroniczne S.A., Wojskowe Zakłady Łączności nr 1 S.A., Wojskowe Zakłady Uzbrojenia S.A., Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Centrum Techniki Morskiej S.A. i Jelcz Komponenty.

Co niepokoi polski przemysł?

PLP w swoim stanowisku niepokoi się odwlekaniem decyzji oraz „...próbami wycofania Konsorcjum OPL z dalszego postępowania i zrobienie z polskiego przemysłu obserwatora poczynić MON. Każdy rok opóźnienia ma istotne znaczenie dla terminowego dostarczenia zestawów. I może być przyczyną podjęcia w stanie zagrożenia państwa decyzji o kupieniu zagranicą gotowych zestawów, co będzie bardzo kosztowne i niekorzystnie wpłynie na rozwój polskiego przemysłu obronnego oraz ograniczy suwerenność kraju.

Istnieje także opóźnienie w zakresie realizacji prac badawczo-rozwojowych finansowanych przez Narodowe Centrum Badań i Rozwoju z powodu przewlekłych procesów opiniowania. Ponadto, w naszej ocenie postęp prac badawczo-rozwojowych w dziedzinie elektroniki półprzewodnikowej (obecnie dotyczy to głównie tranzystorów mocy) nie gwarantuje osiągnięcia założonego celu. Jest więc konieczna efektywna kontrola postępu prac i zdyscyplinowana koordynacja przy obecnym ich rozproszeniu.

Technologie które są w zainteresowaniu firm Konsorcjum OPL mogą być dostępne o ile będzie akceptacja sposobu pozyskania zestawów rakiet przeciwlotniczych z udziałem polskiego przemysłu i z wybranym przez ten przemysł kooperantem. Bez dostępu do nowych technologii nie będzie rozwoju i przeskoku technologicznego. Sam fakt dzielenia się produkcją podzespołów na powierzonej

dokumentacji nie dostarczy innowacyjnych technologii i nie umożliwi rozwoju produkowanych przez polski przemysł systemów.”

Co proponuje PLP?

Polskie Lobby Przemysłowe wskazuje, że kooperant zagraniczny powinien zostać wybrany wspólnie z głównym realizatorem programu - Konsorcjum OPL w taki sposób, aby jego oferta gwarantowała spełnienie wymogów i oczekiwań Sił Zbrojnych jak również zapewniała szeroką współpracę z polskim przemysłem.

Dlatego dla sprawnego kierowania programem zaproponowano by: w MON zostało powołane specjalne biuro wraz z zapleczem eksperckim oraz by *„...nadać Programowi faktycznie priorytet, a nie poprzestawać na deklaracjach”*.

D24

Maksymilian Dura

Potrzebna „Tarcza Polski”

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej „Tarcza Polski”

W szczególnym położeniu Polski potencjalne zagrożenia z powietrza przemawiają za zbudowaniem nowoczesnego i skutecznego systemu obrony powietrznej, który nie tylko wzmocni suwerenność naszego kraju i jego zdolności obronne, ale jeszcze bardziej integruje nas z sojusznikami w NATO.

Konieczność realizacji programu Tarcza Polski, a nawet jego przyspieszenie, wynika z aktualnego stanu naszej obrony powietrznej. Jest on jest wysoce niezadawalający, a jej efektywność ogniowa z roku na rok zmniejsza się.

Program modernizacji obrony przeciwlotniczej i przeciwrakietowej jest jedynym wśród wszystkich pozostałych programów modernizacyjnych Sił Zbrojnych RP wpływającym bezpośrednio na bezpieczeństwo państwa, a nie tylko poprawianie zdolności bojowych wojsk obrony powietrznej. Jest to gwarant funkcjonowania systemu kierowania państwem podczas kryzysu i wojny, warunkujący możliwość sprawnego funkcjonowania podsystemu militarnego Sił Zbrojnych oraz infrastruktury gospodarczej kraju. Podjęcie decyzji w jego sprawie będzie miało zasadnicze znaczenie dla polskiej obronności i polskiej gospodarki.

Przed Polską istnieją trzy możliwości. Pierwszy z nich to zakup całego

systemu za granicą. Drugi sposób to produkcja zestawów w całości w kraju. Ten sposób jest niemożliwy do realizacji ze względu na brak zdolności w zakresie najnowszych technologii rakietowych. Trzeci sposób (mieszany), który powinien być realizowany dla dobra kraju i Sił Zbrojnych RP, za którym się opowiadamy, to produkcja w kraju z udziałem kontrahenta zagranicznego, z założeniem różnej głębokości polonizacji pozyskanych zestawów. Możliwe są trzy stopnie polonizacji.

Drugi stopień odpowiada zakupowi systemu rakietowego u dostawcy zagranicznego z podzleceniem niewielkich ilości prac do wykonania w Polsce. Prace te dotyczą ok. 15% wartości całego kontraktu. Natomiast trzeci stopień polonizacji reprezentuje realne możliwości polskiego przemysłu obronnego i właściwe działania w fazie negocjacji mogą doprowadzić do jego realizacji. Realizacja stopnia trzeciego daje Polsce dodatkowe prawie 5300 miejsc pracy w stosunku do stopnia drugiego w okresie 10 lat realizacji programu

Zdaniem Polskiego Lobby Przemysłowego, możliwy ze względu na możliwości i zdolności polskiego przemysłu oraz jego zaplecza badawczo-rozwojowego trzeci stopień polonizacji zestawów rakietowych gwarantuje prawie 36% zwrotu do polskiego budżetu globalnej kwoty w formie podatków i innych obciążeń. Realizacja z tak dużym udziałem polskiego przemysłu gwarantuje suwerenność w zakresie eksploatacji zestawów. Dodatkowymi korzyściami wynikającymi z realizacji projektu przez firmy polskie z pod-

dostawcą zagranicznym są korzyści strukturalne i korzyści w sferze transferu i komercjalizacji polskich technologii. Kolejnym atutem dużego stopnia polonizacji jest łatwa dostępność użytkownika do serwisu i wpływ na sposób zabezpieczenia logistycznego w trakcie eksploatacji sprzętu oraz łatwość dokonywania zmian, adaptacji, modernizacji i wprowadzania nowych funkcji. Od czasu pozyskania wyrobu do czasu zakończenia jego użytkowania mija bowiem przeciętnie ok. 30 lat. Mając na uwadze jego dalszą modernizację po tym okresie nie powinniśmy brać pod uwagę systemów rakietowych, których docelowa eksploatacja kończy się w najbliższym trzydziestolecu, gdyż będzie to ze szkoda dla Sił Zbrojnych i gospodarki.

Polskie Lobby Przemysłowe uważa, że w przypadku programu budowy nowego systemu obrony powietrznej Polski konieczne jest zastosowanie procedur podstawowego interesu bezpieczeństwa państwa, a nie organizowanie przetargu, którego finał ma nastąpić pod koniec 2015 roku. Wspólnie z głównym realizatorem programu – Konsorcjum OPL, które skupia 10 polskich przedsiębiorstw i jednostek badawczo-rozwojowych, powinien być wybrany kooperant zagraniczny, który przedstawi najlepszą ofertę współpracy z polskim przemysłem i którego wyroby gwarantują spełnienie wymogów i oczekiwań Sił Zbrojnych. Dla sprawnego kierowania programem należy w MON powołać biuro wraz z zapleczem eksperckim.

prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

„Myśl Polska” – 3-10.08.2014 r.

2014-11-20

Modernizacja pod presją geopolityki

Zapowiadane od 2016 r. zwiększenie wydatków obronnych państwa do 2 proc. PKB zwiększy zamówienia rzeczowe oraz przyspieszy dostawy sprzętu w ramach niektórych programów modernizacyjnych, zapowiedział gen. broni Lech Majewski, dowódca generalny RSZ podczas wczorajszej ogólnopolskiej konferencji w WAT pt. „Modernizacja Połączonych RSZ w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych, zorganizowanej przez Polskie Lobby Przemysłowe oraz uczelnie wojskowe.

Po otwarciu konferencji przez komendanta WAT gen. bryg. prof. **Zygmunta Mierczyka** i prezesa PLP prof. **Pawła Sorokę**, referat programowy omawiający rolę i znaczenie Dowództwa Generalnego RSZ w kreowaniu nowoczesnych sił zbrojnych przedstawił jego dowódca gen. broni pil. Lech Majewski. Podkreślił, że „zasadnicze kierunki modernizacji technicznej SZ, programów operacyjnych i wynikających z nich programów uzbrojenia mają na celu osiągnięcie nowych zdolności bojowych. Programy te dotyczą pozyskania nowoczesnych systemów raketowych obrony powietrznej, śmigłowców bojowych i transportowych, systemów wsparcia dowodzenia i łączności oraz zobrazowania pola walki, bezzałogowych systemów rozpoznawczych i uderzeniowych, indywidualnego wyposażenia i uzbrojenia żołnierza, prowadzenia działań w cyberprzestrzeni, symulatorów i trenerów, dywizjonowych modułów ogniowych artylerii naziemnej, kołowych transporterów opancerzonych Rosomak i wyrzutni przeciwpancernych pocisków kierowanych SPIKE”. Spośród 43 gestorów sprzętu w resorcie obrony narodowej aż 33 znajduje się w Dowództwie RSZ. General zwrócił uwagę – po prawie rocznej działalności dowództwa – na kilka istotnych elementów dotyczących współpracy z przemysłem obronnym. Chodzi m.in. o **dotrzymywanie terminów dostaw, utrzymanie jakości sprzętu i uzbrojenia oraz wsparcie serwisowe użytkownika, zwłaszcza w początkowym okresie wdrażania nowego wyrobu.**

Polska będzie jednym z 4 państw NATO, w których przeznaczą się na obronność co najmniej 2 proc. PKB, oprócz USA, Wielkiej Brytanii, Grecji i Hiszpanii. Sytuacja geopolityczna związana z konfliktem na Ukrainie – podkreślił gen. dyw. **Anatol Wojtan**, zastępca szefa Sztabu Generalnego WP – uświadomiła, że bardzo prawdopodobne jest wprowadzenie ograniczeń przez Rosję na dostawy środków bojowych i części zapasowych do eksploatowanej w SZ RP radzieckiej techniki bojowej. W związku z tym konieczna jest dywersyfikacja dostaw części zamiennych i podzespołów, zakończenie eksploatacji tej techniki, oparcie dostaw na polskim przemyśle obronnym „na poziomie optymalnym, czyli 60 proc.”, pozyskiwanie innowacyjnych technologii obronnych w ramach programów offsetowych i prac badawczo-rozwojowych oraz podniesienie konkurencyjności proponowanych produktów Polskiej Grupy Zbrojeniowej poprzez obniżenie ich kosztów czy też aktywny udział w projektach badawczych realizowanych przez NATO i UE.

Zdobyte doświadczenia w misjach w Iraku czy w Afganistanie potwierdzają konieczność kontynuowania programów badawczo-rozwojowych takich jak „Szafran”, „Łeba” i „Dunaj” w celu utworzenia jednolitej dla wszystkich platformy informacyjnej – stwierdził przedstawiciel Dowództwa Operacyjnego RSZ. Ponadto należy zadbać o takie elementy jak: sprawne ratownictwo techniczne oraz narodowy system ratownictwa medycznego MEDEVAC.

Dla Inspektoratu Wojsk Lądowych DG RSZ najważniejszym zadaniem w zakresie rażenia ogniowego jest zapewnienie możliwości zwalczania obiektów przeciwnika w głębi jego ugrupowania. W ciągu najbliższych 3-4 lat zostaną wprowadzone na wyposażenie armii wieloprowadnicowe wyrzutnie raketowe typu HIMARS uzbrojone w rakiety o zasięgu do 300 km. Wyrzutnie te powinny być zdolne do prowadzenia ognia z kierowanych i niekierowanych rakiet typu ziemia-ziemia. Docelowe potrzeby Wojsk Lądowych to 2-3 moduły dywizjonowe. Z kolei osiągnięcie wsparcia ogniowego na odległość co najmniej 40 km możliwe będzie dzięki pozyskaniu 155 mm działu typu Krab (potrzeby szacuje się 5 modułów dywizjonowych) oraz Kryl (7 modułów), a także amunicji wykorzystującej gazogenerator oraz dodatkowy napęd raketowy lub inną lepszą technologię. Nowy sprzęt zastąpi haubice samobieżne Goździk.

„Przełomowe technologie w tych programach mogą zapewnić oczekiwany postęp w modernizacji Sił Zbrojnych” – podkreślił gen. bryg. prof. **Zygmunt Mierczyk**, rektor WAT. Następnie przypomniał te priorytetowe obszary naukowo-badawcze i wdrożeniowe, które w najbliższej przyszłości stwarzają największe szanse rozwojowe w zakresie nowych systemów uzbrojenia. Nanotechnologie, lasery dużej mocy, nowe systemy uzbrojenia i obrony w zakresie energii skierowanej, systemy nawigacji kosmicznej opartej na pulsarach to tylko niektóre z rozwiązań proponowanych przez naukę.

Tomasz Zawada z Polskiej Grupy Zbrojeniowej zwrócił uwagę, że wdrożenie w latach 90. dwóch strategicznych rządowych programów przyniosło wiele korzyści. „Grom” podlega modernizacji a jego walory bojowe oceniono podczas konfliktu rosyjsko-gruzińskiego, zaś wstrzymany program „Loara”, którego środki poszły na wyposażenie misji w Iraku oraz umożliwiły szybsze pozyskanie KTO Rosomak spowodował przeskok technologicznych w polskiej zbrojeniowej. Bez prowadzonych wtedy prac badawczo-rozwojowych nie powstałyby takie urządzenia i zestawy uzbrojenia jak: samobieżny raketowy zestaw lotniczy „Poprad”, przeciwlotniczy zestaw artyleryjski „Blenda”, cyfrowa obróbka sygnałów, radar śledzący czy elektryczne silniki momentowe do precyzyjnych napędów głowic śledzących i uzbrojenia.

Przedstawiciele krajowego przemysłu apelują do wojskowych o cierpliwość przy prowadzeniu prac badawczych rozwojowych, bo każdy nowy projekt wymaga czasu. Ponadto nie każdą technologię można kupić, a jeśli tak to zazwyczaj przestarzałą. Obecnie pojawia się szansa na pozyskiwanie nowoczesnej technologii od produujących producentów uzbrojenia, którzy są zainteresowani współpracą w procesie modernizacji technicznej wojska.

Taką możliwość daje narodowy system obrony powietrznej i przeciwrakietowej o nazwie Tarcza Polski. W końcowej fazie realizacji jest program pozyskiwania zestawów rakiet przeciwlotniczych i przeciwrakietowej średniego zasięgu „Wisła”. Polscy producenci nie są w stanie pozyskać tych rakiet, ale w Mesku trwają prace nad zaprezentowaną na konferencji rakietą dwustopniową „Błyskawica”, która jest przeznaczona dla modernizowanego przeciwlotniczego raketowego wozu bojowego OSA. W dalszej kolejności może być wykorzystana przy systemie krótkiego zasięgu „Narew”. Do pełnej zdolności produkcyjnej i uzyskania samodzielności do produkcji rakiet krótkiego zasięgu na odległość do 25 km) niezbędne jest pozyskanie określonych technologii od producenta zestawu raketowego.

Posiadanie tych technologii jest gwarancją bezpieczeństwa dla sił zbrojnych jako użytkownika zestawu. Według przedstawicieli kilkunastu firm wchodzących w skład konsorcjum OPL najkorzystniejsze byłoby posiadanie następujących technologii, do których pozyskania powinno się dążyć. Chodzi m.in. o algorytmy wymiany danych (rakietą – centrum kierowania ogniem – wyrzutnią), kierowania ogniem i podziałem zadań i sterowania rakietą, a także nowe technologie montażu i testowania rakiet i głowic samonaprowadzających. Przy tego typu systemach potrzeba jest także umiejętności produkcji zapalników zbliżeniowych, autopilotów, systemów kontroli i sterowania rakietą, silników raketowych czy też posiadania kodów źródłowych i schematów ideowych kierowania ogniem zakupionych rakiet średniego zasięgu. Takie podejście do negocjacji jest w stanie zapewnić oczekiwany przeskok technologiczny oraz spowoduje, że w przypadku zestawów średniego zasięgu „Wisła” w kraju pozostanie 50-60 proc. środków przeznaczonych na jego zakup. W przypadku zestawów krótkiego zasięgu te korzyści mogą być jeszcze większe (ok. 80 proc.).

W podsumowaniu szczegółowej i wielowątkowej dyskusji zabierających głos w trakcie konferencji przedstawicieli producentów i użytkowników uzbrojenia i sprzętu wojskowego znalazło się stwierdzenie ze wszech miar słuszne, że nakłady na modernizację, z dużym udziałem rodzimego przemysłu, w dłuższej perspektywie stanowią inwestycję w polską gospodarkę, przyczyniają się do jej rozwoju i unowocześnienia.

Tekst i zdjęcia: Ryszard Choroszy

„Portal – mundurowy.pl” – 20.11.2014 r.

Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. "Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych"

- strona główna
- @R Anna Figiel
- Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. "Modernizacja...

opublikowano: 02-12-2014

cc: BY

liczba odsłon: 146

autor: Anna Figiel

19 listopada 2014 r. w Warszawie, w Klubie WAT, odbyła się Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. „Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych”, zorganizowana przez Wojskową Akademię Techniczną i Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego wspólnie z Akademią Obrony Narodowej, Akademią Marynarki Wojennej, Wyższą Szkołą Oficerską Wojsk Lądowych i Wyższą Szkołą Oficerską Sił Powietrznych.

Konferencja była kontynuacją wcześniejszych konferencji i seminariów organizowanych przez Polskie Lobby Przemysłowe, we współpracy z uczelniami wojskowymi, tj.: 29 października 2008 r. w Wyższej Szkole Oficerskiej Sił Powietrznych w Dęblinie pt. „Możliwości wyprodukowania polskiego samolotu szkolno-bojowego nowej generacji we współpracy międzynarodowej”; 20 października 2009 r. w Akademii Marynarki Wojennej pt. „Modernizacja Marynarki Wojennej RP a przezwyciężanie kryzysu gospodarczego w Polsce”; 26 maja 2011 r. w Wojskowej Akademii Technicznej pt. „Modernizacja Wojsk Lądowych impulsem rozwojowym dla polskiej gospodarki”; 24 października 2012 r. w Centrum Konferencyjnym WP pt. „Wojska Specjalne w systemie obronnym RP, aspekty organizacyjne, doktrynalne i modernizacyjne”, oraz w dniach 14-15 maja 2013 r. w Centrum Konferencyjnym WP pt. „System Obrony Powietrznej Polski”.

W Konferencji w dniu 19 listopada 2014, oprócz niżej wymienionych dowódców i przedstawicieli Sztabu Generalnego WP, Dowództwa Generalnego Rodzajów Sił Zbrojnych i Dowództwa Operacyjnego Rodzajów Sił Zbrojnych, wzięli udział m.in.: Poseł na Sejm RP, członek sejmowej komisji obrony narodowej Michał Jach, radcy

ministra obrony narodowej - dr Janusz Onyszkiewicz i admirał floty Ryszard Łukasik, rektorzy- komendanci czterech wyższych uczelni wojskowych: gen. bryg. prof. dr hab. inż. Zygmunt Mierczyk – rektor WAT, kontradmirał dr inż. Czesław Dyrzc – rektor Akademii Marynarki Wojennej, gen. bryg. dr hab. pil. Jan Rajchel – rektor Wyższej Szkoły Oficerskiej Sił Powietrznych i płk prof. dr hab. inż. Mariusz Wiatr – rektor Wyższej Szkoły Oficerskiej Wojsk Lądowych, oraz prof. dr hab. Romuald Szeremietiew – Szef Biura Inicjatyw Obronnych przy Akademii Obrony Narodowej.

Konferencja „Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych uwarunkowaniach geopolitycznych” stała się okazją do otwartej dyskusji i wspólnego zastanowienia się nad trwającym procesem modernizacji Sił Zbrojnych RP, jak również nad dalszymi kierunkami jej rozwoju w aspekcie nowych wyzwań, wynikających ze zmienionej sytuacji geopolitycznej wskutek konfliktu między Rosją a Ukrainą. Zamiarem organizatorów było skoncentrowanie uwagi autorów referatów na przedsięwzięciach dotyczących modernizacji uzbrojenia, które może zaspokoić wspólne potrzeby różnych rodzajów sił zbrojnych. Takie wspólne podejście do zagadnień modernizacji wynika z wymagań współczesnego pola walki, którego istotną cechą są operacje połączone. Jak stwierdził w wygłoszonym podczas konferencji referacie Dowódca Generalny Rodzajów Sił Zbrojnych Gen. broni pil. Lech Majewski, zjawisko „połączoności” działań coraz silniej determinuje współczesne operacje i wymaga kompatybilności i interoperacyjności środków walki, a także harmonijnego współdziałania Sił Zbrojnych ze środowiskiem naukowo-przemysłowym. Stąd celem konferencji było także przeanalizowane korzyści dla polskiej gospodarki wynikających z zaangażowania polskiego przemysłu i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w procesy modernizacji Sił Zbrojnych, polonizacji uzbrojenia i sprzętu pozyskiwanego z zagranicy oraz wdrażania lub pozyskania z zagranicy nowoczesnych technologii, w tym zwłaszcza technologii podwójnego zastosowania, które unowocześnić mogą także przemysł cywilny.

Konferencja stanowiła forum do poznawania wzajemnych oczekiwań oraz prezentowania wizji i możliwości rozwoju Sił Zbrojnych RP w formie dialogu między przedstawicielami polskiej armii i przemysłu. Taki dialog jest bardzo potrzebny szczególnie teraz, kiedy z jednej strony dokonuje się na dużą skalę modernizacja Wojska Polskiego, a z drugiej - zmieniona sytuacja geopolityczna wymaga zmiany priorytetów i zaplanowania nowych perspektywicznych prac badawczo-rozwojowych. Jak słusznie podkreślił w swoim referacie kmr por. Bogdan Tomaszewski z Dowództwa Operacyjnego Rodzajów Sił Zbrojnych: „Proces modernizacji technicznej SZ RP prowadzony musi być w ramach ścisłego współdziałania użytkownika i producenta. Sprzężenie zwrotne między potrzebami i wymaganiami wojska a możliwościami krajowego sektora przemysłu obronnego jest jednym z zasadniczych determinantów osiągnięcia oczekiwanych zdolności operacyjnych wojsk”.

Na konferencję wydana została monografia, w której zamieszczone zostały referaty Sztabu Generalnego WP, Dowódcy Generalnego Rodzajów Sił Zbrojnych, Dowództwa Operacyjnego Rodzajów Sił Zbrojnych, a także Inspektorów: Wojsk Lądowych, Sił Powietrznych i Wojsk Specjalnych oraz Zespołu Oficerów Inspektoratu Marynarki Wojennej w Dowództwie Generalnym Rodzajów Sił Zbrojnych, a także przedstawicieli uczelni wojskowych będących współorganizatorami konferencji, w tym rektora-komendanta Wojskowej Akademii Technicznej gen. bryg. prof. dr hab. inż. Zygmunta Mierczyka.

Tematyka referatu I Zastępcy Szefa Sztabu Generalnego WP Gen. dyw. dr Anatola Wojtana nawiązywała do głównej idei konferencji i dotyczyła modernizacji połączonych Rodzajów Sił Zbrojnych RP ze szczególnym uwzględnieniem kwestii planowania i programowania. Z kolei referat Dowódcy Generalnego RSZ odnosił się do zagadnień modernizacji z punktu widzenia użytkownika uzbrojenia i sprzętu wojskowego. Inspektorzy poszczególnych rodzajów Sił Zbrojnych przedstawili specyficzne wymagania stojące przed ich formacjami na współczesnym oraz perspektywicznym polu walki i wyrastające z tego potrzeby w zakresie uzbrojenia i wyposażenia wojskowego. W monografii znalazły się również opracowania przedstawicieli niektórych uczelni wojskowych, w których m.in. dokonana została charakterystyka nowoczesnych, spójnych i efektywnych systemów dowodzenia i wspomagających je środków, a także pod tym kątem dokonana została analiza i ocena niedawno wprowadzonego w Polsce nowego systemu kierowania siłami zbrojnymi.

Referaty wygłoszone podczas Konferencji i opublikowane w monografii konferencyjnej przez przedstawicieli przemysłu (ich autorami byli menedżerowie i konstruktorzy uzbrojenia z firm skupionych w Polskiej Grupie Zbrojeniowej i Polskim Holdingu Obronnym, a także z firm prywatnych) skoncentrowane były na

perspektywicznych programach i przedsięwzięciach modernizacyjnych w zakresie uzbrojenia i sprzętu wojskowego, które będą mogły zaspokajać potrzeby co najmniej kilku rodzajów sił zbrojnych. Takie holistyczne podejście do zagadnień modernizacji wynika z rosnącego znaczenia operacji połączonych na współczesnym polu walki. Większość tekstów napisanych i wygłoszonych przez przedstawicieli firm przemysłu obronnego to nie tylko prezentacja określonej oferty lecz problemowe zaprezentowanie możliwości naszego przemysłu i jego zaplecza badawczo-rozwojowego. Referaty te były sprecyzowaną odpowiedzią na potrzeby wojska w zakresie operacji połączonych. Ich niewątpliwą zaletą jest fakt, że większość z nich uwzględnia wymagania sprzętowe przyszłościowych systemów pola walki, które charakteryzuje się nie tylko operacjami połączonymi, lecz także sieciocentrycznością i działaniami w cyberprzestrzeni.

Prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka
Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego
Bogdan Węgrzynek
www.plp.info.pl

Nowy Kurier „WNET” – 2.12.2014 r.

K A L E N D A R I U M
Polskiego Lobby Przemysłowego
(marzec 2014 r. – marzec 2015 r.)

- 22 marca 2014 roku – w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych w Warszawie odbyła się uroczystość dwudziestej pierwszej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Przybyli na nią prezesi przedsiębiorstw i firm, dyrektorzy instytutów – cywilnych i wojskowych, prezesi i działacze organizacji społecznych i stowarzyszeń, przedstawiciele Wojska Polskiego, pracownicy naukowcy i działacze związków zawodowych współpracujących z PLP oraz dziennikarze. W uroczystości wzięli udział m.in.: Grażyna Henclewska- Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki, Poseł na Sejm RP Jerzy Polaczek, Gen. bryg. Włodzimierz Nowak – Dyrektor Departamentu Polityki Zbrojeniowej w Ministerstwie Obrony Narodowej, płk Witold Lewandowski – przedstawiciel Biura Bezpieczeństwa Narodowego, kontradmirał Marek Kurzyk – reprezentujący Sztab Generalny Wojska Polskiego, oraz przedstawiciel Dowództwa Generalnego Rodzajów Sił Zbrojnych.
Najważniejszą częścią uroczystości XXI-lecia PLP było wręczenie II edycji Wyróżnień Honorowych Polskiego Lobby Przemysłowego pt. **„Bene Meritus pro Industria Poloniae” (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu)**.
- 4 czerwca 2014 r. – w Warszawie w siedzibie Związku Zawodowego Przemysłu Elektromaszynowego odbyło się posiedzenie zorganizowane przez Polskiego Lobby Przemysłowe z udziałem przedstawicieli Polskiego Holdingu Obronnego, Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych, Wojskowego In-

stytutu Technicznego Uzbrojenia i Wojskowych Zakładów Uzbrojenia w Grudziądzu, poświęcone opracowaniu stanowiska w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej "Tarcza Polski".

- 17 czerwca 2014 roku – w Warszawie odbyło się pierwsze posiedzenie powołanego przez Polskie Lobby Przemysłowe Społecznego Zespołu ds. Monitorowania Konsolidacji Polskiego Przemysłu Obronnego. W trakcie tego posiedzenia jego członkowie określili cele i formy działalności Zespołu. Dokonano także wstępnej oceny procesów konsolidacji polskiego przemysłu obronnego, dokonującej się w ramach Polskiej Grupy Zbrojeniowej.
- 24 lipca 2014 r. – w Warszawie odbyła się konferencja prasowa zwołana przez Polskie Lobby Przemysłowe, podczas której przedstawiło ono dziennikarzom swoje Stanowisko w sprawie udziału polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego w realizacji programu budowy nowego systemu obrony powietrznej "Tarcza Polski" wraz z uzasadnieniem.
- 3 września 2014 r. – podczas XXII Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego w Kielcach odbyło się drugie posiedzenie powołanego przez Polskie Lobby Przemysłowe Społecznego Zespołu ds. Monitorowania Konsolidacji Polskiego Przemysłu Obronnego. W trakcie tego posiedzenia jego członkowie omówili aktualny stan działań konsolidujących polski przemysł obronny w ramach Polskiej Grupy Zbrojeniowej.
- 12 września 2014 r. – w Gdyni odbyły się obchody Europejskiego Dnia Maszynisty, zorganizowane przez Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce, w których brali udział maszyniści z całej Polski oraz z zagranicy. W czasie uroczystej akademii głos zabrał Koordynator PLP prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka.
- 2 października 2014 r. na zaproszenie Dowódcy Operacyjnego Rodzajów Sił Zbrojnych Gen. broni Marka Tomaszyskiego przedstawiciele Polskiego Lobby Przemysłowego: Zygmunt

Dębiński, Marek Łukaniuk i prof. dr hab. Paweł Soroka uczestniczyli w Dniu Dostojnych Gości podczas ćwiczeń Anakonda-14 w Ośrodku Szkolenia Poligonowego Wojsk Lądowych w Orzyszu.

- 12 października 2013 r. w Piotrkowie Trybunalskim odbyło się Regionalne Święto Polskich Maszynistów Kolejowych PKP CARGO S.A. zorganizowane przez tamtejsze Koło Związku Zawodowego Maszynistów, w którym wziął udział koordynator PLP prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka.
- 12 listopada 2014 r. – odbyło się rozszerzone posiedzenie Gremium Koordynacyjnego Polskiego Lobby Przemysłowego.
- 19 listopada 2014 r. – w Warszawie, w Klubie WAT, odbyła się Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. **„Modernizacja połączonych rodzajów Sił Zbrojnych RP w nowych warunkowaniach geopolitycznych”**, zorganizowana przez Wojskową Akademię Techniczną i Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego wspólnie z Akademią Obrony Narodowej, Akademią Marynarki Wojennej, Wyższą Szkołą Oficerską Wojsk Lądowych i Wyższą Szkołą Oficerską Sił Powietrznych. Była ona kontynuacją wcześniejszych konferencji i seminariów organizowanych przez Polskie Lobby Przemysłowe, we współpracy z uczelniami wojskowymi. W konferencji wzięli udział parlamentarzyści, przedstawiciele MON, kadra kierownicza Sztabu Generalnego WP i Dowództwa Generalnego Rodzajów Sił Zbrojnych, Rektorzy – Komendanci uczelni wojskowych i menadżerowie polskich firm zbrojeniowych, zarówno państwowych skupionych w Polskiej Grupie Zbrojeniowej oraz w Polskim Holdingu Obronnym, jak i przedstawiciele firm prywatnych. W trakcie konferencji zaprezentowano szereg stanowisk, ocen i propozycji długofalowych działań ważnych dla rozwoju zdolności operacyjnych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej (SZ RP) oraz efektywnej modernizacji z udziałem krajowego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego. Znalazły one swoje odzwierciedlenie w wydanej z tej okazji monografii konferencyjnej.

- 20 stycznia 2015 roku w siedzibie Zarządu Głównego SIMP, tradycyjnie już, odbyło się noworoczne spotkanie Gremium Koordynacyjnego Polskiego Lobby Przemysłowego w rozszerzonym składzie. Prowadzący spotkanie koordynator PLP prof. Paweł Soroka podziękował swoim kolegom za aktywną działalność w poprzednim 2014 roku i życzył sukcesów i wszelkiej pomyślności w nowym roku. Podczas noworocznego spotkania miała miejsce dyskusja o planach i zamierzeniach Polskiego Lobby Przemysłowego w nowym 2015 roku. Ustalono również datę uroczystości XXII-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego, która odbędzie się 21 marca 2015 r. w sali konferencyjnej Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych. Z tej okazji zostanie wręczona III edycja Honorowych Wyróżnień Polskiego Lobby Przemysłowego pt. „**Bene Meritus pro Industria Poloniae**” (**Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu**).
- **27 lutego i 3 marca 2015 r. – odbyło się posiedzenie Kapituły Honorowego Wyróżnienia Polskiego Lobby Przemysłowego pt. „Bene Meritus pro Industria Poloniae” (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu)**, która wyłoniła laureatów III edycji tego Wyróżnienia.

BIBLIOGRAFIA

dotychczasowych wydawnictw PLP

Dotychczas ukazały się następujące wydawnictwa Polskiego Lobby Przemysłowego:

- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne, Warszawa, marzec 1994 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 2, Warszawa, marzec 1995 r.
- Sektor naftowy w Polsce, Polskie Lobby Przemysłowe (oprac. mgr inż. Marian Bardecki i dr Paweł Soroka), Warszawa, maj 1995 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 4, Warszawa, marzec 1996 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 5, Warszawa, marzec 1997 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 6, Warszawa, marzec 1998 r.
- I Ogólnopolskie Sympozjum „LNG Poland '98” (materiały i opracowania), Polskie Stowarzyszenie Budowniczych Rurociągów, Polskie Lobby Przemysłowe i Biuro Promocji Inwestycji EGERIA, Jastrzębia Góra, czerwiec 1998 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 7, Warszawa, marzec 1999 r.
- Konferencja „Strategia przekształceń polskiej energetyki” (opracowania). Ogólnokrajowe Zrzeszenie Związków Zawodo-

wych Ruchu Ciągłego, Polskie Lobby Przemysłowe, Legnica, 18 listopada 1999 r.

- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 8, Warszawa, marzec 2000 r.
- Polska Racja Stanu. Elementy alternatywnego programu gospodarczego. Polskie Lobby Przemysłowe. Publikacja nr 9, Warszawa, marzec 2000 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Perspektywy kompleksu paliwo-energetycznego w Polsce” (referaty), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Związek Zawodowy Górników w Polsce, Katowice, 7 marzec 2000 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Militarne i ekonomiczne aspekty modernizacji polskiego lotnictwa wojskowego” (Referaty i Komunikaty), Polskie Lobby Przemysłowe i Krajowa Rada Lotnictwa, Warszawa, 9 maja 2000 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Czyja będzie polska kolej? Alternatywne koncepcje przekształceń PKP” (Referaty i Komunikaty), Polskie Lobby Przemysłowe i Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce, Warszawa, 30 maja 2000 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Perspektywy polskiego hutnictwa”, Krajowa Sekcja Hutnictwa i Koksownictwa Związku Zawodowego „Kontra”, Polskie Lobby Przemysłowe, Krajowy Sekretariat Hutnictwa, Koksownictwa i Przeróbki Metali NSZZ „Solidarność 80”, Dąbrowa Górnicza, 13 lipca 2000 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Alternatywne koncepcje przekształceń polskiego systemu gazowniczego” (materiały), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Federacja Związków Zawodowych Górnictwa Naftowego i Gazownictwa, Sekcja Krajowa Górnictwa Naftowego i Gazownictwa NSZZ „Solidarność” i Sekcja Górnictwa Naftowego i Gazownictwa Porozumienia Związków Zawodowych „Kadra”, Warszawa, 14 listopada 2000 r.
- Ogólnopolskie Forum „Kierunki przekształceń strategicznych dziedzin polskiej gospodarki a suwerenność polskiej gospo-

- darki (w warunkach globalizacji) (materiały), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Ogólnokrajowe Zrzeszenie Związków Zawodowych Pracowników Ruchu Ciągłego, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Warszawa, 9 stycznia 2001 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska. Publikacja nr 10, Warszawa, marzec 2001 r.
 - Ogólnopolskie Forum „Sposoby ratowania polskiego hutnictwa”, Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, NSZZ „Solidarność 80”, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Ogólnokrajowe Zrzeszenie Związków Zawodowych Pracowników Ruchu Ciągłego, Wolny Związek Zawodowy „Sierpień 80” i Związek Zawodowy „Kontra”, Częstochowa, 19 kwietnia 2001 r.
 - Ogólnopolskie Forum „Zagrożenia dla polskiego przemysłu samochodowego” (teksty wystąpień), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Federacja Związków Zawodowych „Metalowcy”, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, Wolny Związek Zawodowy „Sierpień 80”, Tychy, 13 czerwca 2001 r.
 - Ogólnopolska Konferencja „Ustawa o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego PKP. Naprawa czy destrukcja polskiej kolei?” Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce, Warszawa, 6 listopada 2001 r.
 - Ogólnopolskie Forum „Modernizacja polskiej armii i przemysłu obronnego a przyszłość polskiej gospodarki” (Referaty i Komunikaty), Polskie Lobby Przemysłowe, Warszawa, 12 grudnia 2001 r.
 - Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2001 i początku 2002 roku. Publikacja nr 11, Warszawa, marzec 2002 r.

- Ogólnopolskie Forum Programowe „Alternatywne koncepcje przezwyciężenia kryzysu gospodarczego w Polsce” (teksty wystąpień), Ogólnopolski Komitet Protestacyjny i Polskie Lobby Przemysłowe, Forum Związków Zawodowych, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce, Ogólnokrajowe Zrzeszenie Związków Zawodowych Pracowników Ruchu Ciągłego, Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność 80”, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Wolny Związek Zawodowy „Sierpień 80”, Warszawa, 14 listopada 2002 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2002 i początku 2003 roku. Publikacja nr 12, Warszawa, marzec 2003 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Polska potrzebuje narodowych kolei. Alternatywne propozycje funkcjonowania i rozwoju Polskich Kolei (materiały)”, Krajowy Komitet Protestacyjno-Strajkowy Kolejarzy i Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Warszawa 2 marca 2004 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2003 i początku 2004 roku. Publikacja nr 13, Warszawa, marzec 2004.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2004 i początku 2005 roku. Publikacja nr 14, Warszawa, marzec 2005 r.
- O stanie państwa i sposobach jego naprawy. Raport Konwersatorium „O lepszą Polskę”, Polskie Lobby Przemysłowe. Publikacja nr 15, Kongregacja Przemysłowo-Handlowa OIG, Warszawa, czerwiec 2005 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2006 i początku 2007 roku. Publikacja nr 16, Warszawa, marzec 2006 r.

- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska. Publikacja nr 17, Warszawa, marzec 2007 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2007 i początku 2008 roku. Publikacja nr 18, Warszawa, marzec 2008 r.
- Seminarium pt. „Możliwości wyprodukowania polskiego samolotu szkolno-bojowego nowej generacji we współpracy międzynarodowej”, Polskie Lobby Przemysłowe, Dęblin 29 października 2008 r.
- Ogólnopolska Konferencja pt. „Przekształcenia polskich kolei w warunkach globalnego kryzysu gospodarczego”, Polskie Lobby Przemysłowe i Konfederacja Kolejowych Związków Zawodowych, Warszawa 2008 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2008 i początku 2009 roku, Publikacja nr 19, Warszawa, marzec 2009 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe i Wydział Dowodzenia i Operacji Morskich Akademii i Marynarki Wojennej, Modernizacja Marynarki Wojennej RPa przezwyciężenie kryzysu gospodarczego w Polsce, AMW Gdynia 1009.
- Krajowa Rada Spółdzielcza i Polskie Lobby Przemysłowe, Spółdzielczość i akcjonariat pracowniczy jako elementy bezpieczeństwa społecznego i trwałego rozwoju, Warszawa, 12 października 2009 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2009 i początku 2010 roku, Publikacja nr 20, Warszawa, marzec 2010 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2010 i początku 2011 roku, publikacja nr 21, Warszawa, marzec 2011 r.
- Modernizacja Wojsk Lądowych impulsem rozwojowym dla polskiej gospodarki (materiały konferencyjne), (redakcja naukowa i wstęp P. Soroka), Polskie Lobby Przemysłowe i Wojskowa Akademia Techniczna, Warszawa 2011 r.

- Raport. Przyczyny i konsekwencje globalnego kryzysu finansowo-gospodarczego i jego przejawy w Polsce, (redakcja J. Horodecki, P. Soroka), Polskie Lobby Przemysłowe – Konwersatorium „O lepszą Polskę”, Warszawa 2011 r.
- Przyszłość Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych (referaty i wystąpienia), Polskie Lobby Przemysłowe i Zarząd Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych i Działalności Pozabudżetowej NSZZ Pracowników Wojska, Warszawa, 19 września 2011 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2011 i początku 2012 roku, publikacja nr 23, Warszawa, marzec 2012 r.
- Organizacja i struktura polskiego przemysłu zbrojeniowego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego jako istotnego elementu systemu obronnego państwa, Polskie Lobby Przemysłowe, Polska Izba Producentów na Rzecz Obronności Kraju, Zarząd Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych i Działalności Pozabudżetowej NSZZ Pracowników Wojska, Kielce, 5 września 2012.
- Wojska Specjalne w systemie obronnym RP – aspekty organizacyjne, dotkrynalne i modernizacyjne. Materiały z konferencji, Akademia Obrony Narodowej, Dowództwo Wojsk Specjalnych, Polskie Lobby Przemysłowe, Warszawa 2013.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. XX-lecie powstania. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2012 i początku 2013 roku, publikacja nr 24, Warszawa 2013 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2013 i początku 2014 roku, publikacja nr 25, Warszawa marzec 2014 r.

WARSZAWSKA SZKOŁA ZARZĄDZANIA SZKOŁA WYŻSZA

01-204 Warszawa, ul Siedmiogrodzka 3 A, tel.(022) 862 32 24

Rok założenia 1992. Nr rej. MENis 12.

Studia /dzienne, zaoczne, wieczorowe/
LICENCJACKIE **MAGISTERSKIE UZUPEŁNIAJĄCE**
oraz studia podyplomowe

Kierunek ZARZĄDZANIE

Specjalności:

Zarządzanie przedsiębiorstwem
Zarządzanie finansami
Zarządzanie personelem
Zarządzanie jakością

DOJAZD Przystanek
"SZPITAL WOLSKI"
A 105 109 159 178
501 506 507
T 8 10

Wszystkie zajęcia prowadzone są w zabytkowym pałacyku, który jest siedzibą Uczelni.

www.wsz-sw.edu.pl e-mail: manage@wsz-sw.edu.pl

PODSTAWOWE NARZĘDZIA DLA KAŻDEGO TECHNIKA BOMBOWEGO

AMBULANS PIROTECHNICZNY PIAP V_{EOD}

Uniwersalny transporter, komfortowa baza,
zawsze w centrum wydarzeń.

MOBILNE CENTRUM OPERATORÓW ROBOTÓW PIAP V_{MOC}

Pojazd przeznaczony do transportu trzech robotów z wyposażeniem,
zapewniający komfort pracy dla operatorów.

Przemysłowy Instytut Automatyki i Pomiarów PIAP
Dział Sprzedaży i Marketingu Produktów Specjalnych
Aleje Jerozolimskie 202, 02-486 Warszawa

Tel. (22) 874 03 43
Fax. (22) 874 03 40
e-mail: mds@piap.pl

PEŁNA GAMA ROBOTÓW I URZĄDZEŃ ANTYTERRORYSTYCZNYCH

IBIS[®]

robot do rozpoznania
i działań pirotechnicznych

INSPECTOR[®]

robot inspekcyjno-
interwencyjny

EXPLORER

kamera
na wysięgniku
teleskopowym

EXPERT[®]

robot neutralizujący
- wspomagający

PIAP GRYF[®]

mobilny robot
pirotechniczny

TRM[®]

Taktyczny
Robot
Miotany

PIAP SCOUT[®]

mały robot
do rozpoznania

PIAP

Przemysłowy Instytut Automatyki i Pomiarów PIAP
Dział Sprzedaży i Marketingu Produktów Specjalnych
Aleje Jerozolimskie 202, 02-486 Warszawa

Tel. (22) 874 03 43
Fax. (22) 874 03 40
e-mail: mds@piap.pl

INSTYTUT TECHNICZNY WOJSK LOTNICZYCH

ul. Księcia Bolesława 6, 01-494 Warszawa, skr. poczt. 96

tel.: 261 851 300, tel./faks: 261 851 313

e-mail: poczta@itwl.pl

www.itwl.pl

Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych jest instytutem badawczym nadzorowanym przez Ministra Obrony Narodowej. Misją Instytutu jest wspomaganie eksploatacji techniki lotniczej.

Wkład Instytutu w rozwój lotnictwa polskiego wynika przede wszystkim z prac prowadzonych w zakresie niezawodności i szeroko pojętego bezpieczeństwa lotów. Istotny dorobek, znaczący w kraju i za granicą, obejmuje setki opracowań o charakterze naukowo-badawczym, doświadczalnie-konstrukcyjnym, które zastosowano w lotnictwie Sił Zbrojnych RP.

OBSZARY BADAWCZE:

- Badania naziemne i w locie
- Systemy diagnostyczne dla techniki lotniczej
- Wspomaganie sterowania eksploatacją
- Symulacja i modelowanie
- Awionika
- Uzbrojenie lotnicze
- Systemy rozpoznania, dowodzenia i szkolenia
- Integracja systemów C4ISR
- Bezzałogowe statki powietrzne
- Diagnostyka powierzchni roboczych lotnisk
- Badania paliw i cieczy roboczych
- Testy i certyfikacje wyrobów

POSIADAMY:

- Koncesję Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji Nr B-404/2003
- Natowski Kod Podmiotu Gospodarki Narodowej (NCAGE) 0481H
- Wewnętrzny System Kontroli Nr W-45/7/2014 w zakresie naukowo-badawczego wspomaganie eksploatacji lotniczej techniki wojskowej
- Akredytowane przez PCA laboratoria badawcze
- Certyfikat systemu zarządzania jakością, spełniając wymagania NATO AQAP-2110 i PN- ISO 9001
- Uprawnienia do nadawania tytułu naukowego doktora habilitowanego

ATRAX

BEZZAŁOGOWY STATEK POWIETRZNY PIONOWEGO STARTU I LĄDOWANIA

MSPO 2014

Bezzałogowy statek powietrzny pionowego startu i lądowania **ATRAX** to nowoczesna konstrukcja wykonana z kompozytów szklano-węglowych. Możliwość wykonywania lotów po zaplanowanej trasie, w pełnej autonomii oraz z głowicą 360° stabilizowaną w trzech osiach z dokładnością do 0,1°, posiadającą kamerę termowizyjną i światła dziennego. Dzięki innowacyjnemu zespołowi napędowemu, który posiada osiem niezależnych silników, zwiększył się poziom bezpieczeństwa (możliwe jest kontynuowanie lotu z dwoma niesprawnymi silnikami). **ATRAX** wyposażony jest w zabezpieczony-szyfrowany system transmisji danych, zapewniający najwyższy poziom bezpieczeństwa przekazywanych danych.

Cała technologia i produkcja - zarówno kompozyty, jak i elektronika, wykonywane są w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych.

ITWL

ULEPSZYMY KAŻDĄ TECHNOLOGIĘ

LOGISTYKA

XXI

**Międzynarodowe Targi
Logistyczne**

1-4.09.2015

Kielce

www.logistyka.targikielce.pl

TargiKielce

EXHIBITION & CONGRESS CENTRE

**Patronat honorowy
Prezydenta
Rzeczypospolitej Polskiej**

**Wystawa Narodowa
Norwegii**

**XXIII Międzynarodowy Salon
Przemysłu Obronnego**

1-4.09.2015

Kielce

www.msपो.pl

ZASTOSOWANIE SPECJALNE

FLARIS LAR 01 został zaprojektowany do celów cywilnych,
ale jego osiągi sprawiają, że samolot może znaleźć liczne
zastosowania wojskowe:

FLARIS LAR 01

POLISH AIR FORCE

- samolot kurierski dla kadry dowódczej,
- prowadzenie łączności i retranslacja,
- rozpoznanie i niszczenie celów naziemnych, po uzbrojeniu w pociski raketowe powietrze-ziemia,
- mała platforma dystrybucji informacji i dowodzenia,
- szkolenie podstawowe i zaawansowane w zakresie najnowszej nawigacji lotniczej.

W niedalekiej przyszłości, przewidywana jest budowa wersji bezzałogowej samolotu LAR 01 bis dla potrzeb rozpoznania strategicznego i niszczenia celów naziemnych. Osiągi samolotu umożliwią wykorzystanie go w kategorii HALE.

WOJSKOWY INSTYTUT TECHNICZNY UZBROJENIA

**PROJEKTUJEMY
BADAMY
MODERNIZUJEMY
CERTYFIKUJEMY
SZKOLIMY**

WOJSKOWY INSTYTUT TECHNICZNY UZBROJENIA
MILITARY INSTITUTE OF ARMAMENT TECHNOLOGY
05-220 ZIELONKA ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 7
tel.: (+48-22) 761 44 01 fax: (+48-22) 761 44 45
<http://www.wiat.mil.pl> e-mail: wiat@wiat.mil.pl

WOJSKOWY INSTYTUT TECHNICZNY UZBROJENIA

Od 1926 roku pracujemy na rzecz rozwoju i utrzymania Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Realizujemy projekty badawcze i rozwojowe, certyfikujemy, normujemy, pomagamy wdrażać innowacyjne technologie, szkolimy. Naszymi partnerami są jednostki naukowe, badawcze i produkcyjne sektora wojskowego oraz cywilnego, wiodące w dziedzinie zastosowań wysoko zaawansowanych technologii. Innowacyjne i kompleksowe rozwiązania opracowane w Instytucie cieszą się szerokim uznaniem wśród krajowych i zagranicznych partnerów.

WOJSKOWY INSTYTUT TECHNICZNY UZBROJENIA
MILITARY INSTITUTE OF ARMAMENT TECHNOLOGY
05-220 ZIELONKA ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 7
tel.: (+48-22) 761 44 01 fax: (+48-22) 761 44 45
<http://www.wiat.mil.pl> e-mail: wiat@wiat.mil.pl

WOJSKOWE ZAKŁADY UZBROJENIA S.A.

We make the sky safer for you

INTEGRACJA - MODERNIZACJA - REMONT TECHNIKI RAKIETOWEJ

We make the sky safer for you

POLSKA, 86-300 Grudziądz, ul. Parkowa 42
tel. 56 64 46 200, fax 56 46 23 783
www.wzu.pl, e-mail: wzu@wzu.pl

PRODUKCJA WOJSKOWA

- 40mm granatniki jednostrzałowe GSBO-40 i GPBO-40,
- 40mm naboje granatnikowe,
- 40mm naboje do granatnika automatycznego,
- Zestaw wyrzutni pocisków 81mm,
- Amunicja moździerzowa,
- Granaty nasadkowe,
- Granaty ręczne,
- Zapalniki.

PRODUKCJA CYWILNA

- Obróbka mechaniczna,
- Obróbka cieplna,
- Obróbka galwaniczna,
- Prace narzędziowe,
- Wypalanie elementów,
- Laboratorium badawcze,
- Laboratorium pomiarowe.

New – AD-95 serii 3

Troop parachute – (spadochron desantowy) AD-95 serii 3:

Wedge canopy (czoska klinowa, stałkowa)

Maximum Exit Weight (max. udźwig) – 185 kg

Maximum Exit Speed (max. prędkość zrzutu) – 150 KEAS

Reserve parachute adapted for usage of Automatic Activation Device (AAD) (Zastosowany do zestawu spadochron zapasowy przystosowany do montażu automatu zabezpieczającego typu (AAD))

New – Feniks MILITARY – TACTICAL PARACHUTE SYSTEM

Canopy fabric (czoska wykonana z tkaniny):

- Top skin: Zero Prostyle 0 CFM, Bottom Skin&Ribs: F111 0-3 CFM

4 open systems (4 systemy otwarcia):

- Static line (lina desantowa/dual bag)
- Handle (uchwyt/piloci sprężynowy)
- BOC (piloci wyrzucany)
- DROGUE (system dwustopniowy)

Maximum Exit Weight (maksymalny udźwig) – 191 kg

Multivariant option to attach individual cargo and equipment (wielowariantowa możliwość mocowania osobnika i wyposażenia skoczka)

Ready for HALO/HAHO jump (przystosowany do wykonywania skoków w systemach HALO/HAHO)

Equipped with an accelerator to open the reserve parachute system SMART LOOP (wyposażony w system przyspieszający otwarcie spadochronu zapasowego SMART LOOP)

AIR-POL Sp. z o.o.

PARACHUTE WORKS

www.air-pol.com.pl - tel. +48-22-774-07-11

MIĘDZYAKŁADOWA ORGANIZACJA ZWIĄZKOWA

NSZZ
Solidarność '80

MORSKA STOCZNIA REMONTOWA „GRYFIA” S.A.

Podpisanie w dniu 31 sierpnia 1980 roku Porozumienia Szczecińskiego oraz 31 sierpnia Porozumienia Gdańskiego dało początek powstania niezależnego ruchu związkowego o nazwie NSZZ „Solidarność”. Porozumienia tzw. „okrągłego stołu” w 1989 roku, które wypaczyły ideę „Solidarności”, spowodowały umieszczenie przy nazwie naszego związku liczbę 80 symbolizującego protest społeczny z sierpnia 1980 roku.

„SOLIDARNOŚĆ”-80 TO GWARANCJA !!!

Jacht- 40-stka stocznioowego klubu „Yacht Club-Gryfia”
w barwach Solidarności'80 na Zalewie Szczecińskim

Poczet sztandarowy MOZ NSZZ „Solidarność”-80 w MSR
„Gryfia” S.A.

NSZZ „Solidarność”-80 skupia się wyłącznie na działalności Związkowej. Związek nasz dba o sferę socjalną pracowników, między innymi jest współwłaścicielem domu wczasowego „NEPTUN” w Karpaczu do którego zaprasza przez cały rok wszystkich chętnych!!!

**Wypoczniesz w milej, spokojnej
atmosferze i w urokliwym miejscu.**

UROKLIWA ZIMA- w ośrodku wczasowym „NEPTUN” w Karpaczu na Wilczej Porębie / Dom wczasowy i całoroczne domki drewniane do dyspozycji zawsze lubianych gości

Kontakt w sprawie wypoczynku „WULKAN”
Sp. z o.o Tel. 914242730 / 757619783

**Międzyzakładowa Organizacja Związkowa
NSZZ „Solidarność”-80
w MSR „Gryfia” S.A.**

Przewodniczący: **Jerzy Gerth** tel. 914242550
Wiceprzewodniczący: **Sławomir Kotyrba** tel. 660788602
Tel. 914242886, fax. 914242822
71-700 Szczecin, ul. Ludowa 13

DW Neptun - Karpacz

**Międzyzakładowa Organizacja Związkowa „Solidarność” 80
Międzyzakładowa Komisja Związkowa „WZZPGM”
Międzyzakładowa Organizacja Związkowa „Solidarność”
W Szczecińskiej Stoczni Remontowej „Gryfia” S.A.**

Zapraszamy Państwa przez okrągły rok do odwiedzenia Domu Wczasowego „NEPTUN”, położonego w zacisznej dzielnicy Karpacza-Wilcza Poręba. Ośrodek usytuowany jest na skraju lasu nad górskim potokiem - Łomniczka, przy tzw. Dzikim Wodospadzie. Gwarantuje to pełen relaks i wypoczynek. Oferujemy Państwu dom z dziewięcioma pokojami oraz cztery całoroczne domki drewniane. Obiekt znajduje się przy szlaku prowadzącym na najwyższy szczyt Karkonoszy - Śnieżkę 1602m n.p.m.

Do Państwa dyspozycji:

- 54 miejsca noclegowe w pokojach 2,3 i 4 osobowych, pokoje wyposażone są w łazienkę i TV (w domkach dodatkowo w lodówkę),
- zamknięty parking na terenie ośrodka,
- grill i miejsce na ognisko,
- boisko do siatkówki,
- pole namiotowe,
- możliwość zarezerwowania posiłków.

DW Neptun, ul. Wilcza 22, 58-540 Karpacz. Rezerwacja pod nr tel. 75-76-19-783

Domem Wczasowym „Neptun” zarządza związkowa Spółka „Wulkan”.
Kontakt: Wulkan Sp. z o.o. ul. Ludowa 13, 71-700 Szczecin. tel./fax 091 42-42-730

WB Group

DOBRCZE TRAFIŁEŚ !

**NASZA TECHNOLOGIA,
TWOJA PRZEWAGA**

WB ELECTRONICS

WB Group

WB Electronics S.A.
ul. Poznańska 129/133, 05-850 Ożarów Mazowiecki
tel.: +48 22 731 25 00, fax: +48 22 731 25 01, e-mail: info@wb.com.pl, www.wb.com.pl

AWAT Spółka z o.o.

PRZEDSIĘBIORSTWO PROJEKTOWO-WDROŻENIOWE

00-908 Warszawa, ul. Kaliskiego 9, skr. poczt. 27, tel. 683-91-78, 683-92-48, fax 666-89-41

Internet: www.awat.com.pl, e-mail: centr@awat.com.pl

Przedsiębiorstwo Projektowo-Wdrożeniowe AWAT zostało założone w 1989 roku przez Wojskową Akademię Techniczną i jej pracowników w celu komercjalizacji dorobku naukowego i technicznego WAT.

Przedsiębiorstwo zatrudnia etatowo około 20 pracowników, zaś około 300 osób corocznie wykonuje prace techniczne i naukowo-techniczne zawierając umowy o dzieło i umowy zlecenia.

PPW AWAT podejmuje zadania, które wymagają wysokich specjalistycznych kwalifikacji i nowatorskich rozwiązań. Ma niezwykle elastyczną strukturę organizacyjną. Zespoły – często interdyscyplinarne – są tworzone dla wykonania konkretnych zadań. W wyniku ich działalności powstają nowe unikalne wyroby, urządzenia i systemy. Satisfakcjonują one zarówno użytkowników, jak i twórców.

W PPW AWAT pracują naukowcy i specjaliści, w przeszłości lub aktualnie zatrudnieni w WAT oraz innych placówkach naukowych, głównie wojska. Daje to gwarancję rzetelności, wyniesioną ze środowiska wojskowego oraz wysoki, merytoryczny poziom realizowanych prac.

Główne dziedziny działalności AWAT stanowią:

- ❖ ELEKTRONIKA
- ❖ OPTOELEKTRONIKA
- ❖ INFORMATYKA
- ❖ TECHNIKA SAMOCHODOWA I MASZYNY ROBOCZE
- ❖ TECHNIKA LOTNICZA
- ❖ INŻYNIERIA LOTNICZA
- ❖ APARATURA KONTROLNO-POMIAROWA
- ❖ URZĄDZENIA TRENINGOWE I SYMULATORY

Przykładowe usługi i produkty:

- Analizatory zanieczyszczeń powietrza analizatory gazów spalinowych (AGS-2, AG-4) dymomierze DGS-1, alkometry A2.0
- Projektowanie systemów informatycznych
- Szkolenia w zakresie wysoko wyspecjalizowanych systemów informatycznych
- Projektowanie i wytwarzanie aparatury optoelektronicznej
- Wytwarzanie mieszanin ciekłokrystalicznych
- Wskaźniki ciekłokrystaliczne
- Techniczna ochrona obiektów
- Komputerowe przeliczniki artyleryjskie
- Urządzenia diagnostyczne stabilizatorów czołgowych
- Urządzenia diagnostyczne wojskowych układów optoelektronicznych
- Urządzenia testująco-diagnostyczne wyposażenia wozów bojowych
- Symulatory obiektów latających
- Mierniki energii promieniowania laserowego
- Filtry optyczne
- Okulary ochronne (przeciwlaserowe do pracy z komputerami dla kierowców)
- Certyfikacja urządzeń laserowych i termowizyjnych
- Analiza składu włosów na zawartość metali

Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich
z siedzibą w Warszawie, ul. Świętokrzyska 14a
tel. 827-17-68; 826-45-55; 826-31-57; fax 826-03-54
e-mail: sekretariat@simp.pl; simp@simp.pl; http: //www.simp.pl

Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich (SIMP) jest dobrowolną demokratyczną, samorządną i trwałą organizacją użyteczności społecznej, zrzeszającą ok. 10.000 inżynierów i techników mechaników wszystkich specjalności oraz zawodów pokrewnych. SIMP założony w 1926 r. jest organizacją o 89-letniej tradycji.

Stowarzyszeniem kieruje Zarząd Główny. Prezesem SIMP w bieżącej kadencji (2014-2018) jest kol. Piotr Janicki.

Organizacyjnie SIMP składa się z 48 oddziałów oraz z 22 sekcji i towarzystw naukowo-technicznych o charakterze branżowym (np. Sekcja Spawalnicza, Poligrafów, Towarzystwo Naukowo-Techniczne Pojazdy Szynowe, Polskie Towarzystwo Inżynierów Motoryzacji, Towarzystwo Polskich Inżynierów Lotnictwa, Towarzystwo Okrętowców Polskich KORAB).

Największym oddziałem Stowarzyszenia jest Oddział Poznański SIMP, skupiający 670 członków. Pracami Oddziału kieruje jego Prezes – kol. Piotr Janicki.

Działalność statutową SIMP, która skupia się w domach technika NOT i domach mechanika, wspiera sieć około 80 ośrodków działalności gospodarczej, realizujących prace inżynierskie, głównie w obszarze mechaniki. Podstawowe agendy działalności gospodarczej SIMP to: Zamek SIMP w Rydzynie im. prof. Henryka Mierzejewskiego, Zespół Ośrodków Rzeczoznawstwa i Postępu Technicznego w Warszawie, Zespół Ośrodków Doskonalenia Kadr w Warszawie, Zespół Ośrodków Kwalifikacji Jakości Wyrobów w Katowicach, Oficyna Wydawnicza SIMPRESS. SIMP jest wydawcą 8 czasopism naukowo-technicznych. Najstarszym czasopismem jest „Mechanik”, założony w 1909 r.

Od 28 czerwca 2006 r. SIMP posiada certyfikat nadany przez UDT-CERT, potwierdzający wdrożenie i stosowanie Systemu Zarządzania Jakością zgodnego z normą PN-EN ISO 9001 : 2009.

SIMP od początku istnienia PLP uczestniczy w jego pracach, a ukoronowaniem dotychczasowego współdziałania między naszymi organizacjami jest podpisane w dniu 10 marca 2004 roku porozumienie o współpracy.

Szczególnie aktywnie w pracach Polskiego Lobby Przemysłowego, w charakterze przedstawicieli w komisjach problemowych PLP, uczestniczą członkowie SIMP Oddziału Warszawskiego.

